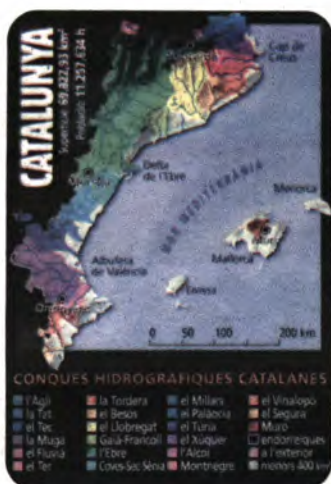

"Poques persones són capaces d'expressar equaniment opinions que difereixen dels prejudicis de llur ambient social. La major part de la gent és fins i tot incapaç de formar tals opinions".

"Els grans esperits sempre han trobat oposició violenta de part de les mediocritats, les quals no poden copsar quan algú no se sotmet irreflexivament als prejudicis hereditaris ans fa un ús honest i valent de la seva intel·ligència" (Albert Einstein, 1879-1955).

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

A.P.P.E.C.
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXIII. NÚMERO 517

15 D'OCTUBRE DEL 2003

PREU: 2 €

L L U C M A J O R

Fa 4 anys que en Pere Girado va fundar la constructora, promotora i immobiliària Girado al carrer del Convent de Lluçmajor, ara estan a la Ronda Migjorn, 69. Tel. 971 664 172

Fa 5 anys que en Joan Ferretjans amb en Jaume Ferrer obren el taller d'instal·lacions elèctriques i sanitàries Tecman al carrer Antoni Garcies, 44 de Lluçmajor.

Fa 4 anys que na Margalida Gual, a qui veiem amb les seves secretàries, i en Tolo Amengual, va obrir del Magatzem de construcció al carrer Doctor Fleming de Lluçmajor. Tel. 971 662 114

Fa 3 anys que n'Apolonia Ramon regenta la papereria Es Convent al costat del col·legi de son Bonaventura de Lluçmajor.

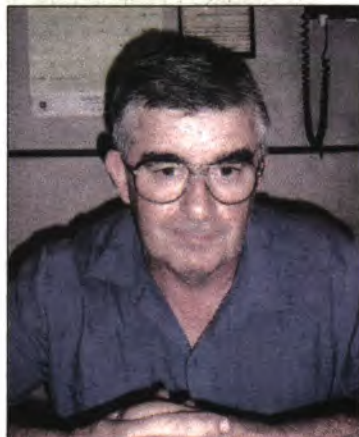
Fa 2 anys que en Lluís Ramis i na Joana Salabèria han obert el Taller d'Aluminet a la ronda de Ponent, 3 de Lluçmajor. Tel. 971 669 101

Són les auxiliars de la Farmàcia Cirera al carrer d'Antoni Maura, 20 de Lluçmajor. Tel. 971 660 210

N'Aina Maria Lluna és l'encarregada a Lluçmajor de la constructora Ferrer-Morell. Te pisos, plantes baixes, adossats, aparcaments a Lluçmajor i a tot Mallorca. Tel. 971 120 924

Fa 35 anys que n'Onofre Mut va obrir el Taller de tractors i maquinària agrícola Mut al carrer d'en Pere de son Gall, 1 de Lluçmajor. Tel. 971 660 559

Fa 4 mesos que na Maria Romero regenta la Cafeteria es Suc al carrer de la bandera 50 de Lluçmajor. Tapes i entrepans. Tel. 971 120 731

Fa 10 anys que en Joan Puig, a qui veiem amb el seu empleat Jaume Cerver, regenta la Fusteria Puig-Perelló al carrer del Cardenal Rossell, 88 de Lluçmajor. Els seu soci és en Miquel Perelló. Tel. 971 121 263

Qui ha dit que no existeix el Google Països Catalans? Aquí el teniu:

<http://www.nitium.com/googlecat/>

Com més visites es rebin a Google des d'aquest mirall, més demostrarem què és el que volem. Així idò, vos recomanem que sigueu fidels a aquest nou GoogleCat.

Veí veïna, què em diu de la gent que ha votat a favor dels TIRANS-INVASORS-OPRESORS-AGRESSORS-LLADRES...de l'Iraq (sols de l'Iraq?) perquè diuen que els ETARRES son dolents? preferirien que fossin INVASORS ó BOTIFLERS?, mireu que votar a favor d'aquesta xusma!, què tenen al cervell!., és lògic que els tirans o botiflers els votin però creus que la resta de la gent que voten a favor dels TIRANS que ens humilien a tot hora, i ens assassinen el català etc. etc. estan bé dels ses cabals? què pensa vostè, pot comprendre que hi hagi gent que per la nit estiga fent renou amb les cassoles i al dia següent els diga que estan al seu costat amb el VOT? Quina classe de cinisme és aquest!!!. Vostè ho sap? i no ens deixen LLIURES ni tant sols per obtenir seleccions esportives... SOM ESCLAUS... votarà vostè a favor d'aquests NEGRERS?.

Immigració i sindicalisme

Recentment, CCOO, mitjançant un comunicat de premsa, recolzava l'acord entre el PP i el PSOE per reformar la Llei d'Estrangeria, i ho ampliava recalcant la necessitat que tenim, avui en dia, de regular la immigració legal i d'impedir la il·legal.

La posició de CCOO me sembla coherent i posicionada en una realitat clara i diàfana. Al pas que anam, si no prenen mesures urgents de fre a la immigració, s'afavorirà l'explotació laboral tant dels immigrants com dels nadius.

No obstant això, i com una altra prova més de que, avui en dia, vivim dins un estat greu de confusió d'idees, situació, ideologies, consciències, etc., resulta que USO i també, mitjançant comunicat de premsa, assegura que les Balears necessita als immigrants. USO assegura "Balears necessita treballadors immigrants en distints àmbits laborals, com el servei domèstic, els serveis socials, la agricultura o la construcció, entre altres".

USO exposa la seva clara postura a favor de la immigració i critica l'acord entre el PP i el PSOE per tal de reformar la Llei d'Estrangeria ja que "manté l'esperit policial i restrictiu".

Idò bé. Conec, personalment, moltes treballadores de servei domèstic que han perdut el seu lloc de treball substituïdes per immigrants que han acceptat salaris míseros. Lo mateix passa ara amb la construcció que ha desaccelerat el seu ritme, la qual cosa ha provocat un sobrant de mà d'obra. I la que sobra, a judici del empresari, és la que exigeix un salari més digne, que sol ésser el treballador natiu, no immigrant, que accepta qualsevol tipus de salari per tal de quedar-se.

Tenc els meus dubtes que USO, amb el seu posicionament, estigui en condicions de defensar llocs de feina als nadius. Potser, la seva postura sia la d'afavorir als que cada dia van arribant, encara que això ajudi de manera extraordinària, a la explotació laboral de tots.

Sembla ser que USO, amb el seu posicionament, se posa d'acords amb els empresaris i els polítics que volen mà d'obra barata per seguir proclamant l'"Espanya va bien", mentre que els espanyols s'empobreixen..

És curiós, la caparrudesa existent, tant entre certs polítics com en certs sindicats, d'enganyar als ciutadans en un tema tan espinós i que tant preocupa a la ciutadania com és la immigració, tant la legal com la il·legal. És demagògica la postura de "papers per a tots" si de veritat se volen atendre les necessitats de les persones que viuen a les illes.

N'hi ha prou amb una mica de sensibilitat per adonar-se que els carrers de les nostres ciutats i pobles s'estan omplint d'immigrants. És ingenu pensar que n'expulsin cap. No ho és tant, pensar que en cas d'entrar en una crisi laboral, la lluita per un lloc de feina serà acarnissada.

Tampoc és ingenu el pensar que els qui seran expulsats per aquesta situació seran els nadius que, evidentment, no estam preparats per afrontar

aquesta situació laboral i econòmica de crisi. Els immigrants estan molts més preparats.

Que algun dia i no llunyà se produirà una crisi econòmica i laboral, no ho dubt. Com tampoc dubt que, quan arribi, als qui trobarà preparats i ben situats seran els sindicalistes i polítics que avui demanen papers per a tots, portes obertes a tota classe d'immigració, i que insulten i etiqueten de xenòfobs als qui demanen una poc de sensibilitat amb els treballadors nadius i un poc d'humanitat amb els estrangers. Perquè al final, els qui perden són els treballadors més necessitats i més oblidats per les distintes administracions, mentre que els especuladors sindicalistes i polítics s'enriqueixen amb ells. Especuladors sindicalistes i polítics que propicien amb el seu egoisme, aliat al menfotisme dels càrrecs institucionals, una situació insostenible d'inseguretat ciutadana, afegida a la laboral.

L'actual situació d'inseguretat no és sols responsabilitat de la immigració, ho és també de la apatia dels responsables de denunciar-la (ciutadania i associacions de veïns), i dels qui ho haurien de solucionar: Policia Local, Nacional i Guàrdia Civil.

Davant el retrocés del civisme, els ciutadans vivim una situació d'indefensió contínua. La Ciutat de Mallorca, és avui en dia, una ciutat inhabitable, i molt més inhabitable en certes barriades. Que la responsabilitat sia totalment de la immigració, potser no sia cert. Però la realitat és que vivim acaramullats amb traficants, camells, lladregots de poca volada, escamots de malfactors, violents, etc.

La culpa és nostra per consentir-ho. Per votar en les eleccions i no demanar comptes a aquells que hem votat. Mentre que dona vergonya comprovar que la ciutadania pren com a normal qualsevol situació de deteriorament de la convivència cívica.

Temps enrera, un sol guàrdia urbà hagués posat ordre on avui no en poden posar dos-cents. És clar, que en aquell temps, qui ajudava més a la convivència cívica era la ciutadania. En aquell temps hi havia una majoria de ciutadans amb consciència cívica. Evidentment no hi havia tanta gent vivint a Mallorca.

Tornant al principi: en una nota informativa, el sindicat USO afirma que a les illes necessitam més immigrants. Casi igual que els hotelers del PP que volen edificar més hotels perquè segons diuen, el que necessita Mallorca són més turistes. Segons ells, a Mallorca, allò que necessitam són més immigrants i més turistes. I és clar, més carreteres, autopistes, construccions, depuradores..., i altra volta més immigrants i més turistes... Fins quan? Fins que ens fotin fora? Fins que no quedi ningú dels qui avui som mallorquins? I ho som perquè parlem i pensam en mallorquí, i sobretot, perquè estimam la terra. Ω

PERE FELIP I BUADES

RÜSTÜ, EL PORTER TURC DEL BARÇA, VEU MÉS FÀCIL EL CATALÀ QUE EL CASTELLÀ

Rüstü Reçber està acostumat a guanyar. Ídol al seu país i considerat el segon millor porter del passat Mundial, accepta la seva suplència al Barça sense donar-se per vençut. És conscient que demà se li presentarà l'oportunitat de debutar oficialment amb el Barça al camp del Púchov, però mentrestant entén que ha anat sumant diferents triomfs en el seu procés d'adaptació al club.

Rüstü viatja avui a Eslovàquia content que té molt a guanyar. Com a ell li agrada. "No m'he sentit decebut ni molest per no jugar fins ara. Desmenteixo les declaracions que van sortir publicades al meu país, perquè jo estic molt feliç aquí i aprecio els meus companys i entrenadors", va comentar convençut que ser al Barça és ja una victòria.

El seu amic i intèrpret Atilla Risvanoglu ho confirma: "Se sent molt a gust a Catalunya i li recorda molt al sud de Turquia, on va néixer. La costa és molt semblant, la dieta és mediterrània, i li encanta passejar per la Diagonal i el passeig de Gràcia amb la seva dona i la seva filla. A Turquia s'ha d'amagar quan surt al carrer, perquè la premsa i els aficionats l'assetgen, però aquí no el molesta ningú".

Esport, música i sexe

El caràcter "pràctic", "simpàtic", "sociable" de Rüstü l'està fent vèncer totes les dificultats. "La meua única molèstia ara és l'idioma. Però en el món hi ha tres coses que tenen el mateix llenguatge: l'esport, la música i el sexe", va fer broma ahir el porter blaugrana, que va afirmar que "ja estic entenen el que em diuen, però a l'hora d'expressar-me em costa. No obstant, estic totalment integrat a la ciutat i la cultura d'aquí".

Rüstü Reçber té poc temps per estudiar entre tants entrenaments, viatges i la recerca d'una vivenda. A l'octubre es traslladarà a una casa de Gavà amb la seva família, però de moment s'esforça a trobar prop de dues hores diàries per aprendre alhora el català i el castellà, ja que és conscient que a la plantilla i en el camp s'utilitzen els dos idiomes. El seu intèrpret, Atilla, un turc que fa 20 anys que viu a Barcelona i que està casat amb una catalana, assegura que el jugador és "un alumne molt intel·ligent, molt participatiu amb els deures, i té una facilitat increïble per aprendre idiomes. Té més facilitat per parlar català, perquè la pronúncia és més semblant al turc. Hi ha la ç, la j, i la x que sonen igual. I em consta que es comunica amb Puyol i Xavi en català".

Rüstü ja coneix tot el vocabulari futbolístic i ja se'n va a comprar sol perquè comença a dominar el llenguatge de la vida habitual. Són les victòries que ha anat acumulant abans del seu debut, informa "Avui" (23/9/2003)

N.de la R.

Qualsevol persona amb dos dits de seny sap que el català és més fàcil d'aprendre per als estrangers no espanyols que no pas l'espanyol. En canvi se'ns ha venut el contrari, perquè l'idioma dominant aquí, inclosos els entrenaments del Barça, és el castellà.

El català en tenir més sons volcàlics, per exemple, permet més joc. El castellà fonèticament és un idioma molt tancat. D'aquí ve que si els seus parlants no adquireixen un nou idioma en els primers anys de vida els és difícil tenir la flexibilitat d'adquirir-ne'n un altre més endavant. Cal dir les coses pel seu nom i sense por: el català és una llengua oberta i el castellà predispone a la inflexibilitat mental. Si més no fonèticament parlant és un fet indiscutible. Ω

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

ALGUNS DESTACATS PERSONATGES PARLEN DE LA BÍBLIA

Gregori el Gran (ca.540-604, bisbe de Roma): "Si l'Escriptura enclou misteris capaços d'ocupar les majors lluminàries, conté també veritats senzilles per nodrir els més humils i els menys savis; té en la part externa amb què alletar els nins, i dins els seus més amagats plecs amb què omplir d'admiració els esperits més sublims. S'assembla a un riu, les aigües del qual són tan baixes en certs llocs, que un xai podria passar-les sense problemes, i tan fondes en uns altres, que un elefant hi podria nedar".

Arnau de Vilanova (1240-1313, savi català, del Grau de València): "Lo fonament d'aquesta vida és la veritat de Nostre Senyor Jesucrist coneguda en les Escriptures Evangelicals" (*Lliçó de Narbona*, 1310).

Ramon Sibiuda (?-1436, gran filòsof i teòleg català): "Déu ens ha donat dos llibres, l'un és la natura i l'altre la Bíblia" (a *Teologia Naturalis*, ca. 1370, llibre que inspirarà als racionalistes francesos Montaigne i Descartes).

GREGORI
MAGNE

FRA LLUÍS DE
LEÓN

Fray Lluís de León (1527-1591, teòleg, orador, filòsof i poeta místic): "Notòria cosa és que les Escriptures que anomenem sagrades foren inspirades per Déu als profetes que les van escriure, perquè fossin el nostre conhort en els treballs d'aquesta vida, i en les tenebres i errors vitals, clara i fidel llum, i perquè en les nafres que fan a les nostres ànimes la passió i el pecat, allí, com en oficina general, tinguéssim per a cadascuna propi i saludable remei. I perquè les va escriure per a aquesta fita, que és universal, també és manifest que va pretendre que l'ús d'aquella fos comú a tots; i així, quant depèn de la seva part, ho va fer, perquè les va compondre amb paraules ben planeres i en llengua que era vulgar a aquells a qui les va donar primer. I després, quan des d'aquells, juntament amb el veritable coneixement de Jesucrist, es va comunicar i va traspasar també aquest tresor a les gents, va fer que fossin esplanades en moltes llengües, i gairebé en totes aquelles que aleshores eren més generals i més comunes, perquè fossin gaudides comunament de tots." (*Dels noms de Crist*).

Miguel de Cervantes Saavedra (1547-1616, el príncep del Segle d'Or castellà): "Llegiu la Sacra escriptura...hi trobareu veritats grandioses i fets tan veritables com valents...Aquesta sí que és lectura digna de bon enteniment...de la qual hom surt un erudit en la història, enamorat de la virtut, ensenyat de bondat, millorat en els costums, valent sense temeritat, agosarat sense covardia..." (*Dom Quixot*, cap. XLIV). "La Santa Escriptura, la qual no és mancada ni d'un àtom de veritat" (part II, cap.I). (Convé tenir present que Cervantes va escriure aquestes línies en plena Contrareforma, quan la Bíblia era tinguda ja entre llibres prohibits o no recomanats per al poble i era un dels principals blancs de la Inquisició espanyola, o sia, es

tracta d'unes declaracions certament valentes en aquell context).

M.
CERVANTES.

BLASI
PASCAL.

Jean-Jacques Rousseau (1712-78, escriptor i filòsof franco-suís, preromàntic i preliberal): "Com són de miserables i menyspreables les paraules dels nostres filòsofs, amb totes llurs contradiccions, comparades a les Santes Escriptures".

J.J.
ROUSSEAU

DENIS
DIDEROT

Blasi Pascal (1623-62, polifacètic savi, escriptor, matemàtic i místic occità): "La santa escriptura és una ciència no comprensible sinó per als de recte cor...Hi ha prou de claror per als qui desitgen veure-hi, hi ha prou de fosc per als de disposició contrària..."

Denis Diderot, 1713-1784, filòsof il·lustrat francès, promotor de l'*Enciclopèdia*: "És un enigma sorprenent".

George Washington (1732-99, independentista i president dels Estats Units): "És impossible de governar bé sense Déu ni la Bíblia".

Johann Wolfgang Goethe (1749-1832, escriptor romàntic alemany): "Que el món progressi tant com vulgui, que totes les branques del coneixement humà es despleguin al més alt grau, res no reemplaça la Bíblia, base de tota educació".

Victor Hugo (1802-85, escriptor romàntic francès): "Hi ha un llibre que conté tota la saviesa humana esclairada per tota la saviesa divina, un llibre que la majoria del poble anomena *el Llibre*: la Bíblia...Sembreu les viles d'Evangelis. Una Bíblia per cabana".

VICTOR
HUGO

ABRAHAM
LINCOLN

Feodor M. Dostoiévski (1821-81, escriptor rus): "És recomanable de llegir alguna volta molt atentament totes les lletres de l'apòstol Pau. Sovint hi tracta qüestions al voltant de la fe, i és impossible de dir millor les coses de com ell s'hi explica. Fos també ben bo de llegir la Bíblia sencera en una versió moderna. Aquest llibre tot d'una provoca una impressió sorprenent. Per exemple, hom pot deduir-ne, sens el menor dubte, el següent pensament: No existeix per a la humanitat o no pot existir cap altre llibre que justament la Bíblia, i això independentment del fet que sia o no creient". "No hi ha hagut mai ningú tan encisador, profund o comprensiu com Jesús".

F. DOSTOIEVSKI

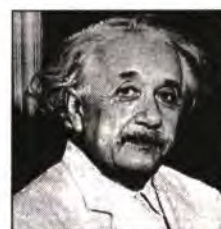

JOSÉ MARTÍ

José Martí (1853-95, poeta i independentista cubà, fill de valencians de Benimaçlet, assassinat pels espanyols i un dels pilars de la creació

de la República de Cuba independent i lliure d'esclavistes): "Que hom llesca, quan el sol calfa molt brunzent, la Bíblia; i quan el sol amaina, que hom aprengui a sembrar bagots de raïm com aquells de Canaan".

Albert Einstein (1879-1955, científic judeoalemany nacionalitzat nordamericà, Nobel de Física 1921): "Si netejàssim el judaisme profètic i el cristianisme com

ALBERT EINSTEIN

Jesús ens ensenyà; i sobretot si netejàssim el clericalisme de l'un i de l'altre, llavors tindríem una religió, la qual podria salvar el món de tots els mals socials. És el deure de tothom de fer tot allò al nostre abast pel triomf d'aquesta mena de religió".

J. LUIS BORGES

Jorge Luis Borges, 1899-1986, escriptor argentí: "La Bíblia és com la sorra del mar, un llibre infinit".

RIGOBERTA MENCHÚ

Rigoberta Menchú (líder indigenista contra el genocidi hispà i premi Nobel de la Pau 1992): "Vam començar a estudiar la Bíblia com un document principal. La Bíblia té moltes relacions com les que tenim amb els avantpassats nostres. És important d'integrar aquella realitat amb la nostra pròpia, la Bíblia no és per memoritzar,

parlar o pregar només. A més, treiem una mica la imatge que teníem, com a catòlics o cristians, que Déu es troba allà dalt i que té un gran regne per a nosaltres, els pobres. Hem estudiat l'Èxode, l'hem analitzat: la vida de Moisès, que treu el seu poble de l'opressió. Comparàvem aquell Moisès als d'ara...La història del pastor David quan derrotà Goliath va adreçada als nins de la nostra comunitat. Cerquem textos, psalms, que ens ensenyin a defensar-nos. Jo record que treia grans exemples de qualsevol text que servia a la meua comunitat per entendre la situació. Hi apareixen grans reis, anem rellegant caps amb la vida dels nostres avantpassats que van ésser conquerits per tanta ambició de poder, torturats i assassinats...Si no neix del mateix poble, la religiositat és una de les principals armes del sistema. Però els cristians de teoria no entenen perquè hi donem un altre sentit, car no ha viscut la nostra realitat. Potser no saben analitzar els fets. Els assegurem qualsevol de la nostra comunitat, gent analfabeta, sap treure gran conclusions d'un verset bíblic, ni que sols el traduesquen a la seva llengua, car no li costarà gens d'entendre què és real i la distinció entre el paradís del cel i la realitat que viu el poble...Cadascú ha de conèixer la realitat i optar pel proïsme. La Bíblia és el nostre estudi. Hem après que qualsevol ésser pot fer canviar l'home si hom està disposat a canviar. Considerem que la Bíblia és una arma fonamental per al nostre poble". (Fragments del llibre "Me llamo Rigoberta Menchú, y así me nació la conciencia").

Editorial Mester (de la Teologia de l'Alliberament): "Qui oblida els pobres, perd la clau per a copsar la Bíblia". **Ω**

El millor dels móns, segons Washington

NOAM CHOMSKY

www.mondiplomatic.com, agost de 2003

La guerra de l'Iraq no s'ha acabat. Als Estats Units, el president Bush ha hagut d'admetre que les seves acusacions contra Bagdad a propòsit de la compra d'urani a Nigèria eren falses. Al Regne Unit, el suïcidi de David Kelly, que havia denunciat les "exageracions" que havia introduït el Sr. Anthony Blair en el seu informe sobre l'Iraq, fa encara més fràgil el futur del primer ministre. A poc a poc, les "mentides d'estat" dels dirigents de la "coalició" s'han fet públiques. Finalment, les operacions contra les forces d'ocupació americana que pateixen pèrdues diàries, sobre territori iraquí, es multipliquen. El Consell de Govern instaurat per l'Administració que dirigeix el Sr. Paul Bremer sembla incapaç de treure el país del caos.

El mes de setembre del 2002 va estar marcat per esdeveniments importants íntimament relacionats. Els Estats Units, l'Estat més poderós de la història de la humanitat, intentaven col·locar una nova estratègia de seguretat nacional (1) anunciant que mantindrien la seva hegemonia mundial de manera permanent i que respondrien amb la força a qualsevol desafiament que es produís, terreny en què no compten amb cap rival. En el moment precís en què es feia pública aquesta política, començaven a sonar els tambors de guerra per preparar el món per a la invasió de l'Iraq.

Aquesta nova "estratègia imperial", com la qualificaven en el camp les principals revistes de l'establishment, feia dels Estats Units un "estat revisionista que intentava utilitzar al màxim els seus avantatges momentanis en el marc d'un ordre mundial del qual tenen les brides".

En aquest "món unipolar [...], cap estat ni cap coalició no pot discutir a Amèrica el seu rol de líder, de protector i de policia mundial (2)". John Ikenberry, autor de les cites, posava en guàrdia contra els perills d'aquesta política pels mateixos Estats Units. Es va oposar vigorosament a aquest propòsit imperial. I no era l'únic.

Només van fer falta uns mesos per tal que, per tot el planeta, la por respecte als Estats Units i la desconfiança cap als seus dirigents polítics assolís els cims. Una investigació internacional, realitzada per Gallup el desembre del 2002, pràcticament ignorada pels mitjans americans, revelava que el projecte d'una guerra contra l'Iraq dirigida "unilateralment per Amèrica i els seus aliats" no tindria gairebé cap suport (3).

El Sr. Bush feia saber a les Nacions Unides que només podien ser "pertinents" si aprovaven els plans de Washington. O si no que es resignessin a ser només un lloc de debat. A Davos, el "moderat" Colin Powell informà al Fòrum Econòmic Mundial, també oposat als projectes guerrers de la Casa Blanca, que els Estats Units tenien el "dret sobirà d'iniciar una acció militar". Va precisar: "Cada vegada que estiguem convençuts d'alguna cosa, n'ensenyarem la via (4)". I no importa si ningú no la segueix.

La vigília de la seva guerra, els Srs. George W. Bush i Anthony Blair van decidir proclamar, durant la cimera de les Açores, el seu menyspreu al dret i a les institucions internacionals. Ja que el seu ultimàtum no apuntava a l'Iraq, sinó les Nacions Unides: capituleu, els deien, en substància, o dirigirem aquesta invasió sense preocupar-nos de la vostra insignificant aprovació. I ho farem, tant si Saddam Hussein i la seva família abandonen el país, com si no (5).

El president Bush proclamava que els Estats Units disposaven del "poder sobirà d'utilitzar la força per garantir la seva seguretat nacional". La Casa Blanca, no obstant això, estava disposada a establir a l'Iraq una "vitrina àrab", tan aviat com la potència americana fos instal·lada fermament al cor de la principal regió productora d'energia del món. Una democràcia formal ja no suposaria problemes, però amb la condició que donés llum a un règim sotmès, com els que Washington reclamava en el seu pati.

"L'estratègia imperial" del setembre del 2002 també autoritzava els Estats Units a llançar una "guerra preventiva". Preventiva però no preferent (6). Ja que, tanmateix, es tractava de legitimar la destrucció d'una amenaça que encara no s'havia materialitzat, que potser era imaginària o fins i tot inventada. La guerra preventiva no era res més que el "crim suprem" condemnat a Nuremberg.

Va ser el que van entendre sobre el camp els que es preocupaven una mica per la sort del seu país. En el moment en què els Estats Units envaïen l'Iraq, l'historiador Arthur Schlesinger considerava també que l'estratègia imperial del president Bush era "terriblement similar a la política dirigida pel Japó imperial durant Pearl Harbor. Un dia que, com havia anunciat a l'època un altre president americà, quedaria "marcat per sempre amb un segell d'infàmia (7)". "Com ens hem de sorprendre -afegia Schlesinger- del fet que l'onada mundial de simpatia que s'havia desencadenat cap als Estats Units després de l'11 de setembre de 2001 hagi cedit la plaça a una onada mundial d'odi davant l'arrogància i el militarisme americà". I és per aquesta idea que el president americà representava "una amenaça més gran per la pau que Saddam Hussein".

A Washington, aquesta "onada mundial d'odi" no suposava cap problema particular. Al cap i a la fi es tracta de ser temibles, no de ser estimats. I per això és bastant natural que el secretari d'Estat per a la Defensa, el Sr. Donald Rumsfeld, reprengués pel seu compte els propòsits del gàngster Al Capone: "S'obté més amb una paraula amable i un fusell que amb una paraula amable i res més". Els dirigents americans també eren conscients que les seves maniobres incrementaven el perill de proliferació d'armes de destrucció massiva i el del terrorisme. Però els importa més l'acompliment d'alguns objectius que aquest tipus de risc. Ja que es tracta, per ells, d'instal·lar l'hegemonia dels Estats Units al món, i alhora, en el pla interior, d'aplicar el seu programa de desmantellament de conquestes progressistes aixecades per les lluites populars en el transcurs

del segle XX. Encara més, els falta institucionalitzar aquesta contrarevolució per tal de fer-la permanent.

Una potència hegemònica no es pot conformar proclamant la seva política oficial, ha d'imposar-la com a nova norma de les relacions internacionals. Comentaristes eminents explicarien de seguida que la regla era prou flexible per tal que la nova norma servís de model i fos aplicada sense tardança. Però només els que posseeixen les armes poden fixar les "normes" i modificar d'aquesta manera el dret internacional al seu gust.

En la nova doctrina americana, cal que l'objectiu apuntat pels Estats Units respongui a molts criteris. Ha de ser sense defensa, prou important per justificar que se'n preocupi, i aparegui no només com una "amença vital" sinó també com el "mal absolut". L'Iraq respon idealment a aquest retrat. Respon evidentment a les dues primeres condicions. En referència a les següents, cal recordar els sermons dels Srs. Bush, Blair i els seus confreres: el dictador "reuneix les armes més perilloses del món (per) sotmetre, intimidar o agredir". Aquestes armes, "ja les ha usat contra ciutats senceres provocant milers de morts, ferits i discapacitats entre els seus ciutadans mateixos [...]. Si això no és el mal, llavors aquesta paraula no té sentit".

Pronunciat pel president Bush, aquest requisitori eloqüent sona just; els que contribueixen al mal no mereixen continuar impunes. Però entre aquests últims, precisament hi ha l'autor d'aquests nobles propòsits, alguns dels seus actuals adjunts i tots els que hi estan associats quan, en conjunt, recolzen l'encarnació del mal absolut, molt després que hagués comès la majoria d'aquests terribles crims. Ja que, en el mateix moment en què es repetien les atrocitats comeses pel monstre Saddam Hussein, els dirigents occidentals callaven una informació crucial: tot això s'acomplia amb el seu suport perquè aquest tipus d'acte en el fons els era indiferent. El suport es converteix en condemna quan l'amic d'ahir comet el seu primer veritable crim, el de desobeir-los (o, potser, d'haver interpretat malament les seves ordres) envaint Kuwait. La sanció va ser terrible... per als seus subjectes. El tirà se'n va sortir sense danys, trobant-se confortat pel règim de sancions que van posar els seus antics protectors.

Washington va renovar el seu suport al Sr. Saddam Hussein just després de la primera guerra del Golf, quan el dictador va eliminar les revoltes que haurien pogut permetre que el derroquessin. Thomas Friedman explicava en aquell moment al New York Times que als ulls de la Casa Blanca "el millor dels móns" seria "una junta

iraquiana clarament allunyada de Saddam Hussein (8)". Aquest objectiu semblava inaccessible, caldria conformar-se amb la segona elecció possible. Els rebels fracassaren quan Washington i els seus aliats van estar "sorprenentment unànimes en considerar que, fossin quins fossin els pecats del dirigent iraquí, oferia a Occident i a la regió una garantia d'estabilitat millor que la dels que havien patit la seva repressió (9)". Tot això, avui s'eludeix dels comentaris sobre les osseres que guarden a les víctimes d'aquest terror que servia per justificar la guerra. "Des d'un punt de vista moral", ha opinat Thomas Friedman (10).

La població americana arrossegava els peus: es va precipitar a un estat de furor bel·licós. Des del l'inici del mes de setembre del 2002, hi va haver un bombardeig d'informació terrorífica sobre l'amença imminent que Saddam Hussein comportava per als Estats Units i també per a les seves relacions amb els atemptats de l'11 de setembre del 2001. La majoria de les proves "discutides només podien provocar la hilaritat general", tal com escrivia la directora del *Bulletin of Atomic Scientists*, "però com més ridícules eren la majoria, més s'esforçaven els mitjans per presentar la nostra disposició a empassar-nos-les com una senyal de patriotisme (11)".

Aquest assalt produïa els seus efectes. Una majoria d'americans va acabar considerant que el Sr. Saddam Hussein representava una "amença imminent" per als Estats Units. Aviat, gairebé la meitat creia que l'Iraq havia contribuït als atemptats de l'11 de setembre. El suport a la guerra va circular. I la campanya de propaganda va resultar suficient per oferir a l'Administració Bush una majoria mínima a les eleccions de la meitat del govern. Els electors deixaven de banda les seves preocupacions, per buscar refugi sota l'ala del poder contra l'enemic diabòlic.

L'1 de març del 2003, al pont del portaavions Abraham Lincoln, el president Bush convocava un espectacle destinat a concloure aquesta guerra de sis setmanes. Pretenia que acabava de guanyar una "victòria en la guerra contra el terrorisme [en haver] suprimit un aliat d'Al Qaida (12)". No hi havia cap prova que confirmés el lligam entre el Sr. Saddam Hussein i el seu enemic provat Ossama bin Laden. En referència a l'únic efecte indiscutible d'aquesta "victòria del terrorisme", la invasió i l'ocupació de l'Iraq, un responsable americà admet que més aviat sembla que hagi provocat un "retrocés important en la "guerra contra el terrorisme" perquè ha augmentat el nombre de candidats al reclutament a les files d'Al Qaida (13).

Segons el *Wall Street Journal*, l'es-

pectacle sobre el pont de l'Abraham Lincoln "marca el llançament de la campanya de reelecció al 2004". La Casa Blanca espera que "se centrarà, tant com sigui possible, en els temes de seguretat nacional (14)". Abans dels escrutinis legislatius del 2002, el Sr. Karl Rove, conseller electoral del Sr. Bush, ja havia demanat als militants republicans que es focalitzessin en les qüestions de seguretat per tal de fer oblidar als electors la política interior impopular de la Casa Blanca. Vint anys abans, el president Ronald Reagan no va ser diferent; la invasió de Grenada el 1983 va servir per a la seva reelecció l'any següent.

Encara que tingués alguns èxits, aquesta campanya de propaganda intensiva no va aconseguir fer canviar l'opinió pública en les qüestions de fons. Els americans continuen preferint que les Nacions Unides dirigeixin les crisis internacionals en lloc de Washington, i dos terços consideren que toca a l'ONU -i no als Estats Units- encarregar-se de la reconstrucció de l'Iraq (15).

L'exèrcit d'ocupació no ha trobat les famoses armes de destrucció massiva, la posició de l'Administració ha passat de la "certesa absoluta" que l'Iraq les posseïa, a la idea que les acusacions llançades estaven "justificades per la descoberta d'equipament potencialment susceptible de servir per fabricar les armes (16)". Els responsables d'alts càrrecs van proposar aleshores un "ajustament" del concepte de guerra preventiva que autoritzés els Estats Units a atacar "un país que posseeix una gran quantitat d'armes mortals". Aquesta modificació "proposa que l'Administració americana actuï contra tot regne hostil susceptible de voler i de poder produir-les (17)". D'aquesta manera, la principal conseqüència de l'enfonsament de les acusacions usades per justificar la invasió serà el relaxament dels criteris que autoritzen el recurs a la força.

L'èxit més gran de la campanya de pro-

paganda americana, no obstant això, va ser el concert que elogiava la "visió" presidencial quan el Sr. Bush afirmava que volia portar la democràcia al Pròxim Orient, en el precís moment en què es demostrava, al contrari, el seu extraordinari menyspreu per un concepte d'aquest tipus. Com es pot qualificar d'una altra manera la distinció que feia el Sr. Rumsfeld entre la "vella Europa" i la "nova Europa" -la primera vilipendiada, la segona lloada pel seu coratge. Per distingir-les, el criteri era clar: la "vella Europa" comprenia tots els estats que havien adoptat la mateixa posició que la majoria del seu poble, la "nova Europa" rebia ordres de Crawford (Texas) sense preocupar-se de la seva opinió pública, sovint molt més oposada encara a la guerra que la d'altres països.

Sobre el vessant demòcrata de l'espectre polític americà, el Sr. Richard Holbrooke, secretari d'Estat adjunt de l'Administració Clinton, va insistir llavors en un "fet veritablement important": la població dels vuit membres de la "nova Europa" superava la de la "vella Europa". Fet que, segons ell, provava que França i Alemanya estaven "aïllades". De fet, per pretendre el contrari, hauria fet falta cedir a aquesta heretgia d'esquerra que voldria que l'opinió del poble gaudís encara de rol en la democràcia. Per la seva banda, l'editorialista del New York Times, Thomas Friedman, reclamava que França fos privada del seu escó de membre permanent del Consell de Seguretat de l'ONU. Es comportava com un infant a "parvulari" i "no sap jugar amb els altres (18)". A jutjar pels sondeigs, els pobles de la "nova Europa" no havien sortit del bressol.

El cas de Turquia va ser encara més instructiu. El seu govern va resistir a les fortes pressions dels Estats Units per tal que provés "les seves disposicions democràtiques" tot obeint a les ordres de Washington sense preocupar-se de l'opinió del 95% de

la seva població. Una "obstinació" així posava els observadors polítics americans tan furiosos que alguns van arribar fins i tot a recordar els crims comesos per Ankara contra els kurds el 1990 -un tema anteriorment tabú a causa del rol còmplice que tenia els Estats Units en aquesta repressió. Un rol que, tanmateix, continua minuciosament sota silenci.

El secretari adjunt per la Defensa, el Sr. Paul Wolfowitz va donar la clau de la nova doctrina americana. Va acusar efectivament l'exèrcit turc de "no haver jugat el veritable rol dirigent que estava en dret d'esperar-ne" quan escollia no forçar el govern a trepitjar la voluntat de la seva opinió pública. Turquia havia de fer un esforç i admetre: "Hem comès un error. [...] Però intentem veure com a partir d'ara podem ser tan útils com sigui possible per als americans (19)". El comentari del Sr. Wolfowitz encara era més aclaridor quan presentava a aquest últim com un dels principals advocats de la croada orientada a "democratitzar el Pròxim Orient".

La còlera de Washington contra la "vella Europa" té les seves arrels més profundes que el simple menyspreu per la democràcia. Els Estats Units sempre han estat vacil·lant respecte la unificació del vell Continent. Fa trenta anys, en el seu discurs sobre "L'any d'Europa", el Sr. Henry Kissinger aconsellava els europeus d'exercir les seves "responsabilitats regionals" en el "marc global d'un ordre mundial" determinat pels Estats Units. La via independent ja estava proscriu. La mateixa sol·licitud s'aplica a partir de llavors a l'Àsia del nord-est, la zona de creixement més dinàmica del món gràcies als seus enormes recursos i a les seves economies industrials modernes. Aquesta zona podria, al seu torn, albergar la idea de discutir un ordre mundial definit per Washington. Però aquest ordre s'ha de mantenir. A perpetuïtat. Si és necessari, per la força. Ω

NOTES:

- (1) George W. Bush. *La Stratégie de sécurité nationale des Etats-Unis. Une ère nouvelle*. Washington, 20 de setembre de 2002. Podeu llegir el document integral en francès a la pàgina: medias.lemonde.fr/medias/pdf_obj/docbushstrategfra020920.pdf
- (2) John Ikenberry. *Foreign Affairs*. Nova York, setembre-octubre de 2002.
- (3) Sondeig en 27 països. Cf. "A rising anti-American Tide". A: *International Herald Tribune*, París, 5 de desembre de 2002.
- (4) *The Wall Street Journal*, Nova York, 27 de gener de 2003.
- (5) Michael Gordon, *The New York Times*, 18 de març de 2003.
- (6) La validesa jurídica d'una guerra "preferent" depèn de l'existència de proves materials que demostrin la imminència del perill i la necessitat d'actuar. La guerra preventiva es recolza, per contra, no en la por d'una agressió iminent, sinó en un temor més llunyà, d'una amenaça estratègica. Cf. Richard Falk, "Les Nations unies prises en otage". A: *Le Monde diplomatique*, desembre de 2002.
- (7) *Los Angeles Times*, 23 de març de 2003.
- (8) Thomas Friedman, *The New York Times*, 7 de juny de 1991.
- (9) Thomas Friedman, *op. cit.*, i Alan Cowell, *New York Times*, 11 d'abril de 1991.
- (10) Thomas Friedman, *The New York Times*, 4 de juny de 2003.
- (11) Linda Rothstein, *Bulletin of Atomic Scientist*, Chicago, juliol de 2003.
- (12) Elisabeth Bumiller, *The New York Times*, 2 de maig de 2003.
- (13) Jason Burke, *Sunday Observer*, Londres, 18 de maig de 2003.
- (14) Jeanne Cummings i Greg Hite, *The Wall Street Journal*, 2 de maig de 2003; Francis Clines, *The New York Times*, 10 de maig de 2003.
- (15) Program on International Policy Attitudes (PIPA), Universitat de Maryland, 18-22 d'abril de 2003.
- (16) Dan Milbank, *Washington Post*, 1 de juny de 2003.
- (17) Guy Dinmore i James Harding, *Financial Times*, 3-4 de maig de 2003.
- (18) Thomas Friedman, *The New York Times*, 9 de febrer de 2003.
- (19) Marc Lacey, *The New York Times*, 7-8 de maig de 2003.

L'ESCORPÍ

Entre les pedres dels marges o dels clapers que tapen els talaïots s'hi amaguen els escorpins (*buthus sp*) i altres aràcnids, són rosadets, és a dir no gaire obscurs. A molta gent li fan por; però a Mallorca jo no conec a ningú a qui li hagin clavat la pua i sempre he tengut molta relació amb el camp i la foresta. En canvi sí que he conegut a dues persones, i potser a altres que no record, als que els va picar un escorpí. Era a Nicaragua; allà els escorpins són el doble o el triple de grosos que per aquí i són de color marró fort, quasi negre. Sens dubte que una picada d'un exemplar centramericà pot ser perillosa per a un europeu, però els d'aquí no en fan gaire de mal. Jo sempre els deia als meus amics pagesos de Palacagüina que si un dia me'n picava un, que me duguessin tot d'una cap a l'hospital que es trobava, cas de tenir vehicle de motor, a unes dues hores de camí. Al meu amic Luiz Román, del Brasil, sí que li va clavar el verí un escorpí, aquest es trobava amagat a la base de la fulla d'una canya de sucre; li va fer mal, un dolor agut sobretot durant la primera hora, però no va passar d'aquí. A Don Catalino també li clavaren l'agulló de la coa algunes vegades, però n'estava immunitzat i tan sols se li dormia un poc la llengua una estona i se'n reia mentres ho contava. Així i tot per allà diuen que si una persona ha menjat porc i li pica un escorpí pot fins i tot arribar a morir. Si a Centre Amèrica hi ha molts incidents amb aquest animaló, és perquè hi ha més escorpins que per aquí, però també hi ha molta més gent que treballa al camp, i toca sovint la terra amb les mans. Pasa moltes vegades que al matí en aixecar-se del llit no se'n adonen de que al dedins de les botes s'hi troba l'hoste escorpí, i aquest en veure que el pressionen es defensa. S'hi ha de trobar molt estret aquest animalet per arribar a haver d'utilitzar l'eina qu'empra per caçar: si tingués la mala llet dels humans no m'ho vull ni imaginar!

Potser algú trobarà mal de creure el que ara contaré, però vos puc ben assegurar que és veritat. Va passar a Palacagüina, a una cooperativa agrícola on hi vaig viure devers un any. Em va visitar un amic del principat, n'Artur, grassonet, el pobre tot lo dia suava i estava a l'ombra sobre una hamaca. Un dia que anarem a fer dos ous estrellats a la cuina de llenya, i just quan jo tenia la paella pel mànec amb el saïm ben calent hi va caure desde el sòtil un gran escorpí, que al fregir-se quedà estirat i encara semblava més gros; mentre succeïa això, entrà dins la cuina el batle de Palacagüina, Don Modesto Silva Meneses, mirà el que hi havia dins la paella, ens mirà als ulls i amb la cortesia que sempre l'acompanyava ens digué: "si que comen ustedes raro, los catalanes". Ω

28 de setembre
de 2003.
Alaró

JOAN VICENÇ
LILLO I
COLOMAR

PER MALLORCA

Per Mallorca ens ix el sol,
per Mallorca ens ix el sol,
bonica morena,
i per Castella s'apaga,
i per Castella s'apaga.
Quan ix el sol els galls canten,
quan ix el sol els galls canten,
bonica morena,
quan es pon, callen i dormen,
quan es pon, callen i dormen.
Qui està despert, viu i parla,
i qui dorm només somnia,
bonica morena;
qui somnia no en treu res
i després es desenganya.
Hi havia una volta un poble
que dormia i que dormia,
bonica morena,
i de tant que va dormir
despert i tot somniava.
Cal que pugem al Montgó,
que ixca el sol abans de l'alba,
bonica morena,
cal que vetllen per la nit.
Llancem l'engany dins de l'aigua!
Per Mallorca ens ix el sol,
per Mallorca ens ix el sol,
bonica morena,
i per Castella s'apaga,
i per Castella s'apaga.

LLADRES

Lladres que entreu per Almansa
no sou lladres de saqueig,
que ens poseu la cova en casa
i des d'ella governeu.
Governeu de lladrocini
i rapinyeu governant;
sou fartons de vida llarga
que mai voleu acabar.
El nostre plat cada dia
ens el torneu a llevar;
l'aparteu amb elegància
com si no tinguérem fam.
I amb rabosera elegància
ens heu forçat a oblidar
que si sentim buit el ventre
és per manca de menjar.
No s'ensenya en les escoles
com va esclafar un país,
perquè d'aquella sembrada
continuen collint fruits.
Hi ha un licor en la resina
dels antics oliverars
que fa tendra la memòria
i aclareix la veritat.
Lladres que entreu per Almansa
no sou lladres de saqueig,
que ens poseu la cova en casa
i des d'ella governeu.

QUE VOLEN AQUESTA GENT?

De matinada han trucat,
són al replà de l'escala
la mare quan surt a obrir,
porta la bata posada.
'Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?'
'El seu fill, que no és aquí?',
'N'és adormit a la cambra,
què li volen al meu fill?'
El fill mig es desvetllava
'Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?'
La mare ben poc en sap
de totes les esperances
del seu fill estudiant
que ben compromès n'estava
'Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?'
Dies ha que parla poc
i cada nit s'agitava,
li venia un tremolor

tement un truc a trenc d'alba.
'Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?'
Encara no ben despert
ja sent viva la trucada
i es llença pel finestrall
a l'asfalt, d'una volada.
'Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?'
Els que truquen resten muts,
menys un d'ells -potser el que mana-
que s'inclina al finestrall,
darrere xiscla la mare
'Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?'
De matinada han trucat,
-la llei una hora assenyala-
Ara l'estudiant és mort,
n'és mort d'un truc a trenc d'alba.
'Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?'
De matinada han trucat,

ABRIL 74

Companys, si sabeu on dorm la lluna blanca
digueu-li que la vull
però no puc anar a estimar-la.
Que encara hi ha combat.
Companys, si coneixeu el cant de la sirena
allà enmig de la mar
jo l'aniria a veure.
Però encara hi ha combat.
I si un trist atzar m'atura i caic a terra
porteu tots els meus cants
i un ram de flors vermelles
a qui tant he estimat.
Companys, si busqueu les primaveres lliures
amb vosaltres vull anar
que per poder-les viure
jo me n'he fet soldat.
I si un trist atzar m'atura i caic a terra
porteu tots els meus cants
i un ram de flors vermelles
a qui tant he estimat.
Quan guanyem el combat.

CATALUNYA COMTAT GRAN

Catalunya Comtat Gran
qui t'ha vist tan rica i plena
ara el Rei, nostre senyor,
declarada ens té la guerra.
Segueu a ran
segueu a ran que la palla va cara
segueu a ran.
El Compte duc d'Olivars
temps ha que li burxa a l'orella:
Ara és hora, nostre Rei,
ara és hora que fem guerra.
Contra tots els catalans
ja ho veieu quina n'han feta.
Passaren viles i llocs
fins al lloc de Riudarenes.
Ja n'han cremada una església
que Santa Coloma es deia
cremant albes i casulles
cremant calzes i patenes.
Del pa que no n'era blanc
deien que era massa negre
i en donaven als cavalls
tot per desolar la terra.
Del vi que no n'era bo
deien que era massa agre
i en regaven els carrers
tot per desolar la terra.
Al davant dels seus parents
deshonraven les donzelles
i mataven els seus pares
si de mal donaven queixa.
Ja en daren part al virrei
del mal que aquells soldats feien
"Llicència els he donat jo,
molta més se'n poden prendre".
En sentir-ne tot això
ja s'ha esvalotat la terra

En sentir-ne tot això
ja s'ha esvalotat la terra.
Ja entraren a Barcelona
cent persones forasteres
amb el nom de segadors
perquè n'eren temps de sega.
De tres guàrdies que n'hi ha
ja n'han morta la primera.
Anaren a la presó
a dar llibertat als presos.
Tragueren els diputats
i els jutges de l'Audiència.
I mataren al virrei
al fugir-ne la galera.
El bisbe els va beneir
amb la mà dreta i l'esquerra.
"On és vostre capità?
Quina és vostra bandera?"
Ja van treure el Bon Jesús
tot cobert amb un vel negre
Ja van treure el Bon Jesús
tot cobert amb un vel negre
"Aquí és nostre capità.
Aquesta és nostra bandera.
A les armes catalans
que el Rei ens declara guerra"
Segueu a ran
segueu a ran que la palla va cara
Segueu a ran.

ELS SEGADORS

Catalunya triomfant,
Tornarà a ser rica i plena
Endarrera aquesta gent
Tan ufana i tan superba
Bon cop de falç,
Bon cop de falç,
Defensors de la terra,
Bon cop de falç.
Ara és l'hora, segadors,
Ara és l'hora d'estar alerta,
Per quan vingui un altre juny
Esmolem ben bé les eines
Que tremoli l'enemic
En veient la nostra ensenya,
Com fem caure espigues d'or
Quan convé, seguem cadenes.

L'EMIGRANT

Dolça Catalunya,
pàtria del meu cor,
quan de tu s'allunya
d'enyorança es mor.
Hermosa vall, bressol de ma infantesa,
blanc Pirineu,
marges i rius, ermita al cel suspesa,
per sempre adéu!
Arpes del bosc, pinsans i cadeneres,
cantau, cantau,
jo dic plorant a boscos i riberes:
adéu-siau!
On trobaré tos sanitosos climes,
ton cel daurat?
Mes ai, mes ai! On trobaré tes cimes,
bell Montserrat?
Enlloc veuré, ciutat de Barcelona,
ta hermosa Seu,
ni eixos turons, joiells de la corona
que et posà Déu.
Adéu, germans: adéu-siau, mon pare,
no us veuré més!
Oh! si al fossar on jau ma dolça mare,
jo el llit tingués!
Oh mariners, lo vent que me'n desterra
que em fa sofrir!
Estic malalt, mes ai! tornau-me a terra,
que hi vull morir!

TORNA SERRALLONGA

Del cor de les Guilleries
sortirà un gran espetec
que en faran ressons de guerra
les parets de Tavertet
Des de Sau a la Cellera

des de el far al Matagalls
el trabuc d'en Serrallonga
tornarà als amagatalls
Torna, torna Serrallonga
que l'alzina ens cremaran
que ens arrencaran les pedres
que la terra ens robaran
Torna, torna...

LA BALANGUERA

La balanguera misteriosa com una aranya d'art subtil,
Buida que buida sa filosa de nostra vida treu lo fil.
Com una parca bé cavil·la, teixint la tela per demà.
La balanguera fila, fila, la balanguera filarà.
Girant l'ullada cap enrera, guaita les ombres de l'avior
I de la nova primavera sap on s'amaga la llavor.
Sap que la soca més s'enfila, com més endins pot arrelar.
La balanguera fila, fila, la balanguera filarà.
De tradicions i d'esperances, tix la senyera pel jovent
Com qui fa un vel de noviances, amb cabelleres d'or i argent
De la infantesa que s'enfila, de la vellura que se'n va.
La balanguera fila, fila, la balanguera filarà

EL CANT DE LA SENYERA

Al damunt dels nostres cants
aixequem una Senyera
que els farà més triomfants.
Au, companys, enarborem-la
en senyal de germandat!
Au, germans, al vent desfem-la
en senyal de llibertat.
Que volei! Contemplem-la
en sa dolça majestat!
Oh bandera catalana!,
nostre cor t'és ben fidel:
volaràs com au galana
pel damunt del nostre anhel:
per mirar-te sobirana
alçarem els ulls al cel.
I et durem arreu enlaire,
et durem, i tu ens duràs:
voleiant al grat de l'aire,
el camí assenyalaràs.

Puigcercós adverteix al PP que condemnant el franquisme no n'hi ha prou

Madrid. 21/11/2002 - El diputat d'ERC a Madrid, Joan Puigcercós, va evitar votar la condemna contra el franquisme perquè, com a membre del Grup Mixt, no era present a la Comissió que la debatia. Tot i reconèixer que hi hauria votat a favor, va advertir però que la condemna no era un reconeixement polític suficient. El diputat republicà va recordar les subvencions a la Fundación Francisco Franco i els "papers" de Salamanca i va advertir que al PP encara li falten moltes coses per a contestar. **Ω**

PROGRÉS I Lògica FRONT A TRENCAVIDRISME I ULTRAPROGRES ESPIRITATS

R.: > Estimeu els indígenes de tot arreu excepte els de ca vostra.

O.: > No es pot respectar algú que, espero per demència senil o Alzheimer, ataca als immigrants d'aquella forma, per molt passat que tingui.

R.: La concentració d'immigrants va sacsejar i maltractar un avi de més de 80 anys, expresident del Parlament de Catalunya. Això no passa en cap país civilitzat. A més, tu t'has llegit el seu llibre -inicialment prohibit-, oi que no? Doncs llig-te'l i jutja, perquè no és el que penseu.

O.: > Exemple: La Sra. Pilar Rahola té una història que forma part de l'independentisme català... i la seva faceta actual com a tertuliana deixa realment molt que desitjar.

R.: Trob que és dels pocs catalans mediàtics que sap plantar cara a l'espanyolisme, sense complexos. No pas com altres, ments colonitzades de negrets enfarinats i Michael Jacksons.

O.: > Si estigués d'acord amb el seu passat (que tampoc ho estic), hauria de respectar allò que diu en el present?

R.: Evidentment no. Però caldria que t'informassis abans del que realment diu i del que li atribueixen sense base. I dels raonaments que pugui tenir. Vosaltres, com l'espanyolisme, esvaloteu molt el galliner per alguna declaració d'algun català i calleu quan els espanyols fan programes contra els immigrants. Feu igual que els mèdia espanyolassos, i això us defineix molt bé, com sempre, sobre a qui feu el joc gratis.

R.: > Breu: demostreu constantment qui us ha colonitzat mentalment i a qui serveix com a ideòlegs "d'esquerra".

O.: > Bé, l'abducció extraterrestre queda exclosa, la colonització ianki crec que encara no m'ha agafat del tot (encara que vec

R.: vec no pas, és "bec", de "beure". Es nota que "El Víbora" és en castellà.

O.: > massa Coca-Cola), de la Europa de l'Est i de l'Àsia Soviètica tampoc no en tinc gaires coses... apart d'una càmera de fotos Zenit de fabricació soviètica (que tot s'ha de dir funciona prou bé).

R.: > Està molt clar qui us colonitza: els anarcopunkis que beuen cervesa i fumen canuts els "findes" amb vosaltres.

R.: > Quina esquerra és aquesta?

O.: > Hem sembla que per oposició és la que està a l'altra costat de la dreta.

R.: No és cert, fa 20 anys l'esquerra sabia on era l'enemic. A hores d'ara en moltes coses pensa com l'enemic i li fa el joc gratis. Per això és impossible que el venci. Però gent com vosaltres segurament no espavilareu ni a hòsties ni que us matin.

La gent corrent que veu violència en les manes es retrau i no hi va. Per això la poli d'ocupació hi envia provocadors que trenquen cristalls i cremen contenidors.

Tan difícil és d'entendre?

La força de l'opinió pública unida és molt forta i important i és això el que els tirans del PP volen matar amb la provocació.

I amb l'ajut de cervells buits de l'extrema esquerra que els fan la feina bruta gratis.

R.: > Quin progressisme?

O.: > Per progressista s'entén aquell que fa progressos? En el llançament de ampolles... al contenidor de reciclatge (que es on han acabat molts d'aquells que així s'autoeiquetaven...)

R.: Progressisme és assimilar la història per no caure en els mateixos paranys. Vosaltres sols teniu una infantesa perpètua, com els indis dels verds prats.

R.: > Quina justícia?

O.: > La Justícia Infinita? Potser la Venjança Suprema li hagués quedat millor, no?

R.: La justícia d'atacar abans els programes espanyols

que no pas les paraules d'un vell heroic sacsejat als 80 anys per una colla d'hístèrics incivilitzats els quals admires.

R.: > Això és sols un escàndol, O.

O.: > Estic d'acord crec que el contingut de debat d'aquesta llista queda ja al mateix nivell dels que fan en programes com el "Cròniques Marcianas", "Tómbola"... (Nota: Teo...hem sap greu.

R.: És "Em sap greu", no pas "hem". "Em" en foraster i gavatx és "Me" i "Hem" en foraster és "hemos" i en gavatx "avons". Copses el fons de l'afer?

Alguns dels teus amics podrien ser Makoki, segur.

O.: > però no conec equivalent a la Catalunya Nord...

R.: No llegeixes algun còmic underground francès? N'hi ha de prou famosos.

O.: > Aquest és el meu primer intent de posar-me al nivell de la discussió... espero aconseguir-ho: Estic d'acord amb el que dic, perquè hi ha un tuf a dretanisme en aquesta llista que faria tremolar fins i tot en Bush !!!!

R.: Els espanyolassos sempre dient que Pujol és més de dretes que Asnar, i Ibarretxe més de dretes que Hitler. I és que n'Ansón us té menjat el coco en favor de la "intengible Unidad de la patria española Nola", que és d'on cobren i amb la qual us apallissen. En realitat és el que mereixeu, com tu molt bé demostres.

O.: > Si els EUA són democràtics l'ànc Donal és el patró l'OTAN; per correspondència als Països Catalans tindríem a les Tres Bessones que a més les podríem repartir... una per València, un altre per les Balears i la que queda per Catalunya.

> Vaig llegir en un diari que si la Vanguardia diu que les vaques volen, serà veritat...

R.: Quanta pallassada de desenfeinat. Això qui t'ho inspira? La maria que et passa el Makoki?

R.: > Santa Llúcia us servi la vista, que deien els antics.

O.: > Que l'Ajuntament us retiri les multes, que diuen els nous.

SOBRE IDEOLOGIES.

«Un idealista és aquell qui, en adonar-se que una rosa fa millor olor que una col, conclou que en farà una sopa millor» (Henry L. Mencken).

«Els febles tenen, en general, somnis més abundosos i bells que els forts, car tota llur energia, tota llur activitat s'evapora a través dels somnis» (Maeterlinck).

«Com menys hom llegeix més mal pren d'allò q llegeix. Com menys idees hom tingui i més pobres siguin, més esclau serà d'aqueixes pobres i poques idees. Les idees es compensen, contrasten, contrapesen i fins i tot es destrueixen les unes les altres» (Unamuno).

«Res no dona tanta pena a la gent com haver de pensar» (Martin Luther King Jr., líder no violent baptista negre pels drets civils i contra la guerra del Vietnam).

«Els caps més durs, més prest es trenquen» ("Antígona", de Sòfocles).

«La bondat o maldat d'una ideologia depèn de les persones que en fan ús. Si un milió de llops haguessin d'organitzar-se a favor de la justícia, ¿deixarien d'ésser un milió de llops?»

«Per què et malfies tant del pensament? -féu el filòsof. Es tracta de l'únic estrument de què disposem per a ordenar el món. -Cert. Però pot ordenar-lo tan perfectament q ja no sies capaç d'albirar-lo. Un pensament és una pantalla, no pas un mirall, i és per ço q viviu protegits per un embolcall fet de pensament, insensibles a la realitat» (Anthony de Mello, Índia).

«Tenir idees és la manera de no saber res, de no adonar-se de res. Les idees són pes mort, equipatges que fan nosa i que ens impedeixen d'avançar de pressa. Un home de ment oberta se'n riu, de les idees. En té prou amb saber guaitar i calibrar les coses. Les idees enfiten el cervell i priven de pensar» (Georges Duhamel).

«Podeu conèixer el nom d'un ocell en totes les llengües del món, però quan acabareu no sabreu res de res sobre l'ocell... Per tant mireu l'ocell i veiem què fa -això és el que importa. Vaig aprendre ben prest la diferència entre conèixer el nom de quelcom i conèixer quelcom» (Richard Feynman)

«L'intel·lectual per al qual la definició substitueix la comprensió és menyspreable» (Keyserling). «Socialment cal tenir present que les masses no poden pas canviar: A hores d'ara són les mateixes que en temps dels romans. Algú pot sortir de la massa, però ço no canvia res»

(D.H. Lawrence).

«La frase dictadura del proletariat no té cap sentit. Es del mateix ordre que aquesta altra: l'omnipotència dels conductors d'òmnibus. És palés que si un conductor d'òmnibus fos onnipotent abandonava de seguida la seva professió».

«No hi ha cap ideal nou imaginable per la follia dels moderns sofistes que sia tan sensacional com el compliment d'un ideal vell. La diada que una màxima de cartapaci sia duta a la pràctica hi haurà una mena de terratrèmol arreu les nacions». (Chesterton, 29.5.1874, Kensington - 14.6.1936, Londres).

«La unitat vivent s'esmicola; l'home ja no sent i veu; no és pas: té; no participa, ara concep, no viu, analitza» (Gabriel Marcel, 1889-1973. filòsof existencialista cristià i escriptor francès).

«Ideologia és un conjunt de pensaments no directament religiosos, compartits sols realment per elits durant un curt espai de temps (uns anys, un segle...) i q generalment té motivacions sociopolítiques i nacionalculturals. La filosofia és més mental i abstracta, menys política, i té més concomitancies amb les creences, però és encara més de minories strictu sensu»

COMUNISTES RUSSOS I CATALANS ENCENALL

BERLÍN, 1945 I 1953: SILENCI COMUNISTA

ALFONS QUINTÀ

La cadena de TV franco-alemanya Arte ha tingut l'encert de dedicar un seguit de programes al cinquantè aniversari de la revolta popular del 17 de juny del 1953 contra la tirania comunista a la part est d'Alemanya.

Es van mostrar els pocs documents gràfics existents, normalment obra d'amateurs. Quedava extremadament clar el caràcter pacífic, per no dir festiu, dels manifestants. Es veia tot un poble contra una dictadura comunista. Com havia de passar a Hongria, tres anys més tard, ho van resoldre els tancs de l'exèrcit soviètic d'ocupació.

Malgrat que es tractava d'una acció pacífica que va durar un sol dia, van morir unes tres-centes persones metrallades per tancs comunistes. El 18 a la matinada hi va haver l'afusellament del primer condemnat a mort. Abans del dia 30, hi havia oficialment 6.171 detinguts. En poques setmanes se n'hi van afegir 7.000 més.

A Hongria va ser molt pitjor. En quinze dies de combat van morir tres mil persones. Desenes de milers de resistents van ser internats en camps de concentració, alguns milers van ser deportats a l'URSS, uns 25.000 van ser empresonats, 229 van ser condemnats a mort i executats i finalment unes 200.000 persones es van exiliar.

Fa poques setmanes, i des del comunisme militant, es va posar en contrast la caiguda del Berlín nazi, el 1945, amb el recent alliberament de Bagdad. Certament cal celebrar la mort de Hitler i la fi del nazisme, però la manera d'obrar de les tropes soviètiques no va tenir res d'admirable. Els russos van convergir sobre la ciutat des de set direccions diferents i els soldats russos morts pel foc del seu propi exèrcit van ser segurament alguns milers.

Antony Beevor (Berlín: la caiguda, 1945, Viking, Londres, 2002) detalla violacions en massa per les tropes comunistes, de nenes, monges, dones en estat i dones que acabaven de tenir un fill.

«Estimacions dels dos principals hospitals de Berlín -escriu Beevor (pàgina 410)- oscil·len entre 95.000 a 130.000 víctimes de violacions», a les quals cal afegir, precisa Beevor, «el 1.400.000 que ho havien patit a Prússia Oriental, Pomerània i Silèsia. Tot plegat, es creu que, com a mínim, dos milions de dones alemanyes van ser violades» (sempre per les tropes comunistes russes).

Sobre això els comunistes casolans callen, després d'haver-ho acceptat o defensat. Potser no els ve d'un milió de víctimes més o menys. **Ω**

Avui, 19/06/03

LLUCMAJOR

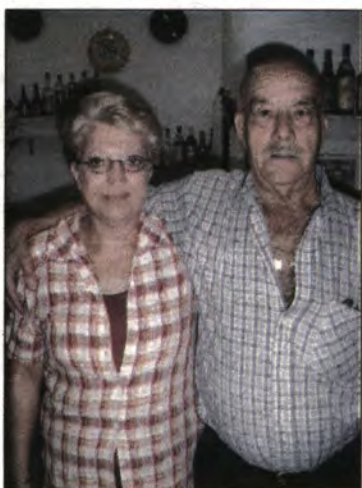
Fa 3 anys que na Miquela Pisà va obrir la merceria ca na Mica al carrer de la Bandera, 31 de Lluçmajor. Tel. 971 661 387

Els germans Noguera són els amos del forn can Tofolet al carrer de sant Joan, 66 de Lluçmajor. El va obrir el seu avi Joan l'any 1919. Tel. 971 660 314

En Joan Pou i el seu fill Miquel són els amos de la botiga Cas Sord Mel al carrer de Perares de Lluçmajor. Tel. 971 661 419

Fa 4 anys que na Maria Rei i en Llorenç Mas regenten el bar del Club de Pensionistes i Jubilats del Carrer de sant Joan de Lluçmajor. Fan sopar els diumenges que hi ha ball. Tel. 971 661 567

Fa mig any que en Rafel Jiménez regenta el Bar sa Pedra al carrer Major, 100 de Lluçmajor. Tenen dos equips de dards patrocinats pel constructor F. M. Serrano. Tel. 971 660 990

N'Antoni i n'Aina són els amos del Restaurant sa Foganya a la barriada de l'Institut de Lluçmajor. Despatxen menús a 7 €. També serveixen a la carta i fan paelles per encàrrec. Tel. 971 661 887

E ANTICEL·LULÍTICS

La cel·lulitis es caracteritza per una deformació o hipertrofia de les cèl·lules greixoses (adipocits) que amb una acumulació d'aigua i de toxines produeixen un augment d'espessor de la pell i una deformació que pot arribar a ser dolorosa.

La cel·lulitis pot aparèixer durant la pubertat i s'instal·la permanentment amb major o menor rapidesa segons les característiques individuals de cada persona. Per tant, el tractament anticel·lulític no ha de ser estacional, sinó, que s'ha de fer durant tot l'any de manera preventiva, correctora i curativa.

La millora de la instal·lació de la cel·lulitis ve determinada per:

- Disminució dels dipòsits greixosos dels adipocits
- Millora del drenatge dels líquids intersticials
- Restauració del teixit afectat

Els apartats següents han estat elegits per aquesta farmàcia perquè compleixen aquests requisits:

D-STOCK (Laboratoris Vichy)

LIPOFACTOR 2 (Sanofi)

CELLULI' PATCH (Les 3 Chênes)

Celluli' patch. 30 pegats anti-cel·lulítics:

Practic, discret i eficient

tot el dia

MEDIFLOR (Laboratoris Monot)

RETINOL CONCENTRE ANTI-CELLULITE (Roc)

CELULIT ISDIN RETIGEL

ELANCYL EXTREME MINCEUR 14 MINIDOSES (Galenic)

CELLULASE 40 CAPS (Sant'Angelica)

Per a més informació no dubti a consultar-nos.

Tapes
Berenars
Menú diari
a 7,- €

Servim a
la carta
Menjars per
endur-se'n,
dinars i sopars
per encàrrec

C/ Gràcia, 59. Tel. 971 661 887

TECMAN
LLUCMAJOR S.L.

Instal·lacions:
elèctriques,
sanitàries,
de climatització,
de gas,
d'energia solar

Joan A. Ferretjans
629 637 225

C/ Antoni Garcias, 44. 07620 Lluçmajor
Telf.: 971 669 098 - Fax: 971 669 122
E-mail: tecmanli@telefonos.es

BUGADERIES · TINTORERIES

Beiro

Son Julià, A 43
Tel. 971 664 117
Polígon son Noguera

Príncep, 22
Tel. 971 662 108
Lluçmajor

Bisbe Roig, 4
Tel. 971 660 770
Lluçmajor

POLÍGON INDUSTRIAL DE SON NOGUERA DE LLUCMAJOR

Les germanes Galarzo són les madones de la Metalisteria Galarzo al Polígon de son Noguera. Treballen l'alumini. Són pare, en Sebastià Galarzo fa obrir aquesta fàbrica a Marratxí fa una trentena d'anys. Ara en fa tres que estan a Lluçmajor. És una de les metalisteries més grans de Mallorca. Tel. 971 600 054

Fa 3 mesos que els germans Polo han traslladat el Magatzem de material de fontaneria Polo Balear al carrer de son Fosquet de son Noguera. Abans estaven a Son Castelló. Tel. 971 664 458

Fa mig any que la família Castell-Barceló ha obert la Bugaderia Industrial BEYRO al carrer de Son Julià del Polígon de son Noguera. Continuen amb la Bugaderia del carrer Príncep, 22 i al carrer del Bisbe Roig de Lluçmajor. Tel. 971 664 117

Fa 15 dies que en Marc Siquier de Búger ha obert la Cristalleria Projectes Vitherm Balear al Polígon de son Noguera. Fan acristallament doble. Tel. 971 669 338

Més ensenyament del català a les universitats d'arreu del món

Balears

Tal i com ja vam anunciar fa uns dies, l'Institut Ramon Llull (IRL) ha subscrit acords de col·laboració amb universitats

Institut Ramon Llull

de Berlín, L'Havana i Mendoza. D'aquesta manera es preveu que ofereixin cursos de llengua i cultura catalanes amb reconeixement acadèmic. Així mateix, els acords detallen la celebració de proves de coneixement de llengua, administrades per l'Institut. Aquest serà el primer cop que la llengua de Catalunya s'estudiï en una universitat cubana.

D'altra banda, l'Institut Ramon Llull atorgarà vint-i-cinc ajuts a casals i entitats de quinze països perquè organitzin cursos de llengua catalana. Aquests ajuts, que superen els 100.000 euros, han estat decidits pel director de l'IRL, Joan M. Pujals, a proposta de la directora de l'àrea de llengua, Ester Franch, una vegada expirat el termini de presentació de sol·licituds. L'ensenyament de la llengua i la lite-

ratura catalanes fora del domini lingüístic català, impulsat per l'IRL, es fa gràcies a una xarxa de lectors pròpia. Actualment n'hi ha noranta-dos, repartits per vint-i-set països.

Els beneficiaris dels ajuts seran el Centre Cultural Català de Colònia (Alemanya), l'Agrupación Cultural Catalana de Mendoza (Argentina), l'Associació Catalana de Socors Mutu Montepío de Montserrat (Argentina), el Casal de Catalunya de Buenos Aires (Argentina), el Casal de Catalunya de Paraná (Argentina), el Casal dels Països Catalans de la Plata (Argentina), el Centre Català de Mendoza (Argentina), el Centre Català de Rosario (Argentina), el Centre Català de Venado Tuerto (Argentina), el Casal Català de Brussel·les (Bèlgica), el Catalonia, Grupo de Catalanes de São Paulo (Brasil), el Casal Català de Costa Rica, el Casal Català de Quito (Equador), el Cercle Català de Madrid, el Casal dels catalans de Califòrnia (EUA), la Fundació Paulí Bellet (EUA), el Casal Català de Tolosa de Llenguadoc, el Casal Jaume I de Perpinyà (Rosselló), el Centre Català de Luxemburg, l'Orfeó Català de Mèxic, el Centre Català d'Asunción (Paraguai), Amics Catalans de Berna (Suïssa), el Casal Català de Montevideo (Uruguai), el Centre Català de Santiago de Xile i el Centre Català de Viña del Mar (Xile).

És ben trist que hi hagi més estudiants de català a la resta del món, que no pas a la resta de la Península Ibèrica... Sobren els comentaris!

Re: Més ensenyament del català a les universitats d'arreu del món

Venga polacones, dejad este foro para polacones frustrados, y veniros al foro de "antibarcelona.com". Os esperamos.

Re: Més ensenyament del català a les universitats d'arreu del món

Felicito l'esforç de l'Institut Ramon Llull, ara només esperem que hi hagi prou alumnat perquè es puguin donar les classes, no? Com bé comentas és trist que a Espanya no vulguin n'hi sentir parlar-ne d'aprendre català, la mentalitat espanyola al pas dels anys cada cop em decepciona més. Em creia que la democràcia faria que s'obrisin una miqueta més, però ja veig que no.

Al Marroc la Generalitat de Catalunya fa esforços perquè els que vinguin a casa nostra a treballar aprenguin català des d'allà. Ω

P COMPRA I VENDA
DE CASES - FINQUES
TERRENYS - XALETES
PRATS - GARCIA
ASOCIACION EUROPEA
DE
PROMOTORES INMOBILIARIOS

ANTÒNIA MARIA PRATS GARCIA
Associada número 564

Plaça d'Espanya, 59 - 1º
971 120 724 - Fax 971 120 674

07620 LLUCMAJOR
(Mallorca)

C/. Doctor Fleming, 10
Tel. 971 66 21 14
Fax 971 66 28 16
07620 LLUCMAJOR (Mallorca)

Maria Alberdina
• Centre de dia per a
Persones Majors
• Assistència a Domicili
• Serveis Assistencials
• Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

"AMPLA ÉS CASTELLA", L'ESPOLI FISCAL DE LES COLÒNIES

("Ampla és Castella" o l'espoli fiscal que Espanya practica amb els Països Catalans, segons Josep Huguet, diputat i portaveu d'ERC al Parlament. "El Punt", 30/9/2003)

Mentre a Madrid s'atreien les seus de la majoria d'empreses de pes que hi cotitzaven els seus impostos -cosa que feia la impressió d'un esforç fiscal superior al real-, l'Estat emmascarava la sobredotació de recursos amb despeses de capitalitat

Fa poc en unes declaracions José Bono, president de Castella-la Manxa, afirmava estar contra els plans sobiranistes perquè alguns volen menjar a part i més que els altres. Bono va perdre el darrer congrés del PSOE per vuit vots, els del corrent que ha practicat el transfuguisme a Madrid. Doncs bé, aquest baró que ha estat a punt de fer-se amb la direcció del socialisme espanyol i que hi pesa tant com Chaves i Rodríguez Ibarra és el principal beneficiari de l'estafa de l'Espanya de les 19 autonomies en què la nació històrica de Castella, que reclamen els escassos nacionalistes castellans de Tierra Comuñera, va quedar esquarterada en 5 comunitats autònomes: Castella-Lleó, Castella-la Manxa, Cantàbria, la Rioja i l'invent total de Madrid.

L'invent de Madrid com a pseudodistricte federal ha permès cometre a través de la mentida estadística un emmascarament de les xifres reals del suport esbiaixat de l'Estat a favor de Castella, si més no del nucli central d'aquesta nació. Mentre a Madrid s'atreien les seus de la majoria d'empreses de pes que hi cotitzaven els seus impostos -cosa que feia la impressió d'un esforç fiscal superior al real-, l'Estat amb despeses de capitalitat emmascarava la sobredotació de recursos destinats a la capital del regne borbònic. I les Castelles, especialment la Nova, situades a l'òrbita d'influència de Madrid (uns 200 km a la rodona) apareixen estadísticament com a subdesenvolupades, cosa que permet rebre recursos de l'Estat procedents de Catalunya i abundosos fons europeus.

Observant algunes xifres, el pressupost (2001) de Catalunya té el percentatge més baix sobre el PIB de les CA que tenien més competències (article 151 de la Constitució) un 10%, mentre que el pressupost d'Andalusia és el 18,0% del seu PIB. De les CA que no tenien totes les competències (article 143), el pressupost de Castella-Lleó era el 13% del PIB i Castella-la Manxa el 14,4%. Les dades actualitzades pel 2003 les podrien situar al nivell d'Andalusia o més. Ja sabem, doncs, on va a parar bona part del dèficit fiscal de Catalunya de l'any 2001 de 1.782.984 milions de pessetes (un 10,76% del PIB Català) calculat per Alcaide en l'estudi de FUNCAS. Pel que fa a la inversió de l'Estat a Catalunya del 1997 al 2003, ocupa la 15a posició entre comunitats amb 212 euros per habitant, mentre que la mitjana espanyola és de 348 euros i les que reben més són les que fan funcions directament polítiques: les colònies africanes de Ceuta i Melilla 520 i 568 euros per habitant i les que ajuden a centralitzar l'Estat, Madrid (416 euros) Castelles (520 euros, 568 euros). Amb el nou sistema de finançament, el 2003 totes les CA tenen les mateixes competències, però mentre que Catalunya té uns ingressos propis de 77% del total del seu pressupost, Castella-la Manxa només el 31%, i Castella-Lleó el 38%. Això vol dir que l'Estat transfereix les dues terceres parts dels ingressos a les Castelles, mentre que Catalunya només en rep un terç.

Per una altra part, el pes dels ingressos de les comunitats autònomes sobre el PIB indica que hi ha unes autonomies amb sobredosi de diner públic i unes altres amb anèmia: Extremadura amb el 29%, Castella-la Manxa 21%, Castella-Lleó 17% del PIB; mentre que a València 13%, Balears 11% i Catalunya 11% el pes sobre el PIB és baix. La gran Castella (Madrid més les dues Castelles) té uns recursos autonòmics que són un 12,2% del PIB. Per acabar-ho d'adobar els saldos amb la Unió Euro-

pea 1986-1999 també són perjudicials per a bona part dels Països Catalans i enormement beneficiosos per a l'àrea metropolitana de Madrid. La Gran Castella ha rebut 176,33 euros per habitant i any, Catalunya té saldo negatiu -34,38 euros per habitant i Balears -172,2 euros, també. La gran Castella té un superàvit amb Europa que significa un 1,12% del seu PIB (Castella-la Manxa 5,43% i Castella-Lleó un 3,67%), mentre que Catalunya té un saldo negatiu del 0,21% del PIB i Balears de l'1,01%. Per cada euro pagat a Europa, Castella-la Manxa en rep 6, mentre que Catalunya en rep 0,81, això s'anomena índex de retorn que, com es veu, afavoreix set vegades més l'hinterland de Madrid que el de Barcelona. «Ancha es Castilla». Amb aquestes xifres està clar que els barons siguin socialistes o populars de l'Espanya de les autonomies subsidiada defensaran com a Numància la continuïtat d'un model d'Estat que els permeti continuar gaudint de privilegis en detriment de la gent de les colònies fiscals: Catalunya, Balears i en menor grau València.

NOMÉS EL CATALÀ COM A LLENGUA ÚNICA ENS SALVARIA DE LA DERIVA

("Català, llengua materna?" és la pregunta que es fa el catedràtic Josep Gifreu. La resposta és que només el català com a llengua única podria salvar la llengua. 30/9/2003)

L'estat del català ha passat finalment a situar-se al centre de l'agenda pública de Catalunya. Almenys a Catalunya, la situació i les expectatives de la llengua que ens fa diferents estan suscitant un ampli debat públic, apassionant i apassionat. No podria ser d'altra manera, ja que afecta una fibra molt sensible de la nostra experiència vital, com és la llengua materna. El curs i el decurs de la llengua materna de cadascú, al llarg dels anys i de les diverses activitats privades i públiques, no són de cap manera una qüestió menor. En aquest sentit, les dades estadístiques del cens lingüístic del 2001 a Catalunya m'han suscitat algunes reflexions que agraeixo de compartir.

Sovint argumenten els contraris a la normalització del català que la llengua és un afer purament personal, que deriva d'un fet previ a la voluntat de l'individu i del grup. El fet previ seria la transmissió de la llengua materna. L'ultraliberalisme lingüístic s'empara en aquesta premissa per reclamar l'absència de normes i de polítiques discriminatòries a favor d'una llengua. Però, a banda de l'evidència que avui la llengua materna en molts casos és doble o fins i tot triple, obliden que la transmissió d'una llengua com a llengua materna forma part tant d'una cadena de transmissió socialitzada com d'una pressió política i social que en garanteixen l'efectivitat. Ras i curt, la condició de llengua materna d'una llengua per a un parlant no és una decisió individual, sinó la culminació de la socialització natural de l'individu en aquella llengua.

La qüestió és, doncs, tan simple com aquesta: quines garanties de transmissió del català tenim assegurades a Catalunya a principis del nou segle? La majoria de debats i polèmiques sobre el català s'han centrat en dos grans àmbits: sobre el seu ús en els diversos escenaris de la vida privada i pública i sobre les seves expectatives de futur. Pessimistes i optimistes, tots poden esgrimir una part important de raó i de raons. Hi ha raons per argumentar tant la capacitat de recuperació del català com la progressiva substitució del català pel castellà en territoris, sectors i activitats molt principals. Ara bé, seria bo de mantenir una certa serenitat en el debat: ja que hem aconseguit en això una alta sensibilitat pública, ara caldria separar els judicis de caràcter polític de les anàlisis amb pretensions científiques. I la disponibilitat del cens ajuda a fer-ho.

Des del punt de vista científic i analític, l'avançament

del cens lingüístic del 2001, que acaba de fer conèixer l'Institut d'Estadística de Catalunya, ofereix unes bases de coneixement de l'estat del català molt sòlides. Bé que amb limitacions -per exemple, el cens no aporta informació sobre l'ús efectiu del català-, les dades sobre les competències bàsiques (parlar, entendre, llegir i escriure) faciliten una radiografia molt fidedigna de l'estat del català a Catalunya el 2001 i del contrast amb els censos anteriors. Hi ha dues constatacions que trobo especialment interessants.

En primer lloc, cal destacar l'interès de la primera i més elemental xifra que proporciona el cens. Quants ciutadans i ciutadanes (amb ciutadania espanyola) empadronats a Catalunya i de més de 2 anys declaren entendre el català? El 2001 ho declaren 5,8 milions, que representen el 94,49 % del total (contra els 5,5 milions del 1991 -deu anys abans- que representaven el 93,76 %). No hi ha volta de full: pràcticament la totalitat d'habitants de Catalunya diu que no té problemes de comprensió del català. Es tracta d'una base de coneixement, ni que sigui passiu, molt decisiva. Serveix per desactivar els tòpics arguments que defensen l'ús del castellà per evitar una suposada discriminació. La constatació censal sobre la comprensió oral del català és contundent. Una cosa diferent seria considerar l'abast dels coneixements del català escrit, per escriure'l o llegir-lo. En això, el domini baixa considerablement. No obstant, els que declaren saber escriure'l són ja 3,1 milions (un 49,76 % del total), contra els 2,3 milions de 1991 (un 39,94 %). Saber escriure en català, doncs, ha avançat substancialment en una dècada: en termes absoluts i en percentatge.

La segona qüestió a comentar planteja al meu entendre preguntes més delicades. La taula de dades sobre el coneixement del català en relació a l'edat presenta un punt de partida alarmant: fins a 4 anys, només saben parlar català el 33,48 per cent del total. Cal inferir d'aquesta dada que només una tercera part dels infants de Catalunya reben el català com a llengua materna? Sembla una conclusió indiscutible del cens del 2001. Però la qüestió és més preocupant encara si tenim en compte els resultats del cens del 1996, que donava un percentatge per a la mateixa franja de 54,24 per cent. En cinc anys, doncs, la transmissió del català com a llengua materna hauria baixat més de 20 punts percentuals? És difícil de creure, però si fos realment així, caldria indagar si es tracta d'una tendència consolidada o bé d'una davallada conjuntural (per la baixa de la natalitat autòctona, per l'allau de la nova immigració o per l'avenç de la substitució lingüística del català en moltes llars).

Convé afegir tot seguit que el cens del 2001 també aporta un punt d'esperança: és el gran salt que es fa en el saber parlar català entre 5-9 anys, que passa del 33,48 % al 81,95 %. Aquí, l'encert del model escolar únic en català demostra la seva excel·lència. Però l'interrogant continua enlaire: quina eficàcia té el sistema escolar per assegurar la transmissió del català com a llengua materna a Catalunya? I si a la llarga no s'arriba a una transmissió majoritària del català a casa, fins quan i fins on podrà resistir el sistema escolar per fer la suplència general: la de la transmissió familiar, la dels usos socials de prestigi i la dels usos institucionals no catalanitzats (justícia, empresa, mitjans de comunicació, alta investigació, etc.)? I si encara hi sumem la dificultat afegida de penetració escolar de les noves onades migratòries, l'evolució i distribució del model de llengua materna a Catalunya deriva cap a un escenari de difícil digestió per a qualsevol política de normalització. Un escenari de transmissió familiar de la llengua materna que preveig amb aquests tres subescenaris principals a mig termini (si no hi ha canvis substancials): un reducte de transmissió familiar del català entorn d'una quarta part de la població i segurament en regressió; un nucli majoritari de transmissió del castellà entorn de la meitat de la població i segurament en progressió; i un ventall dispers de múltiples llengües maternes procedents de la nova immigració. Em sembla que només una política radical en el sentit d'assolir per al català l'estatut de llengua oficial única podria aturar l'actual deriva cap a la nostra reserva minoritzada a la qual tendim. **Ω**

Els espanyolistes fracassen en el boicot al Correllengua de Fraga

Els espanyolistes fracassen en l'intent d'impedir el Correllengua de Fraga. Amenacen amb un nou atemptat contra Guillem Chacón.

Aquest 19 de setembre el diari valencià *Levante* recollia l'amenaça del col·lectiu blaver valencià *GAV* que assegurava "que sus juventudes participaran también el 27 en una manifestación en Fraga (Huesca) contra el paso por esa ciudad del Correllengua" convidats per un col·lectiu d'Aragó contrari a la nostra llengua.

El Correllengua s'ha portat a terme com estava previst aquest dissabte. Al mig dia però un grup de persones procedents de València han pintat a cara descoberta i amb total impunitat l'aparador i façana del *Casal Jaume I de Fraga* i han farcit d'enganxines la vila amb comentaris contra la llengua de

Fraga, el català, i la nostra cultura.

Els espanyolistes valencians i uns pocs més de Fraga s'han concentrat davant del Casal, però atès el fracàs de la seua convocatòria de manifestació —com a molt 14 individus— front a la multitudinària trobada del Correllengua en un Casal ple de gom a gom s'han limitat a passar amunt i avall en cotxes i insultar —en castellà— a la gent de Fraga, majoritàriament xiquets acompanyats dels seus pares, que assistien als actes.

Aquests consistien en el lliurament de premis als xiquets dels col·legis i instituts de Fraga que han participat durant dues setmanes en la Gimcana del Correllengua gràcies a la col·laboració de *Ràdio Fraga* i tot seguit un concert del grup de música tradicional 'Tres i la guitarra' d'Elx.

La responsable del Casal de Fraga, Marta Cana-

les, ha denunciat els fets davant la Guàrdia Civil i ha indicat el nom i cognom dels fragatins apostats.

Paral·lelament Guillem Chacón, coordinador de la xarxa de Casals Jaume I i del Correllengua a la Franja de Ponent ha rebut l'amenaça d'un nou atemptat contra ell "si es portava a terme el Correllengua del vinent dissabte a Mequinensa".

Chacón, que en el moment dels fets es trobava al Correllengua de Morella junt amb un centenar de perdonees vingudes de la Franja ha manifestat als mitjans que el Correllengua del 4 d'octubre a Mequinensa, el primer de convocatòria nacional a la Franja de Ponent, "es portarà a terme segons el previst".

Recordem que el passat març ja va patir la destrucció total de la seua Escola de Natura, en aquest atemptat. Cas que fou arxivat per Justícia de Zaragoza en dues setmanes. **Ω**

Manifest del CORRELLENGUA 2003

Un any més tornem a celebrar el pas del Correllengua per la nostra població. Ho fem amb moltes ganes de passar-ho bé i també amb molta energia per reclamar el que ens pertoca, com ho és el dret a aprendre i a usar la nostra llengua.

Enguany ens hem volgut sumar als actes del Correllengua amb una Gimcana adreçada a la població escolar. Ho hem volgut fer així per dos motius. En primer lloc, perquè els xiquets i les xiquetes són la garantia del futur de la nostra llengua, i darrerament hem observat una pèrdua en la transmissió generacional de la llengua, és a dir, per primer camí hi ha pares i mares que han decidit no parlar en català als seus fills, suposem que per la pressió escolar i dels mitjans de comunicació, a banda de la xapurreatització de la nostra llengua,

que ja ve de més antic. En segon lloc, perquè pensam que la salvaguarda de la nostra llengua depèn que siguem capaços d'enllaçar amb les jaies i jaios, autèntics tesorers de la llengua i del coneixement del nostre entorn. Per tot això hem volgut alertar contra la pèrdua de la nostra llengua i dels nostres referents culturals amb el lema **"No et quedes sense llengua!"**

Finalment, volem esmentar un fet que ens afecta com a integrants d'aquesta gran àrea cultural que coneixem com a Països Catalans. Ja sabeu que el Correllengua es divideix en quatre columnes per poder arribar a tots els racons del territori. La columna que està recorrent tot el Ponent porta el nom del poeta valencià Vicent Andrés Estellés. I justament en un poble del País Valencià, al carrer que hi havia dedicat al seu nom li ha estat substituïda la placa

per recuperar el nom d'un destacat personatge franquista que va donar nom al carrer durant la darredra dictadura. ¿I encara hi ha qui es nega a veure que passem per una època de pèrdua de llibertats, que amb el pretext de fer cultura per tothom es dedica a traure la pols als valors franquistes?

No volem acabar aquest manifest amb to pessimista. Per això volem celebrar que des d'enguany a la Franja, a Fraga en concret, es convoquen les proves de nivell B i C de català i que la delegació de l'Escola d'Idiomes al nostre poble imparteix, per primer camí, classes de català.

Que ho passeu bé en la festa del Correllengua. I que, sobretot, **no us quedeu sense llengua! Visca la nostra llengua! Visca el català! Ω**

Casal Jaume I de Fraga

DEIXEU VIURE LES SARGANTANES

Un dels esports favorits de gran part dels vaillets de la meua generació era el d'apedregar gats. Deixar-los bornis, coixos o malferits era una manera divertida de combatre l'avorriment. D'altres perseguïen sargantanes o bestioles que acabaven amb la cua escapçada o amb el cap esclafat.

Aquesta forma de tortura desgraciadament mai ha passat de moda entre la mainada. Ve un dia, però, que molts d'aquests nois s'adonen

de la crueltat que, sense solta ni volta, han emprat amb els animals. En comencen a ser conscients quan esdevenen empàtics amb el dolor dels altres, encara que en aquest cas estiguem parlant de gats de carrer. Posar-se a la pell de l'altre, sobretot quan aquest pateix, és un aprenentatge que desenvolupa la nostra sensibilitat, és a dir que ens humanitza. Tant és així que el psicòleg Carl Jung sosté que no és possible prendre consciència de les coses sense dolor.

Amb el patrimoni lingüístic passa quelcom similar. La història de la humanitat és plena d'escenes sàdiques amb els parlants de pobles subjugats. I com en el món de la fauna, els maltractes lingüístics tampoc passen mai de moda. No fer els esforços suficients per normalitzar les llengües minoritzades de l'Europa del segle XXI és una forma de menyspreu contra els seus parlants. En siguin o no conscients els afectats.

A hores d'ara gairebé tots els estats europeus en són còmplices. I és que les polítiques lingüístiques estatals són d'allò més arbitràries amb les llengües dels seus territoris. N'exalten una, que rep els honors de llengua oficial de l'estat (en el cas espanyol és el castellà). I les altres simplement les toleren, però no les tracten amb el mateix respecte (el català en el Principat) o bé les ignoren (el català a la Franja de Ponent). En aquest sentit la líder del PP Ana Mato assegurava, immediatament després d'haver votat el seu partit en contra de l'oficialitat del català a Europa, que la nostra llengua «no pot passar per damunt de l'espanyola a les institucions europees» (*El Punt*, 8-9-03). La dreta espan-

yola troba lògic que el català estigui per sota de l'espanyol. És a dir, que el català pugui gaudir en el vell continent dels mateixos drets que el castellà és percebut amb recel i, per tant, bandejat. No se'n diu d'això racisme lingüístic?

L'educació que hem rebut és cabdal a l'hora de gaudir d'uns determinats valors. Tant és així, que molts europeus no saben que patir per l'esdevenidor d'una llengua en procés de substitució, com tantes n'hi ha a l'Europa contemporània, és patir per un valor tan important com el de la riquesa lingüística del planeta. I és que des de fa segles hem estat instruïts per tal de no sentir dolor per la mort d'una llengua tan «regional» com la nostra. Hem viscut convençuts que un fet d'aquest estil no podia produir cap mena de dolor. I que altrament calia posar-hi pell morta. O bé autoanestesiarnos, que és la pitjor de les anestèsies.

No poder viure en un ambient lingüístic lliure d'estrès genera malestar. La fragilitat lingüística del català a casa nostra és precisament analitzada, des d'un punt de vista emocional, per l'escriptor Enric Larreula en el seu darrer llibre *Dolor de llengua*. I és que els parlants que patei-

xen per una llengua que va de mal borràs poden tenir problemes físics, psicològics i socials. Larreula ens parla, entre d'altres coses, de catalans que no se senten a gust al lloc on viuen, ja que no es poden manifestar com són: «algú pot dir que no n'hi ha per tant, però saps el que representa intentar viure en català a Perpinyà, a Alacant, a l'Hospitalet o a s'Arenal de Mallorca? La gent que no ho viu potser no se'n fa el càrrec del dolor que pot representar aquesta lluita constant; a més és un dolor mal comprès per la gent que no ho pateix (...) perquè quan intentes reivindicar entres en conflicte amb una societat que ja s'ha acostumat al fet que el català desaparegui» (*Presència*, 5-9-03).

Descobrir i ser solidaris amb la diversitat lingüística, sobretot amb la que corre alguna penúria, és un aprenentatge ric en vitamines ecològiques. Les mateixes que un dia ens van transformar en gent disposada a estimar les sargantanes. **Ω**

QUIM GIBERT, PSICÒLEG

APUNTS PER A LA NOSTRA HISTÒRIA MENUDA

EL 1934 NEIXIA A CIUTAT JOAN LACOMBA GARCIA I, EL 1965, EL SEU FILL GABRIEL LACOMBA SEGUI DUES PERSONALITATS MALLORQUINES DEL MÓN DE L'ART

PRESOS PEL CAVALLER ESTADES DE MONCAIRE

Dia 13 de febrer del 1.841

Es casa a Fornalutx la jove, Maria Puig Albertí, amb el conrador Joan Arbona Busquets, de "Es Clot".

Dia 28 d'octubre del 1.883 a Fornalutx neix, Joan Arbona Vicens - fill de Joan Arbona Puig de "Es Clot". Una primera vegada es casarà, el 29 de juny del 1.911 amb Florentina Albertí Colom i una segona, el 31 de juliol de 1923 amb Margalida Albertí Colom germana gran de Florentina (difunta). Tindrà dos fills de la primera dona nomenats Joan i Maria.

Agost-Setembre del 1.918

Són cridats a formar part del Tribunal del Jurat a l'Audiència Territorial de Balears el metge Pere Serra Canyelles de Terrades i l'apotecari Jaume Torrens Calafat veïns de Sóller així com els veïns de Fornalutx Joan Baptista Estades de Moncaire Bennasser de Massana i Gabriel Mayol Ballester.

7 de juny del 1919

A rel d'una vaga a la ciutat de Sóller en el gremi de tipògrafs la qual és durament reprimida per la guàrdia civil sota el comandament del tinent Isidoro Gabaldón són encartats els sindicalistes Andreu Gelabert, Joan Pujol, Venancio Santamaría, Primitivo Marquez, Bernat Horrach, Bartomeu Darder i Cristóbal Eugenio.

7 d'agost de 1934

Neix, a Ciutat, Joan Baptista Lacomba Garcia, fill d'Andreu Lacomba Ferragut i de Joana Garcia Gonzalez. Serà batiat a la parròquia de la Immaculada Concepció més coneguda com l'església de Sant Matgi i esdevindrà alumne de l'Escola de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona els anys 1957 - 1967 i professor de dibuix a la U.I.B.

5 de març del 1941

A Carcaixent, País Valencià ha mort el comerciant mallorquí Josep Magraner Vicens alies Prunera. Era natural de Sóller i casat amb Antònia Delteil. En la seva joventut havia militat activament en el moviment escolta "Exploradores de España" i durant la guerra civil en les "Milicias de Falange Española".

Gener del 1941

Jordi Aguiló alies Cetre ha mort aquest mes. Amb el seu germà Josep tenia a Sóller la zona coneguda per Es Noguerà a prop de la Plaça d'Amèrica.

22 de març del 1942

Als noranta-un anys a Fornalutx mor Joan Arbona Puig un dels fills de Jordi Arbona Busquets de "Es Clot" i de Maria Puig Albertí i pare de Joan Arbona Vicens.

Juny 1944

Aquest mes ha tengut lloc, a Ciutat i a l'Audiència, la vista oral per la mort del cuidador de la finca Can Gomila al lloc dit, a Sóller, Sa Font de S'Olla cognomenat Sebastià Ferrer. Els encartats són tres veïns de Sóller: Catalina Ferrer Vadell, Joan Ferrer i Ferrer, respectivament esposa i fill del difunt Sebastià, i l'amic íntim del darrer, Rafel Pomar Llull alies Pandola, qui figuraria com l'instigador dels fets. El Tribunal ha estat presidit pel Magistrat Don Enrique Fernández Álvarez i com representant del Ministeri Públic ha actuat el fiscal, Senyor Acebal, qui ha demanat la pena capital per a Joan Ferrer i Ferrer, com autor material de la mort del seu pare, i per a, Rafel Pomar Llull, com a instigador dels delictes. El lletrat Jaume Suau ha intervingut com advocat de l'acusació particular.

Rafel Pomar Llull ha tingut d'ofici com a defensor al misser Don Pere Bonet de los Herreros. El defensor de Catalina Ferrer ha estat Don Antoni Mora i el de Joan Ferrer, Don Jordi Andreu. El Tribunal absoldrà, a Catalina Ferrer Vadell vídua de la víctima i mare del presumpta homicida, del delictes d'encobriment per manca de proves i condemnarà a Joan Ferrer i Ferrer, fill del difunt Sebastià Ferrer, a vint i tres anys de reclusió major no apreciant l'agreujament de premeditació sinó l'atenuant 10 de l'article novè del Codi Penal en vigor.

Joan Ferrer i Ferrer, que morirà anys després a un penal de la península, sembla era al dir de la premsa de l'època un individu de constitució anormal.

A Rafel Pomar Llull se'l condemnarà a 20 anys de reclusió major; pena que complirà a la presó provincial de Ciutat en el carrer de Caputxins.

Rafel Pomar era sabater d'ofici i havia pertangut a la secció sòllerica de l'Adoració Nocturna així com a les milícies del Requeté a la seva ciutat nadiua. Després de sortir de la presó regentarà un obrador de sabates per la zona de la parròquia de Santa Eulàlia a Ciutat on morirà passat els anys seixanta.

30 juny del 1944

El nunci apostòlic a Espanya, Monsenyor Gaetano Ciocognani ha visitat avui la ciutat de Sóller i a l'església parroquial i arxiprestal de Sant Bartomeu s'ha inclinat davant la tomba del que fou amic seu i bisbe

d'Osca el religiós agosti natural de Sóller mateix Fra Mateu Colom Canals.

6 de maig de 1947

A Calais França mor el mallorquí, natural de Sóller, Pere Alemany Frontera. Tenia cinquanta cinc anys i estava casat amb Paula Casasnovas.

3 juliol del 1947.

Antònia Vicens Sastre, de 26 anys, filla gran de l'arrendatari de la finca S'Heretat i esposa del mestre d'obres Josep Colom Bernat ha mort avui a Sóller

16 abril del 1.948

Aquest dia ha mort a Sóller una jove de vint i quatre anys. Magdalena Magraner Bernat era filla de Mestre Pere Coc tallador de pedres de bon renom i estava casada amb Ramon Arbona Foster.

El 2003 un nét de la dita Magdalena, el margalidà Joan Rodríguez Arbona (fill de Francesc Rodríguez Rodríguez "Xisquet" i de Lluïsa Arbona) és jugador professional de football.

7 de juny de 1.965.

Aquest dia ha nascut a Ciutat i a la barriada de Son Espanyolet un fill del professor de dibuix Joan Baptista Lacomba Garcia i de la seva esposa Jeannette Segui Moll. Serà batiat el dia 13 del mateix mes a l'església parroquial de l'Assumpció, coneguda també per Sant Gaetano, amb els noms de Gabriel Jesús. L'apadrinaràn els seus oncles Pere Segui Moll, germà de la mare, i Sebastiana Lacomba Garcia germana del pare. El nou nascut esdevindrà un artista pintor de renom.

El nom de Gabriel Lacomba Segui és ben conegut, el 2003, en el món de l'art i de la informàtica. Te botiga oberta a la ciutat d'Inca.

16 agost del 2003

Ha mort avui a Sóller i al barri de Sa Teulera, L'AMO EN PERE ANTONI VICENS MAYOL. Fill de Joan Vicens Ginestra i de la seva segona muller Maria Mayol pertanyia a la nissaga dels Vicens alies Nyegos de Sa Calobra i era el pare dels Germans Joan i Pere Vicens-Nyegos prou coneguts pel seu entusiasme nacionalista a L'ESTEL DE MALLORCA així com de Josep mestre d'escola i ex-regidor a l'ajuntament d'Escorca i de Maria empleada a la Telefónica. L'amo en Pere Nyegos tenia vuitanta cinc anys. El novembre del 1947 havia contraït matrimoni amb Maria Victoria Colom Casasnovas. Ω

Les últimes sentències de mort d'en Franco

Tal dia com avui 27 de setembre de 1975 el dictador Franco i amb ell tot el Consell de Ministres, signava les últimes sentències de mort.

Cinc joves, tres membres del FRAP i dos d'ETA, anaven a ser afusellats per lluitar per la democràcia i la llibertat del nostre país.

A Cerdanyola era segada la vida del basc d'origen extremeny Juan Paredes Manot "Txiqui", que va morir cantant l'himne guerriller basc, de matinada a Burgos l'escamot d'afusellament segà la vida del basc Àngel Otaegui i en Hoyo de Manzanares, en el cap de tir de Motalagraje, sonaren tres descàrregues de fusells: a les 9.20, a les 9.30 i a les 10 del matí, eren segades les vides del gallec José Humberto Baena Alonso, de l'aragonès Ramón Garcia Sanz i del madrileny José Luis Sanchez Bravo.

Des de l'Estel de Mallorca volem recordar la seva mort i la de tots aquells que impunement van ser assassinats pel feixisme. Ω

ANNA (Agència de Notícies Alternativa del País Valencià)

Notícies per a compartir i tendir ponts entre el nacionalisme d'alliberament i l'esquerra (tan la institucional com l'alternativa)

Fulls de reclamació a tots els negocis

La normativa és vàlida des d'avui al Principat

Avui entra en vigor la normativa que obliga tots els comerços, treballadors a domicili i empreses de serveis a tenir fulls de reclamació a disposició dels clients. Fins ara, només era obligatori en botigues d'alimentació, hotels i restaurants, entre d'altres negocis, però ara serà obligatori per a tot tipus d'empresa que ofereixi un servei. Així, si hom queda descontent d'un centre d'ensenyament, d'una joieria o d'una llibreria, podrà reclamar a la Direcció General de Consum. Els treballadors autònoms com lampistes, pintors o paletes també han d'oferir aquesta possibilitat als seus clients. Fins ara, molts consumidors que quedaven insatisfets amb el servei d'una empresa o d'un professional havien de d'adreçar-se a l'administració, i molts optaven per no fer la reclamació. La presència dels fulls de reclamació de manera generalitzada té l'objectiu de facilitar els tràmits. D'una altra banda, els professionals que estiguin adscrits a un col·legi, com metges, periodistes o advocats no tindran el full de reclamació sinó que el client pot presentar la queixa al col·legi al qual pertanyen. L'any passat, Consum de la Generalitat de Catalunya va rebre 7.237 reclamacions de clients insatisfets Ω

La família valor social, cultural, electoral...

La família nuclear, malgrat trobar-se ara mateix en una notable i ràpida decadència, continua essent totalment central socialment, per més que els demògogs futuristes la blasmen.

Enquesta interessant, de La Vanguardia, on diuen que gairebé un 60% dels catalans del Principat se senten identificats amb la família més que amb cap altra cosa; en segon lloc ja apareix no se què amb un 8%, si no recordo malament; i amb el país (supòs que hi entra igual Catalunya que Espanya), un 2'5% sols, i la resta, un munt de bajanades, tal com l'ésser del mateix sexe o no sentir-se identificat amb res.

Això és una mostra més de que aquells que atempten ideològicament contra la família (anarchohippies, rastafaris, estels roigs soviètics, punkis underground, etc.) resten fora dels paràmetres mentals de la societat.

La demografia és vital, és la perpetuació de l'espècie.

DECLARACIONS I INFORMACIONS

L'Ajuntament de Barcelona discrimina les famílies nombroses en el seu nou programa

L'Associació de Famílies Nombroses de Catalunya (FANOC) s'ha assabentat del programa pels diaris

FANOC / E-Cristians -07/11/2002

La FANOC denuncia que no hi hagi cap referència a les famílies nombroses en el Programa Municipal per a les famílies 2002-2004, que va presentar l'Ajuntament de Barcelona la setmana passada. "Ni tan sols apareix una família nombrosa en las fotos que il·lustren el programa que, en canvi, abunda en imatges d'altres models de convivència", ha assenyalat Emilia Tarifa, mare de sis fills i presidenta de la FANOC. "És una vergonya aquest oblit de les famílies nombroses, quan segons una enquesta de l'Institut Opina -publicada el diumenge 3 de novembre a El País- el 74,2 % dels ciutadans considera que hauria de ser un dels col·lectius prioritaris en les despeses socials". La associació diu també que el Programa municipal està totalment allunyat de la realitat social de les famílies de Barcelona, principalment perquè s'ha fet sense comptar amb la participació de les pròpies famílies. Així, n'hi té en compte ni tracta la discriminació i penalització que pateixen les famílies amb més fills, "en un moment en què ajuntaments de tot el país estan abordant la situació d'aquestes famílies, amb descomptes a l'IBI, a

l'Impost de Circulació, en el transport públic o amb habitatges de tamany adient, mesures que ni tan sols són esmentades en el document municipal", assenyalava Tarifa. Per això, la FANOC demana a l'Alcalde Joan Clos una modificació urgent del Programa, i que en les ordenances per al 2003 s'estableixi una discriminació positiva de les famílies nombroses en els impostos, taxes i preus públics municipals. En concret, la FANOC denuncia el tamany dels habitatges que promou l'Ajuntament de Barcelona, "tan petites que qualsevol família amb fills o que vulgui tenir-los no té més remei que buscar-les fora de Barcelona". Per a evitar això, proposa que s'estableixi una quota obligatòria d'habitatges més grans en totes les promocions municipals. Com indica Emilia Tarifa, presidenta, "no se n'adonen que Barcelona està perdent a un ritme vertiginós el principal actiu d'una ciutat: les famílies joves amb fills". La FANOC se suma a les crítiques per la pressió fiscal municipal que pateixen les famílies de Barcelona que, sobretot en el cas de les nombroses, no tenen cap ni una contraprestació en serveis específics. En aquesta línia, la FANOC recorda que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya acaba de dictar sentència sobre la supressió dels descomptes a les famílies nombroses en les escoles de música, en la que diu textualment que la decisió de l'Ajuntament de Barcelona "no està fonamentada en criteris objectius ni raonables". Malgrat això, l'Ajuntament segueix sense rectificar i manté la supressió, anul·lant així la única prestació municipal de la que gaudien les famílies nombroses de Barcelona. Barcelona, 7 de novembre Associació de Famílies Nombroses de Catalunya (FANOC) www.fanoc.org

"...Voldríem que algú fes un estudi comparatiu entre els catalans que han restat fidels a l'idioma i els qui n'han desertat. Veuríem de quina banda han quedat la dignitat, la intel·ligència i la virilitat..."
(Josep Armengou)

Ofm: La virilitat és una merda. Un verí social.
J.: Entenc q n'Armengou parla de virilitat, sobretot, en el sentit de coratge i responsabilitat.

La gent ni parla segons el pensament políticament correcte, ni crec que arribi a parlar-hi mai. Per tant, més val que agafem al vol el sentit del que diuen i ens oblidem de voler imposar-los criteris més aviat academicistes i de minories hiperideologitzades.

Particularment, a més, tal com volen imposar-lo molts sectors gauchistes, no em pareix més correcte el pensament políticament correcte que d'altres que van pel món. De vegades és mesclar els contextos i les "causes perdudes" fins al punt de fer-ne una mena

de carnaval inversemblant, surrealista, il·legible, per a la gent corrent, que, en definitiva, és a la que cal arribar, ens agradi o no. Ordre mental per dissenyar la tàctica escaient, i sempre des de la llibertat i el respecte a tothom i especialment, en política real -ciència prou exacta- al centre sociològic base de l'electorat i dels estats d'opinió. No juguem pas sempre a la contra, si volem fer una mica de política o d'activisme realista. Salutations des de l'extrem centre...

Denuncien que la majoria d'informes sobre la sida a l'Àfrica ignoren l'èxit d'Uganda, on es promou l'abstinència

L'agència LifeSite ha denunciat que la majoria d'informes sobre la sida a l'Àfrica ignoren sistemàticament els èxits d'Uganda en la lluita contra aquesta malaltia gràcies a la prioritat que ha donat, dins la seva política sanitària, a la promoció de l'abstinència sexual, la fidelitat i la castedat. Posant com a exemple els últims documents, l'agència sosté que Zàmbia és l'últim país que pateix una dramàtica caiguda en la seva esperança de vida. Entre els anys 1990 i 2000, va caure de 52 a 40,5 anys, mentre la UNICEF considera que la sida és la principal causa de mort i assegura que el 20 per cent de la població adulta està infectada.

L'Àfrica subsahariana té prop de 30 milions de casos de seropositius, el 60 per cent dones. A Suazilàndia, el govern assegura que el 38,6 per cent dels adults posseeix el virus VIH, un 4 per cent més que a principis de 2002. A més, les dades de les Nacions Unides mostren que Botswana té la taxa d'infecció adulta més alta de l'món, amb un 38,8 per cent. En el cas d'Uganda, moltes autoritats, incloent-hi el secretari d'Estat nord-americà Colin Powell, han lloat i reconegut l'èxit d'aquest país en la reducció de la infecció a nivell local d'un 50 per cent des de 1992. Fins i tot la cadena televisiva CNN va afirmar en un reportatge emès l'any 2000 que "el país és vist com el més exitós en la lluita contra la sida".

En canvi, segons LifeSite, per alguna raó "els informes esmenten molt poques vegades aquesta realitat basada en la promoció de l'abstinència, la castedat i la fidelitat, i no pas en els preservatius". Per exemple, l'agència de l'ONU per a la sida, a la seva web oficial www.unaids.org, no diu res sobre el tema. Mentrestant, a Sud-Àfrica, la malaltia segueix creixent i ja afecta el 15,6 per cent dels qui tenen entre 15 i 49 anys. Curiosament, a aquest país ha augmentat significativament l'ús de preservatius. Ω

J O C D E P A R A U L E S

- 36) *Codonys collia a l'hort de la tia Maria.* (Montserrat Ardid i Amorós)
- 37) *Babau, beu vi bo i viu bé.* (Montserrat Ardid i Amorós)
- 38) *Alls secs piquen, tendres couen.* (Esther Bueno)
- 39) *Cards secs taquen, verds punxen.* (Elena Oliver)
- 40) *Tinc cinc fills tísics i primis i amics íntims vint-i-cinc.* (Ferran Juan i Baruel)
- 41) *Alls tendres et couen i et piquen.* (V. Garcia)
Sembla dit en alemany.
- 42) *A Rubí cotó collir. A Rodó collir cotó.* (Enric Pujol)
A veure si la dieu ben ràpid ...
- 43) *Quin quinquellaire, de quin pis, té quinqués que no es trenquin?* (Jordi Pagès)
- 44) *Al pi petit no li cal escala, si li cal, du-li (porta-li).* (Jordi Pagès) Dita ràpid, sembla xinès.
- 45) *Un remolinet d'al·lotes, d'al·lotes un remolí, que ens hi arremolinem? Arremolinem-nos-hi.* (Miquel Font) Me la va dir Bàrbara Aulet (84 anys).
- 46) *El cel està enrajolat, qui el desenrajolarà? El desenrajolador que el desenrajoli bon desenrajolador serà.* (Miquel Font) Popular mallorquí.
- 47) *Un plat pla, blanc, ple de pebres verds està.* (Xim Fuster) M'ho feien dir de petit, amb resultats nefasts.
- 48) *Arribes a Ribes, Ribes?* (Marta)
- 49) *Plou poc, però per lo poc que plou, en plou prou.* (Ernest)
- 50) *A pi xic escala no li cal, i si li cal du-li!* (Joan Figueres) Me la va ensenyar el meu pare, Josep Figueres, de Terrassa.
- 51) *Pare, una haca l'he tret, l'altra haca l'ha trac?* (Joan Jordà) Una bona traca sonora
- 52) *Un carro carregat de terra roja corre per la carretera de Catarroja.* (Josep Francesc Almiñana Mayor)
- 53) *És que sé que compra pa un bon xaval a punt de suar?* (Toni Rusalleda) Francès
- 54) *Pel maig, rai; si em put l'alè de tant tossir, jo no li veig el pèl a l'ou.* (Toni Rusalleda) Anglès
- 55) *A peresa no el guanyeu, mai en Sam va dur un bonítol.* (Toni Rusalleda) Portuguès
- 56) *S'alça la matina, carquinyoli, fa un xarel·lo amb alloli?* (Toni Rusalleda) Italià

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA
NEGRA: ANYS 1581-82

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescriuen la Història.

E les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/column.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enracinat oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolista sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denuncien a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluïts pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

13-2-1581: El músic Joan Ginés Pérez, autor de fragments del "Misteri d'Elx", s'esdevé mestre de la capella de la Seu de València.

16-4-1581: Les Corts de Thomar, sota pressió per la força militar castellana d'ocupació, reconeixen oficialment Felipe II com a sobirà, el qual jura respectar totes les llibertats portugueses. Amb Portugal, Felipe II rep totes les colònies portugueses a les Índies Orientals, Àfrica i Brasil, així com la més ferma tradició naval d'Europa al seu servei i una enorme tradició de comerç amb Orient, amb vaixells enormes, els més forts de tot Europa. Amb la incorporació de Portugal, Felipe II s'esdevé un dels monarques més poderosos de la Història.

1581: Recompte de béns a Mallorca per repartir el tall (impost) de 15.000 lliures: vora el 50% de la riquesa forana es troba en mans de ciutadans.

Fundació de l'Hospital de la Misericòrdia de Barcelona.

Riuades al Regne valencià.

Teresa d'Àvila funda convent a Sòria.

Declaració d'independència del Flandes protestant (Unió d'Utrecht), per motius bàsicament religiosos i econòmics, sota el nom de Províncies Unides (l'Holanda actual), com a resposta a la intolerància religiosa i a la barbàrie militar espanyola, i en concret a la persecució de Felipe II contra llur cap, Guillem d'Orange. Representants de les 7 províncies del nord elegeixen com a conseller n'Oldenvarneveldt (1547-1619).

El Papa Gregori XIII nomena una comissió a fi que la Pasqua coincidís en el principi de la primavera. Un tal Aloysius Lilius idea el nou sistema, ajudat per l'astrònom Cristòfol Clavius. Decideixen que, com que cada 400 anys el calendari s'endarrerix un dia, fos convenient que no fossin bisets aquells de cap de segle (terminats en 00) que no fossin divisibles per 400. Fins aleshores funcionava el julià, de Juli Cèsar del 46 a. C., basat en el fet que cada any duràs 365,25 dies, però una anyada en dura 365,2422. Per tant el calendari julià té una errada de 0,0078 dies l'any (una mica més de 11 minuts). Aparentement insignificant, cada 128 anys provo-

cava un dia de desajust.

Xina: Primera missió dels jesuïtes.

5-10-1581: Enllestida la reforma gregoriana al calendari.

GREGORI XIII

A. FARNESE

1581-1585: Ofensiva de Farnese (Roma 1545-Arras 1592), Duc de Parma i Plasència i virrei de Flandes, contra les independentistes Províncies Unides. Farnesi és potser l'única persona de la història que hagi tingut com a avi un emperador - Carles V i un papa - Pau III - com a besavi.

1581-1594: El comte d'Aitona, abjecte oportunista pro-imperial, ocupa la lloctinença del Regne valencià: Època de malestar social.

24-2-1582: El genocida papa Gregori XIII anuncia, amb bon criteri científic, la reforma del calendari als països catòlics mitjançant la butlla "Inter grauiusimas".

1582: Sant Feliu de Guixols, en tot l'any, es produeixen fins a vuit alarmes d'atacs turcoberberescs.

Filipo de Caverel considera Barcelona gran, poblada i raonablement forta.

Un breu papal apaivaga el conflicte entre catalans i oficials reials per la pretensió del lloctinent d'imposar un visitador a l'orde de la Mercè barcelonina.

Neix, a Tortosa, Francesc Vicenç Garcia, "el Rector de Vallfogona".

El jove pintor tenebrista -lleidatà o de Solsona- Francesc Ribalta (1565-1628) pinta el "Crist en la Creu".

"Sponsalia de Amor i Sabiduría", de Luis Hurtado de Toledo, estampat a València.

Coalició d'Holanda, Anglaterra i França contra Felipe II a causa del seu expansionisme a costa de Portugal i els atacs contra les Províncies Unides.

Fra Domingo de Salazar, primer bisbe de Manisa: "...es cosa ridícula que, por pasar un hombre a Indias, siendo bajo o noble, quiera adquirir derecho para ser caballero y señor de vasallos, con violencia o mil injusticias que al miserable indio le hacen, que por ser de natural corto y no ser soberbio, no sabe hacer resistencia a la soberbia del español y la tiranía de los principales en agravar al indio, y consentirlo también, a lo menos sin tener para esto más derecho que la impotencia y la pobreza de los indios, por dar a todo ello ocasión al español".

Teresa d'Àvila funda convents a Granada, a través d'una assistenta seva, Ana de Jesús, i a Burgos.

Tractat de Jam Zapolski.

Índia: Intent d'introduir el culte al Sol.

TERESA D'ÀVILA

ALVARO DE BAZÁN

26-7-1582: Primera gran batalla naval amb galeons, en la qual una flota comandada per Dom Álvaro de Bazán, Marqués de Santa Cruz i Capità General de Galeres, derrota prop de la Illa Terceira (Sant Miquel d'Açores) una flota mercenària francesa en suport de las pretensions de Don Antonio, Prior de Crato, de convertir-se en Rei de Portugal. La flota de Dom Antonio tenia més vaixells però més petits, i l'àrea era defensada per 9.000 homes en 44 fortalles (203 peces d'artilleria).

Batalla de l'illa Terceira

Darreries-7-1582: Teresa d'Àvila ix de Burgos. Estiu-1582: Teresa d'Àvila es deté a Palència, Valladolid i Medina del Campo.

9-1582: Teresa d'Àvila arriba a Alba de Tormes, molt malalta.

4-10-1582: Mor Teresa d'Àvila a Alba, després d'alguns anys el seu cos serà traslladat a Àvila i de nou a Alba, on encara es conserva incorrupte. Beatificada el 1614, i canonitzada el 1622 pel Papa

Gregori XV. Als seus escrits Teresa narra les seves experiències personals, les quals, gràcies a una visió profunda i a un do analític, explica amb claredat. Ella és intensament personal, el seu sistema va exactament fins on les seves experiències arriben.

5-10-1582: Entra en vigor la reforma del calendari, el 5 passa a ser 15 d'octubre. Els protestants no l'adoptaran sinó després del 1700 i Rússia triarà fins al 1918.

6-12-1582: Mor al Portugal conquerit per ell mateix el Duc d'Alba, psicòpata genocida.

EL PATIBULARI
DUC D'ALBA

1582-1583: Després de l'ocupació de Portugal per Felipe II, el pretendent portuguès Dom Antonio ha fortificat les Illes Açores amb l'ajuda dels anglesos i francesos. Invasió de l'arxipèlag: Victòria castellana sobre els portuguesos. Ω

De Ràdio Catalunya

MÉS DE 31.000 PERSONES S'HAN SUBSCRIT A LA REVISTA EN CATALÀ DEL PARLAMENT EUROPEU

Èxit rotund de la nova versió catalana de la revista 'Europa a debat' que edita el Parlament Europeu. Fa només una setmana, més de 31.000 persones s'hi havien subscrit, una demanda que proporcionalment, és quatre vegades superior a la subscripció en francès. Aquest èxit se suma a la gran expectació que han aixecat fins ara totes les reivindicacions del català a Europa, com la demanda massiva que es va registrar aquest mes de juny passat demanant l'oficialitat del català a Europa des d'una web experimental grega de cara a la Cimera de Caps d'Estat i de Govern de la UE a Tessalònica.

L'alta xifra de subscripcions a 'Europa a debat' la va donar l'eurodiputat Joan Vallvé en el Ple d'Estrasburg fa pocs dies. El primer número en català va sortir el maig passat, una de les onze llengües en les que s'edita, informa tribunacatalana.org. (1/10/2003)

JOAN VALLVÉ: "L'IMPORTANT ÉS QUE HI HAGI SUBSCRIPCIONS"

(Entrevista de "El Punt" a
l'eurodiputat per CiU, Joan Vallvé.)

- Com s'explica que el català sigui l'única llengua no oficial dins la UE en la qual s'edita aquesta revista?

- «És conseqüència d'una iniciativa dels eurodiputats catalans que fa temps van demanar al president del Parlament Europeu, Pax Cox, perquè, respondent a les paraules que va dir quan va arribar a la presidència recordant el seu origen irlandès i de defensa de les minories culturals, es fes una edició catalana de la revista.»

- I ja està?

- «Com el català no hi ha cap llengua dins la UE. No és la llengua menys parlada, ni la darrera, es troba entre les vint primeres llengües pel que fa al

nombre de parlants, fins i tot per sobre d'algunes llengües oficials a la UE. També és important el fet que sigui oficial dins d'un dels estats.»

- Quantes subscripcions s'han fet ja de l'edició en català de la revista?

- «Aquesta dada la desconec, però demanaré la informació. El que és important ara és que hi hagi subscripcions, perquè així es continuarà fent.»

- Recentment, el 4 de setembre, el Parlament Europeu també va debatre un informe en què es demanava a la Comissió Europea que s'adoptessin mesures legislatives de suport a les llengües regionals.

- «Sí, i el PP espanyol es va oposar a una de les esmenes que vam presentar i que demanava que la Comissió establís un règim lingüístic per al català dins la UE. Es va acceptar, però, que les universitats catalanes s'incorporin al programa Sòcrates i, també, que els mitjans de comunicació en llengües minoritàries, com per exemple, un diari en català, rebin publicitat institucional de la UE.»

- Quines són les properes iniciatives de suport al català a Europa?

- «A partir d'ara el que farem serà sobretot reforçar el que es va aprovar el 4 de setembre passat.»

- La revista Europa a debat és l'únic cas on el català es difon des d'Europa?

- «No, existeix una altra iniciativa. Hi ha una edició en català dels tractats de la UE, però aquesta és una versió no oficial i, per tant, no es pot recollir ni fer-ne esment en els documents oficials.»

<http://campanyes.org>

<http://www.personal.able.es/cm.perez/>

<http://www.unitat.org/>

<http://www.aznar.net/>

<http://storm.prohosting.com/extraofi/>

<http://perso.club-internet.fr/jppujol/MIAS.html>

<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>

"No hi ha cap altra nació a Europa que, com els Països Catalans, tenguí onze milions d'habitants, ni cap llengua com el català -amb entre vuit i nou milions de parlants- que no tenguí un Estat, representació en els organismes internacionals i bandera a l'ONU" ("L'Escletxa", Bernat Joan i Marí). "És veritat que som la cultura minoritzada més important d'Europa, però també ho és que som els més ridículs" (Lluís Aracil). "Lo caòs es un ordre per desxifrar" (Lo libre dels consells). "La realitat és un missatge xifrat de l'Ésser" (Heidegger). Ω

La ràdio i les Espanyes

CARLES TERÈS BELLÈS

Degut a la meua feina, sóc un assidu oient de la ràdio, tant de magazines com de programes musicals.

Naturalment, tinc les meues preferències, encara que també m'agrada, de tant en tant, "navegar" més enllà de les veus habituals. Per això, a voltes, m'entretinc a escoltar algunes d'eixes tertúlies madrilenyes amb fama d'incendiàries. És un mal negoci, la veritat, doncs se solen sentir coses mancades de rigor i, sobre tot, plenes d'agressivitat i desinformació. Com a membre d'una de les minories culturals de l'Estat Espanyol (en aquest cas dins l'Aragó), m'he sentit sovint menyspreat o fins i tot insultat. Per sort, d'Espanyes n'hi ha, com a mínim, dues. Sintonitzant, per exemple, Ràdio 3 (de RNE), trobarem una emissora eminentment musical però amb alguns programes d'"autor", supervivents d'èpoques anteriors. Un d'aquests és 'Trébede', que parla de música d'arrel i de temes més o menys ecologistes. Aquí es pot sentir gent d'una comarca de Salamanca dialogant amb uns músics de Menorca, o un grup de la serra de Cazorla després d'una peça d'Euskadi o Galícia. Gent tota ella preocupada per les arraïls i les tradicions, creadors de noves músiques i investigadors de les més velles (i sovint belles) melodies. I col·laboren, intercanvien coneixements, s'ajunten per actuar i s'ajuden els uns als altres. I tot des del més exquisit respecte per la llengua, la cultura i les formes de fer dels altres. Oi que pareix un contrasentit? Los que beuen en les tradicions més genuïnes són los que més curiositat i respecte tenen per les altres cultures.

El mateix passa al nostre Aragó. Davant els que volen excloure tots aquells que no encaixen dins l'estàndard "baturric", hi ha els que investiguen de debò les coses de les viles i de la gent. A casa rebem, per exemple, el butlletí dels Gaiters d'Aragó. Només a la capçalera ja apareixen les tres llengües del nostre país: aragonès, castellà i català. I a l'interior s'hi alternen articles escrits també en les tres llengües. I, curiosament, també són col·lectius dedicats, entre altres coses, a la recuperació i posada al dia de les nostres tradicions.

N'hi ha molts més. Tots ells, potser sense saber-ho, tenen la clau de la tan pregonada unitat (d'Espanya, d'Europa, del món...) precisament perquè no creuen en la uniformitat. Ω

B I N I S S A L E M

La darrera setmana de setembre hi va haver les festes de sa verema a Binissalem. L'Estel no hi podia faltar, de manera que hi passarem un matí, saludarem al batle i als botiguers del poble. També agafarem un programa d'actes d'on hem agafat la Glosa des vermar que guanyà el primer premi del concurs del 2002 i que diu:

*Un tassó ben ple de vi,
Des bo, jo em vaig empassar
Gairebé sense alenar,
I aquell fou un glop diví.
Tan rebò fou que em quedí
Dolçament entabanat.
Però molt lluny d'anar gat,
Vaig notar dolça picor
I a s'entrecruix calentor:
Era que havia trempat.*

*Quines coses vaig pensar,
Té aquest vinet mallorquí
Un "binissalem" així
es morts fa ressuscitar!
Sa dona és qui ho va pagar,
No se'n podia avenir.
Quant tantost, la vaig investir
I s'armament em veié,
Tan ben trempat, em digué:
"vine i ho farem servir".*

*D'aleshores un tassó
De bon vi, com ritual,
en estimul sexual
S'ha convertit, molt millor
Que sa viagra. Favor
Que es "binissalem em fa!
Si tu beus sense abusar,
Tant si ets home com si ets dona,
Veuràs que és potingue bona
Que es baixos sol alegrar.*

Jaume Fuster Alzina

En Miquel Nadal és el batle des de fa 2 anys. Ara pel maig fou reelegit. A Binissalem fa 16 anys que governen els socialistes. Ara han organitzat les festes de la Verema.

Na Maria Vallori i na Francesca Devis són les madones de la botiga Tot Cassoles i Ganivets al carrer del Bisbe Llompart d'Inca. Fan plaça a Binissalem. Tel. 971 506 092

Fa 5 anys que N'Antoni Abraham i n'Antònia Pol obren la Floristeria Es Jardí al carrer de Jesús, 2 de Binissalem. Tel. 971 886 081

Des dels 14 anys, na Caterina Vallés pinta a l'oli paisatges, bodegons i figures a ca seva de Binissalem. Enguany ha exposat a la Rectoria de Binissalem. Tel. 971 886 368

Fa 10 anys que en Pep Calafell regenta el Bar can Pep de Pla al carrer de Biniali, 1 de Binissalem. Berenars si tapes. Tel. 971 511 629

Fa un any que els germans Canals han obert el Restaurant es Singló a la Plaça de l'Església de Binissalem. Despatxen el menú a 7€. A la carta se menja per una mitjana de 25 €. Cuina d'autor. Tel. 971 870 500

Encara que visqui a Ciutat En Santiago Coll, és binissalemer i fa comptes de mudar-se ben prest al poble dels seus avantpassats. Ha estat 4 anys portaveu del PP a l'Ajuntament. Ara és el president de la junta local del PP. Es del Barça i està ben content amb el President Laporta que "catalanitzarà el Club, cosa que feia molta falta", diu. Tel. 616 906 214

Fa 28 anys que en Francesc Munar és l'amo del Bar Can Murtó a la Plaça de l'Església de Binissalem. Tapes i variats. Són del Reial Madrid. Tel. 661 916 563

OPTICA LLUCMAJOR
M.ª MAGDALENA MULET COLL
OPTIC - OPTOMETRISTA
Plaça Espanya, 24 07620 LLUCMAJOR (Mallorca)
Telèfon 971 66 17 17

Aluminet
Juana Salaberria
Mòvil 605 862 834
Ronda Ponent, 3 - 07620 Llucmajor (Mallorca) - Tel / Fax 971 669 101

MASADI GROUP S.L.
GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
PROMOCIÓ - CONSTRUCCIÓ
Tel. 971 659 674 - Fax: 971 659 859 - Mòbil: 629 693 230
Avinguda Benvinguts, 30 - 07660 Cala d'Or - Mallorca

ESPORTS SA PLACA
Pl. Espanya, 39
Tel. 971 12 10 00
LLUCMAJOR

SANT JOAN

Fa 15 dies Na Mercè Serra, neta de la perruquera Cartera de sant Joan i en Jordi Álvarez de Cambrils han fixat la seva residència a sant Joan. Ara, per les Verges, seguint la tradició de la seva àvia, fan bunyols i orellanes. Per Tots Sant faran panellets a l'estil de Tarragona. Tel. 600 339 549

Na Laura i n'Aina Melis no són models, però per la seva alçada i bellesa ho podrien ésser. Són filles de na Caterina Janer, l'assessora lingüística de l'Ajuntament de Lluçmajor, que viu a Sant Joan.

Fa 3 anys que n'Ester Armillas és la madona jove del Bar can Fiol a sant Joan. Despatxa menús a 5'50. Els divendres i els dissabtes tenen sopar a la carta. Tel. 639070896

C O L O N I A

Fa mig any que n'Esperança Mas ha obert la botiga d'animals de companyia, perruqueria, pinsos i complements al carrer Dofi, 13 de Colònia. Tel. 971 166 077

Fa un any que en Salvador Moreno regenta el Restaurant La Mallorquina al carrer Gabriel Roca, 26 de Colònia. Els seus oncles Joan Moreno i Concepció Egea varen obrir aquest establiment l'any 1976. Despatxa menús a 11'20. També te servei a la carta. Tel. 971 166 071

Fa 4 anys que na Carme Sánchez i el seu fill Francesc Xavier regenten el Restaurant el Pingüi al carrer dels Estanys, 29 de Colònia. Despatxen menús a 6 €. Tenen tapes i entrepans. Tel. 971 656 587

Fa mig any que n'Agustí Muñoz ha obert el Bar Els Geranis i la botiga de 75 cèntims i articles de regal Colònia al carrer de la Lluna, 31 de Colònia. Despatxa les tapes, els entrepans i les paelles per endur-se'n. Tel. 971 655 734

C A R T A A L D I R E C T O R

Senyor Mateu Joan i Florit
Director de L'ESTEL DE MALLORCA

Senyor Director i benvolgut amic

Vos prec la publicació a L'ESTEL DE MALLORCA de les següents línies:

El 23 d'abril passat feu cinquanta anys que els meus pares a.c.s. i servidor venguérem de França i ens instal·làrem a Fornalutx en el poble i terra dels nostres majors. Posteriorment, i mort ja el General Franco, he exercit entre 1976 i 1989 al càrrec de Fiscal de Pau de l'esmentada població i entre 1989 i 1993 el de jutge suplent del mateix jutjat de pau. L'any 1977 vaig ésser rebut i creuat a l'Ordre dels Cavallers del Sant Sepulcre.

Aquestes fites, potser, no importin a ningú, no obstant això a mi em serveixen per recordar que també a finals d'any farà cinquanta anys que vaig començar a col·laborar amb el setmanari Sóller aleshores diri-

git pel seu fundador Joan Marqués i Arbona e.p.d. Col·laboració que vaig perllongar al llarg de més de quatre dècades.

Si els meus temes han estat d'interès pels lectors no és problema meu sinó seu. Per a mi i les persones que me coneixen i aprecien si que ho han estat.

He seguit un apassionat de la història de la nostra vall, espe-

cialment de Fornalutx i de la història de les nostres famílies i un defensor de les meves arrels.

Molt atentament vos saluda als lectors, lectores i a vós amb un fort i sentit VISCAMALLORCA! VISCA LA NOSTRA GENT! Ω

Joan Antoni Estades de
Moncaire i Bisbal

Mallorca, octubre de
2003-10-01

<http://catalaeuropa.alresoft.com>

Senyor i Cavaller
Jo no sóc estranger
A mi m'agrada tot lo mallorquí.
Vós hi teniu res a dir?

<http://catalaeuropa.alresoft.com>

Feu-vos el vostre carnet de
NACIONALITAT CATALANA

UN PAS PER CATALUNYA:
Cal proposar al
DNI català entre
familiars,
companyes de
feina, amics.

Enfortim la personalitat nacional fent-nos,
el DNI català que ens ingressa al col·lectiu
que, aviat, serà el més gran de Catalunya.

Servei d'Identitat "CATALUNYA" Sol·licitud, personal o per correu, del DNI català

Dades del sol·licitant LLETRA MOLT CLARA SI US PLAU POSEU EL NOM AL DORS DE LA FOJO.

Nom i Cognoms

Adreça Tel.

Codi Postal Població

Comarca o País Profissió

La sol·licitud i lliurament per correu tarda menys d'un mes.

Cal una foto i 6 €
LLIURAR PER CORREU
SI ☐ NO ☐

Pagament: gir postal, xec o transferència a
"la Caixa" 2100-1134-14-0100287736

Quan tinguem el DNI oficial del nostre Govern, guardeu aquest carnet enmarcat en un lloc d'honor.

Centre de gestió autoritzat:

Libreria
LES VOLTES
Plaça del Vi, 2 - Telèfon 972 20 19 69
17004 Girona Fax 972 21 78 70

POKER

MODA JOVE PER HOME I DONA

C/ DES VALL N° 88
07620 LLUCHMAJOR
TEL: 971 66 24 28

CMIVI
Carpinteria Metálica Marratxí S.L.

METALISTERIA DE ALUMINI

Avda. San Noguera Solar A-13
POL. IND. SON NOGUERA
07620 LLUCHMAJOR (Mallorca)
Tel. 971 60 00 54 - Fax 971 60 06 07
www.cmmarratxi.com

El pacte social: l'epicureisme

: Crom el nordic

Característiques generals de l'helenisme.

El període històric entès generalment per helenisme comença amb la mort d'Alexandre Magne (323 a.C.) i acaba amb la mort de Cleopatra (30 a.C.). Tot i que Grècia el segle II a.C. ja estava sota el poder de Roma, els aspectes culturals de Grècia perviuen amb força fins el segle II d.C.. Filosòficament, però, penso que l'helenisme comença a sorgir amb la mort d'Aristòtil i la decadència dels grans sistemes metafísics, apareix definitivament amb les escoles estoica i epicurea (any 300 a.C. aprox., una mica posteriors a l'escola escèptica), nota un cert ressorgir amb els primers segles del cristianisme i desapareix cap al segle III d.C., l'últim segle de les filosofies estoica i epicurea. Podríem considerar com l'últim pensador (o comentarista) de l'helenisme (però no de la filosofia grega, que perviurà amb el neoplatonisme; l'helenisme és una part de la filosofia grega, però no cal confondre'ls com a sinònims) a Diògenes Laerci, que possiblement fou epicureista.

Descriure com a "mera decadència" a les filosofies helenistes seria bastant partidista. Certament, les filosofies helenistes mostraren escàs interès per aspectes sistemàtics i metafísics de les filosofies antigues. També deixaren apart l'interès per la política, que fou essencial en Plató i en Aristòtil. Els grans sistemes teòrics havien perdut l'interès, i ara el que comptava era l'home individual. És per això que totes les filosofies del període antic (potser només fins a cert punt l'estoïcisme) recobren, des d'un punt de vista apolític però no antipolític, l'interès per la persona concreta, per la virtut solitària. El sentiment d'amor a la pàtria i a la religió es redueixen al mínim, substituïts pel cultiu de l'amistat i la filantropia, i per l'amor envers qualsevol home i qualsevol pàtria. (Per dir-ho en altres paraules, en totes les filosofies helèniques el món grec, encara més la polis aïllada, perd signes d'identitat, i el *jo* conta menys que el *nosaltres*).

Considero que les filosofies helèniques són tres: estoïcisme, epicureisme i escepticisme. No considero com a filosofies helèniques el platonisme posterior a Plató (dedicat a qüestions primer escèptiques i després eclèctiques) ni l'aristotelisme posterior a Aristòtil (capbussat en aspectes "físics" de la filosofia d'Aristòtil), ni el cinisme (que pervisqué fins la fi de l'imperi romà, però que és anterior a l'aparició de l'helenisme). Tampoc considero que el neoplatonisme, moviment creat en el segle III d.C. per Plotí, sigui una corrent de pensament helènica (encara que sí part de la filosofia grega), per dos motius: primer,

perquè cronològicament l'helenisme, en molts aspectes, ja havia passat, i segon, perquè, doctrinalment, els neoplatònics mostren moltes similituds amb el cristianisme i molta diferència amb la filosofia helènica pròpia del postaristotelisme (si volguéssim entendre el neoplatonisme com a part de l'helenisme, hauríem d'ampliar, o sigui fer menys concreta, la definició de l'helenisme). Així, doncs, estoïcisme, epicureisme i escepticisme formen, no totes les filosofies que existiren en el període helènica, però sí, ben clar, les més representatives de les que sorgiren en aquest temps.

Epicureisme.

Sobre l'epicureisme, ja n'he explicat força coses en altres articles a Diguem No. Crec que amb algunes referències, podrem fer-nos una idea del model de societat que proposava Epicur. Al mateix temps, crec que seria ben interessant descriure una mica el caràcter, les costums, les condicions històriques, etc., no d'Epicur sinó de qualsevol pensador (la qual cosa ajuda a entendre quin caràcter cal per assolir determinada filosofia).

Epicur neix el 341 a.C., pocs anys després de la mort de Plató. Com passa sovint, per entendre un pensador cal entendre el seu període històric. En la majoria d'edat d'Epicur, mor Alexandre Magne, el "gran tirà unificador" de Grècia, i el seu imperi se'l disputen en una sèrie inacabable de guerres, els seus successors. Atenes ja havia perdut la seva glòria i influència, i s'"ampliaven les fronteres", vull dir, gent de diferents terres cada vegada estaven més en contacte. Les identitats dels pobles es desdibuixen. La democràcia atenesa va esdevenint un somni oblidat. A aquests problemes vol Epicur posar-hi remei, però no amb una utopia grandiosa com la de Plató o la d'Aristòtil, sinó en el tranquil aïllament solitari en un jardí d'amistat.

Epicur, que arriba a Atenes al 343 a.C., és difícil que conegués personalment a Aristòtil (el qual fugí d'Atenes el 342 a.C.), però no hi ha cap dubte que la filosofia platònica i aristotèlica influïren en la seva filosofia, a través de l'ensenyança d'alguns alumnes de Plató i Aristòtil, així com també (d'alguna manera) fou influït per les doctrines d'Aristip, Anaxàgores i Demòcrit. Després de fer de mestre i alumne en moltes ciutats, i de convèncer a molts joves perquè s'afiliïn a la seva doctrina, el nostre filòsof retorna a Atenes, ja per quedar-hi definitivament.

La sensació que produí Epicur entre els seus alumnes degué ésser molt forta. Ja en vida d'Epicur, existien escoles epicurees per moltes ciutats. Els alumnes d'Epicur se'l prengueren per un déu, i després de la mort d'Epicur l'epicureisme adquireix un aspecte religiós. Els alumnes de l'escola degue-

ren portar una vida prou feliç, a les afores de la problemàtica Atenes, gaudint de la conversa del mestre i d'una agradable amistat, alimentats austerament per una dieta sobretot de pa, verdures i aigua, amb una mica de vi ocasional. En contra, els detractors de l'escola (especialment la nova escola estoica) aviat s'hi posaren en contra. Corregueren escandalosos rumors contra d'Epicur. Que tenia un diari, en el que anotava quantes vegades havia fet l'amor i amb qui. Que se'n anava al llit junt amb un home i tres dones, tots ells alumnes, cada nit. Que vomitava varies vegades al dia per a poder tornar a menjar de nou. El mateix Ciceró descrivia el Jardí (així se'n deia l'escola epicurea) com "un lloc de plaer, on els alumnes descansen enmig de gaudis refinats". Etcetera. No obstant, el Jardí, segons el testimoni absolutament creïble dels mateixos alumnes de l'escola, era un lloc de tranquil·litat i d'ascetisme, on s'hi anava a fruit sense gaires problemes (ni una sobreabundància de plaers) d'una distracció enfront dels maldecaps de la vida. Un lloc atractiu en una època de canvis i malestar, si bé no un lloc d'orgies i descontrol com se'l imaginà Ciceró.

Centrant-nos en el pensament d'Epicur, he de dir que no parlaré de la seva física ni de la seva teoria del coneixement, que sí que tenen importància en la conducta social d'Epicur (especialment en la seva conducta sobre la religió). Només diré que Epicur és indubtablement un dels més clars primers sensualistes de la història (essent un preludi de Locke i de Hume). La ètica epicurea es basava en un concepte clarament freudià i, en certs sentits, d'influència aristotèlica: l'home és una criatura amb una capacitat de plaer i de dolor. Això ens pot dur a pensar en una doctrina de desenfré i de cerca exagerada del plaer, que després conduiria, suposadament, a un pessimisme de caire nihilista. Però no és així. Per a Epicur, els plaers més intensos poden dur a un cert malestar (potser perquè intensifiquen i fan més insaciable el desig més que no l'atenuen), per la qual cosa un bon plat de verdures i de pa bo, lluny d'ésser un suplici per al cos, lleven tranquil·lament l'apetit. És una cosa lluny d'entendre's per a la mentalitat consumista actual. Alain de Botton (un dels pocs comentaristes actuals de filosofia que respecto), comenta amb ironia que possiblement els comerciants que llegien el llibre "Sobre la naturalesa" de Lucreci (que fou, a desgrat de l'estoïcisme, un bon èxit de vendes) o la paret d'escriptures epicurees de Diògenes d'Oinoanda, possiblement aquests comerciants no deixaren de comprar-se vestits exageradament cars ni de proposar als seus clients que deixessin de malgastar calers en ells (totes les societats de consum riques fonamenten el consum innecessari, adhuc l'addicció emocio-

nal a la compra).

Un altre aspecte necessari per entendre la doctrina d'Epicur és entendre la seva postura envers els déus. Malgrat el que asseguí Ciceró i Plutarc, Epicur (segons D. Laerci i Lucreci) era un teïsta (un teïsta és aquell que creu en una o varies divinitats, independentment de que cregui en una religió oficial o no). En la "Carta a Meneceu", Epicur diu (paraules no textuales): "Jo crec en l'existència dels déus, doncs no pot ésser falsa una creença compartida per la majoria dels homes; però els déus no són com se'ls imagina la multitud". La veritat és que en el sistema atomista de Demòcrit, predecessor d'Epicur en la seva concepció de l'univers, ja existien els déus. Però Epicur creu que els déus no intervenen gens en la creació de l'univers ("Seria il·lògic pensar que un ésser ben-haurat al que no li faltés de res, es dediqués a cuidar-se dels éssers inferiors"). Una comentarista afirma com els "déus passius" d'Epicur són com les divinitats "possiblement existents" de Protàgores: un intent de "tornar inofensiu" a déu, o sigui, al concepte de divinitat i a la seva influència social. Luciano de Crescenzo creu que l'atomisme és una explicació de l'univers que no necessita divinitats (segons l'atomisme, l'univers es mou sol "des de sempre" i punt), de manera que introduï els "déus passius" per tal d'evitar la condemna d'impietat a Atenes. Bertrand Russell afirma que Epicur veu en els déus causa de desconsol, contràriament a molts creients de totes les èpoques, que veuen en la religió precisament un consol. Sigui com sigui, Epicur inclou el politeisme grec (que veu com uns déus formats "per àtoms de foc") dins el seu sistema atomista. I, en la pràctica, Epicur i els seus alumnes assistien a actes religiosos, en part per no portar una actitud massa radical i en part perquè (així ho admetia el mateix Epicur), la religió és una font de plaer. Per tant, Epicur no nega l'existència de déu, sinó la providència, i adhuc practica el culte i admet dins la seva interpretació del cosmos al mateix Zeus, possiblement per evitar una acusació d'impietat.

Hi hauria més coses interessants a comentar d'Epicur, però ho deixo i passo a comentar l'estoïcisme en el pròxim capítol.

Re: El pacte social: l'epicureisme.

Per Baix_Llobregat El Dimarts, 02 de setembre a les 01:07:42 CEST
(Dades d'Usuari)

L'estil no podria ser una miqueta més filosòfic (a un nivell accessible per tots, és clar) i no tant de premsa rosa?

Trobo que hi ha detalls força superficials i, ja que el tema és el pacte social, es podria parlar de la temàtica de les Màximes Capitals XXXI-XL: justícia, pactes de no agressió... Ω.

HOMENATGE EN EL CONSELL DE MALLORCA

Introducció a l'obra de Miquel López Crespí

FERRAN LUPESCU (1)

La funció del meu parlament, que vol ser breu, no és tant parlar-vos de l'obra concreta que presentem, com mirar de situar el conjunt de l'obra de Miquel López Crespí en el marc de la literatura catalana actual, amb algunes reflexions concomitants.

Caracteritzaria l'obra de Miquel López Crespí entorn de quatre punts bàsics: primer, la veu personal, fresca i intensa, tan característica, en què es conjuguen múltiples influències ben païdes i en què hi ha alguna cosa d'expressionisme líric amb rerefons d'avantguarda clàssica; segonament, l'òptica essencialment humanista i noblement cívica amb què s'acosta a la realitat, tan lluny de la palinòdia moralista com de l'alienació entotsolada; tercerament, la gran diversitat formal i temàtica, així com d'enfocaments, perspectives i tons, en què, dialècticament, es desplega aquesta veu i aquesta òptica que hem definit com a palesament unitàries. Per fi, la multiplicitat de gèneres que conrea el nostre autor: poesia, conte, novel·la, teatre i assaig. Sense oblidar la publicística, tot seguint una tradició venerable dels millors mestres de generacions anteriors. De fet -ja ho dic al pròleg de l'obra que ens reuneix aquí-, entre els intel·lectuals que col·laboren avui a la premsa, en Miquel és tal vegada 'el més llegit de Mallorca, i el més influent; sorprèn que no se'l disputin diaris i revistes a cop de taló'.

Tot plegat respon, per damunt de tot, a la necessitat vital d'escriure. O, per a expressar-ho dialècticament, tot plegat és al servei d'una necessitat vital: dir la realitat; dir-se a un mateix. Dir la realitat individual i col·lectiva. La vivència més íntima encabida en un món concret. La conflictiva experiència social que és el marc i la pre-condició de tota opció de llibertat. Una panoràmica multifacètica del nostre món vista específicament des d'aquest nostre país dissortat. Amb tota la rica gamma de matisos que això implica. Vet aquí l'aventura a què ens convida l'obra de Miquel López Crespí; una obra (ho he dit alguna volta) 'ja ingent i encara en ple curs d'elaboració'.

L'obra literària necessita vitalment de la crítica i de l'anàlisi, és clar; però, en darrera instància, ha de defensar-se tota sola davant el lector. Per exemple, com a font de gaudi estètic. En aquest sentit, vull reiterar (disculpeu-me la insistència a autocitar-me) que Miquel López Crespí ha produït autèntiques obres mestres en camps com la narrativa curta, i que 'una bona antologia dels seus contes constituiria un dels volums de narrativa més importants de la literatura catalana contemporània'.

Inevitablement, tota obra d'art mínimament autèntica és xopa de la personalitat, la cosmovisió i els valors del seu autor. És per això que l'obra de Miquel López Crespí denota una cosmovisió progressista, d'esquerra, nacional-popular, i, per tant, conflictiva. Diguem, doncs, que l'obra de Miquel López Crespí no

L'escriptor de Santanyí Antoni Vidal Ferrando (esquerra) i el poeta i investigador Ferran Lupescu (dreta).

ha rebut el reconeixement públic que mereix. Això és, en part, i com en altres casos, perquè la intercepten corrents oficialistes de determinat signe estètic-ideològic. Per exemple, una mena de noucentisme ressuscitat, però d'escàs ressò social, aquesta volta. Per exemple, una postmodernitat més o menys autista. Irònicament, en nom d'un pretesa "puresa" literària unilateralment identificada amb el conservadorisme hom aplica criteris *extraliteraris* per a desqualificar autors d'ideologia adversa, l'obra dels quals esdevé automàticament "poc literària", per "política", si no per "pamfletària". El truc és vell i, segons sembla, productiu: només fan política els altres. A aquestes alçades hauríem de saber que tota obra d'art és política. Per acció o per omissió. Des de l'opacitat que proporciona el compromís amb un *statu quo* que es pretén "natural". O des de l'explicitació que provoca trencar el sentit comú establert. D'altra banda, no és pas la temàtica de l'obra literària, ni menys encara la seva òptica ideològica, el que estableix el valor literari d'una obra: cal fer-ne la valoració en termes estrictament o principalment artístics. I són aquests termes els que avalen l'obra de Miquel López Crespí.

Anys enrere ironitzava un autor estatunidenc: "A la República Democràtica Alemanya es pot escriure qualsevol cosa, però no es pot publicar res; a la República Federal d'Alemanya es pot publicar tot, però no es pot escriure res". Bé. En aquesta era de despensament mundialitzat cal reivindicar, encara, un concepte tan elemental com la llibertat de creació; llibertat que no es limita a l'estrictament creatiu, sinó que abasta la comunicació de l'obra feta. Cal bas-

tir un espai de llibertat per a la literatura catalana en què es manifesti lliurement tota l'àmplia diversitat d'opcions i tendències realment existent. Cal sustentar aquesta llibertat en la crítica exigent i el debat honest, tan intensos com calgui, i, per això mateix, renunciant a dirigismes i exclusions. Cal posar les bases per a normalitzar la recepció social de la literatura catalana entre el nostre poble, de manera que hi recuperi el paper que li correspon com a literatura per antonomàsia. Deixem de perdre el temps en estèrils baralles internes per a controlar el gueto: les diverses energies s'hi neutralitzen mútuament, mentre l'espai públic i el consum popular resten ocupats molt preferentment per una altra literatura; l'única que té al seu servei un espai comunicatiu sobreprotegit; l'única no connotada, perquè 'los nacionalistas són los otros'. Lluny d'això, la catalanitat (la mallorquinitat, en el cas que ens ocupa) ha d'ésser una opció de futur per a tot el poble que viu en aquesta terra.

Permeteu-me acabar convidant-vos a llegir *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart*. Hi teniu un recorregut crític per diversos aspectes de la cultura creativa catalana que es desenvolupa avui a Mallorca. Com és habitual en la seva assagística, Miquel López Crespí no us decebrà; ni per la informació factual, ni per l'agudesia del judici. Ω

(1) FERRAN LUPESCU ÉS POETA I INVESTIGADOR.

DITES RELACIONADES

AMB EL TEMPS

- 31) *Aigua de gener, omple botes i graner.* (Pere Mas Pascual)
- 32) *Mes de febrer, mes mentider.* (Pere Mas Pascual)
- 33) *Quan al cel hi ha ovelletes, a la terra hi haurà pastetes.* (Quirino Vila-Masana)
- 34) *Mal qui recorda Santa Bàrbara quant trona.* (Quirino Vila-Masana)
- 35) *Trona l'abril, ve bon estiu.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 36) *Març ventós i abril plujós, fan el maig florit i formós.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 37) *Si per l'abril sens tronar, ordi i blat no faltarà.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 38) *El juny hermós és abundós.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 39) *Trons per Sant Joan, la collita reeixiran.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 40) *Aigua de Sant Joan, no dona ni vi ni pa.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 41) *Aigua de Sant Joan, celler buit i molta fam.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 42) *Aigües de juny, mals solen dur.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 43) *Si plou a primers de juny, el bon temps és lluny.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 44) *El juny fred, mata l'esplet.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 45) *Poll de juliol, cap o cul sempre li dol.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 46) *Si vols cebes grosses, planta-les en quart creixent.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 47) *Any plujós, pagès joiós.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 48) *La tramuntana no és bona ni sana.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 49) *Quan canten els gripaus senyalen pluja.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 50) *Si vent del Nord trobeu, botes calceu.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 51) *Boirina pixotera, torna-te'n enrera.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 52) *Si el febrer no febreja, tot l'any boigeja.* (Ramon)
- 53) *Cel a petxinetes, aigua a les bassetes.* (Hipòlit Solé Llop)
- 54) *Quan a l'octubre plou, el rovelló es mou.* (Xavier Maynou)
- 55) *A la tardor, ni fred, ni calor.* (Montserrat Ardid Amorós). Ω

SOBRE PERVERSIONS DELS LLENGUATGE (ENCARA)

Buidar el llenguatge de qualsevol tipus de significació sembla l'objectiu primordial d'alguns que ostenten un cert poder. Sembla com si desactivant el llenguatge, eliminant o modificant substancialment els significats, trastocant el sentit dels termes, hom pogués aconseguir de controlar l'opinió pública, i, per extensió, el conjunt de la societat. Ja hem apuntat alguna vegada, des d'aquesta mateixa tribuna, l'ús barroer que es fa del concepte "demòcrata" i, contraposant-lo, del de "no demòcrata". Entenem que cal abundar en el tema, per poder esbrinar les intencions que hi ha al darre d'uns certs discursos.

Segons alguns, "demòcrata" significa "constitucionalista: partidari de l'ordenament constitucional espanyol, sense possibilitat de modificar-lo". Comporta, així mateix, "partidari dels actuals estatuts d'autonomia, també sense possibilitat de modificar-los". "Demòcrata", segons aquesta accepció, vendria a ser sinònim d'"immobilista". Tothom que pensa que es poden modificar coses en l'ordenament constitucional o estatutari (és a dir, tothom que no sigui estrictament immobilista) és desqualificat, per activa o per passiva, com a "no demòcrata". Mentre que, correlativament, els immobilistes sembla que s'han guanyat automàticament el qualificatiu de "demòcrates", que alhora constitueix un adjectiu desqualificatiu per a tota la resta.

Segona perversió del llenguatge: "autonomista" significa, a grans trets, "persona contrària a l'autonomia". Observem-ho: actualment, tant al Principat de Catalunya com -sobretot- a Euskadi, existeix un fort moviment a favor de l'eixamplament dels propis estatuts d'autonomia. Els bascos proposen una mena d'estat lliure associat amb Espanya, però amb unes àmplies competències pròpies; i al Principat existeixen quatre projectes de nou estatut d'autonomia. Els representants d'una àmplia majoria social, tant a Euskadi com al Principat, proposen canvis importants en l'ordenament jurídic dels respectius països. A què juguen els "autonomistes", en aquest joc? Idò precisament a mantenir l'autonomia tan reduïda com sigui possible. De manera estricta, i sense pervertir el llenguatge, el concepte d'"autonomista" no és en absolut contrari a "sobiranista" o a "independentista". Substancialment, els tres conceptes signifiquen la mateixa cosa: "persona que vol que el seu país pugui autogovernar-se". La perversió del llenguatge més habitual consisteix a contraposar "autonomista" a "sobiranista" o "independentista". Hauríem de pensar que, a partir d'ara, quan un jove esdevengui "autònom" haurà de continuar depenent dels pares per ser-ho efectivament?

Tercera perversió del llenguatge: la d'atribuir la condició de "conservadors" a persones que no ho són en absolut. Quina mena de "conservador" pot ser, entre nosaltres, algú que no estigui per una defensa a ultrança dels propis trets d'identitat, començant per la llengua catalana? Com pot atribuir-se, per exemple, Mayor Oreja la característica d'"home conservador" si, representant l'oposició al País Basc, necessita auriculars de traducció quan algú parla en euskara des de la tribuna del parlament basc? Quina mena de conservadors són aquests que es carreguen les seues pròpies tradicions, o que no en participen en absolut?

La conclusió, en relació a totes aquestes perversions del llenguatge, em sembla ben senzilla: vivim en una societat de bilingüistes que no són bilingües, conservadors que no volen conservar el nostre patrimoni cultural i natural, demòcrates que neguen la possibilitat de canvis democràtics, i autonomistes que rebutgen l'autonomia i que allò que defensen és una heteronomia, tan potent com sigui possible, en relació a l'Estat.

Qui encara es deixi engalipar per aquestes perversions del llenguatge, absolutament habituals entre nosaltres, està perdut. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

R E F R A N Y S

- 76) *No es pot dir mal, que no entri l'animal.* (Quico Llach)
- 77) *Plet acabat, l'únic que hi guanya és l'advocat.* (Pere Mas Pascual)
- 78) *És tard i vol ploure, i la burra no es vol moure.* (Pere Mas Pascual)
- 79) *No hi ha barber mut, ni músic tossut.* (Pere Mas Pascual)
- 80) *La cera al costat del foc s'escalfa.* (Maria Taradell)
- 81) *Déu perdó als passats, que de pitjors n'han quedats.* (Carlos Illa Casanova)
- 82) *Pel fum se sap on hi ha el foc.* (Quirino Vila-Masana)
- 83) *Gallina vella fa bon brou.* (Martí Benach)
- 84) *És pitjor el remei que la malaltia.* (Xavier Maynou)
- 85) *No val tenir arrancada de cavall i parada d'ase.* (Neus Lorenzo)
- 86) *No es pot buscar tres pèls al gat.* (Lluís Plans)
Fixa't que dic pèls, i no peus com tothom diu. La raó és que mai ningú podrà trobar un gat mascle que tingui 3 colors de pèl MAI !! Això és ben cert. Per tant la versió dels peus no té sentit, ja que 3 peus no hi ha cap animal que els tingui. És lògic no?
- 87) *No hi ha cap carbassera que faci melons.* (Ramon Vilageliu) Es tracta d'una dita utilitzada i viva que fa referència al contingut genètic i la seva continuïtat.
- 88) *El que el metge l'esguerra, ho tapa la terra.* (Quim Independentista Català)
- 89) *No perquè s'hagi obert la veda, s'ha de matar tot el que és gras.* (Joan Bartoll)
- 90) *A bona son, no hi ha llit dur.* (David Ballester Ferrando)
- 91) *La desunió destrueix, i la unió fa la força.* (David Ballester Ferrando)
- 92) *A l'enemic que fuig, mostra-li la drecera.* (David Ballester Ferrando)
- 93) *Si res li escau, poseu-li blau.* (Manel Vilar Vinyeta) El blau queda bé a tothom, per poc afortunat que sigui.
- 94) *Vesteix al pobre i et faràs ric.* (Albert Mitjans i Puigvert)
- 95) *Músic pagat fa mal so.* (Albert Mitjans i Puigvert) La feina pagada abans de fer-la, pot ser mal feta. Els diners ja són al sac i ben lligats.
- 96) *Si vols estar ben servit, fes-te tu mateix el llit ...* (Anna Garriga)
- 97) *Cop al cap, mort o curat.* (Anna Garriga)
- 98) *Si te l'encerten, te l'endinyen.* (Dani Pérez)
- 99) *Salut sense diners és mitja malaltia.* (Lluís Valls Serrat)
- 100) *A cada bugada perdem un llençol.* (VanMane)
Frase que em diu ma mare!!
- 101) *Amb pa i vi, es fa camí.* (Elena Oliver)
- 102) *El verd, a l'ombra es perd.* (Elena Oliver)
- 103) *En ser negre, botifarra.* (Elena Oliver)
- 104) *Tota pedra fa paret.* (Elena Oliver)
- 105) *A la vora del riu, no et facis el niu.* (Elena Oliver)
- 106) *Amb temps i palla, maduren les nespres.* (Elena Oliver)
- 107) *Carn fa carn, i vi fa sang.* (Elena Oliver)
- 108) *Dita de vella, caga't en ella.* (Elena Oliver)
- 109) *El mort al forat, i el viu al porrat.* (Elena Oliver)
- 110) *Feina feta no fa destorb.* (Elena Oliver)
- 111) *Fer com fan no és pecat.* (Elena Oliver)
- 112) *Goteta a goteta es fa riuet.* (Elena Oliver)
- 113) *La dona amb bigot, l'alcança qui pot.* (Elena Oliver)
- 114) *Obri la porta a la peresa i entrarà a ta casa la pobresa.* (Elena Oliver)
- 115) *Allà on sembla que no hi plou, no s'hi pot estar de goteres.* (P. Daniel)
- 116) *De fam i de guerra, allunya nostre terra.* (Francesc Roig)
- 117) *Feina feta, no corre pressa.* (Natxo Belda)
- 118) *No deixes les sendes velles, per les novelles.* (Natxo Belda)
- 119) *A la fira no vagis, si no tens diners.* (Natxo Belda) Referint-se a la Fira de Tots Sants de Cocentaina.
- 120) *Una pixerada sense pet es com una carta sense segell.* (Lisbeth Eixarch Queralt)
- 121) *Carrers mullats, calaixos eixuts.* (Ivan Martín)
Vol dir que quan fa mal temps, els botiguers no venen gaire, ja que la gent no surt a comprar.
- 122) *Brams d'ase no arriben al cel.* (Josep Roqué i Cerdà) No cal fer cas dels poca-soltes.
- 123) *Feina feta no fa destorb.* (Rosa Majó i Roca)
- 124) *Serà més car el farcit que l'indiot.* (Jaume Bel)
És més car tot el que s'ha de fer per disfressar un cosa mal feta, que fer-la bé d'entrada.
- 125) *Els estalvis se'ns fotran les tovalles.* (Jaume Bel) És més cara la solució que el problema que teniem o l'estalvi aconseguit.
- 126) *Ja pots xiular si és que l'ase no vol beure.* (Jaume Esquiús)
- 127) *Músics i berra, tots per terra.* (Anna Carol i Bruguera)
- 128) *Arrancada de cavall... parada d'ase.* (Sergi Seguí) Qui vol anar massa ràpid, s'haurà d'aturar.
- 129) *Pastanaga... encara! Girgolaire... mira! ara: en Parera de girgolaire se'm esqueixa.* (Sergi Seguí) Fugir d'estudi d'una situació castellarenca. Frase relacionada amb el món castellarenc i els seus entorns de ball de plaça
- 130) *Per lluir s'ha de patir.* (Maria Puigdomenech)
- 131) *Com mes anys mes desenganys.* (Anna Fontanals)
- 132) *A cadascú el que sigui seu i a robar el que es pugui.* (Anna Fontanals)
- 140) *A grans mals grans remeis.* (Anna Fontanals)
- 141) *A bons ocis mal negocis.* (Anna Fontanals)
- 142) *Deute oblidat, ni és pagat ni és perdonat.* (Joaquim Naval)
- 143) *Tinc una pixera que m'arriba a La Jonquera. I si no vaig a pixar, m'arribarà a Perpinyà.* (Brillant)
- 144) *La paciència és la mare de la ciència.* (Mònica Céspedes Sabater)
- 145) *Olla vella, bony o forat, o tot plegat.* (Josep P3)
- 146) *Qui s'alça matí, pixa allà on vol.* (Rosa Maria)
Vol dir que el fet de no tenir mandra d'alçar-se matí o ser puntual té la seua compensació perquè pots optar a més coses que la resta de la gent.
- 147) *Tots els Sant tenen vuitada.* (Elena Pascual) Lo decia a menudo mi abuela cuando yo reclamaba por algo que me habían prometido y no cumplían: "NO ET PREOCUPIS, TOTES ELS SANTS TENEN VUITADA"...
- 148) *Pare nostre petit, Déu l'ha fet i Déu l'ha dit.* (Maran Gri) El meu pare, Carlos, el va aprendre del meu avi, Eudald.
- 149) *Feta la llei, feta la trampa.* (Eva Rabasco)
- 150) *Feina fuig, mandra no em deixis.* (Eva Rabasco)
- 151) *No es pot ésser a missa i a repicar campanes.* (Manel Guerra)
- 152) *Menja bé, caga fort i riu-te de la mort.* (Marinus Gooijer). Ω

LA REUNIÓ CAMPS-MATES DEMOSTRA LA REALITAT DELS PAÏSOS CATALANS

(Hem rebut aquest comunicat d'Acció Cultural del País Valencià (ACPV) sobre la reunió entre Camps i Mates. 26/9/2003)

La trobada oficial entre els presidents de la Generalitat Valenciana i del Govern de les Illes Balears és una mostra més de la consolidació i la importància del que anomenem Arc Mediterrani. Malgrat la limitació de la proposta que demostren els responsables del PP d'ambdós governs, queda clar que la relació econòmica, cultural i lingüística dels països de llengua i cultura catalanes és una realitat endefugible.

ACPV sempre hem defensat la necessitat de crear marcs de relació entre els territoris que compartim llengua, història i cultura, i, a més, potencialitats i interessos econòmics comuns. Per tant, a priori, el presumpte acostament i enfortiment de relacions entre el País Valencià i les Illes Balears que s'extrau de la trobada entre els presidents Francisco Camps i Jaume Matas els qualifiquem de positiva. Tanmateix, i de la mateixa manera, considerem que aquestes relacions no es poden limitar als interessos partidistes del PP i a la confrontació política amb altres propostes d'interrelació territorial promogudes per altres partits, que en el fons caminen en ell mateix sentit. No és ni raonable ni comprensible que si el president Camps es reuneix amb el president Matas, no ho pugui fer amb el president de la Generalitat de Catalunya o amb les autoritats del Consell General dels Pirineus Orientals. És igualment incomprensible què, si Francisco Camps i Jaume Matas poden parlar conjuntament en la mateixa llengua i comparèixer davant els mitjans parlant la mateixa llengua, es mantinga des de les files del PP valencià polèmiques interessades sobre la naturalesa del valencià i la unitat de la llengua catalana.

Darrere de la necessitat de coordinació dels territoris que compartim llengua i espai geogràfic no té perquè haver-hi un interès polític, simplement per interès econòmic és prioritari l'enfortiment de les relacions entre el País Valencià, el Principat de Catalunya, les Illes Balears i els territoris catalans sota sobirania francesa. Una dada significativa d'aquests prejudicis polítics de la dreta espanyola a casa nostra, és que es posí el nom de "Consolat del Mar" a la fundació creada per Camps i Matas, obviant que aquesta institució de l'Antiga Corona d'Aragó va ser creada a Tortosa i tenia en tot, l'actualment anomenat, Arc Mediterrani la seua jurisprudència. Des d'ACPV, tanmateix, considerem què el pacte valenciano-balear és un reconeixement implícit a la realitat d'una euroregió de la que tots plegats en formem part. Ω

PAÍS VALENCIÀ: CAMPS I MATES PARLEN EN PÚBLIC EN CATALÀ, PERÒ NO DE LA LLENGUA

Tant Francisco Camps com Jaume Matas van utilitzar la llengua autòctona per a dirigir-se als periodistes en la seva compareixença conjunta després de finalitzar la reunió plenària de la setmana passada que van tenir aquests dos polítics a València. Només van usar el castellà quan les preguntes anaven dirigides en aquest idioma. No obstant això, l'enteni-ment lingüístic entre ambdós mandataris no va propiciar que la llengua entrés dintre de l'agenda de temes. Almenys no de manera oficial.

En dues ocasions es va eludir l'assumpte. Primer, quan se'ls va inquirir per la possibilitat d'establir llaços de col·laboració entre l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i l'Obra Cultural de Balears. Referent a això, Camps es va limitar a defensar les polítiques de la Generalitat per a promoure l'ús de la llengua. Mates, per la seva banda, va defensar la competència lingüística de cada comunitat.

La qüestió de la llengua va saltar per segona vegada quan un periodista va preguntar al president balear si havia tractat amb Camps l'homologació de títols d'ensenyament. Mates va apuntar que des de sempre Balears considera homologables els títols que s'expedeixen a Catalunya, València i Balears, però això no passa al País Valencià.

En el seu moment, Mates s'havia pronunciat per l'homologació de títols en la comunitat veïna i segons va poder saber aquest diari, la seva intenció era plantejar-ho a Camps durant la seva trobada. Si va ser així, no va transcendir, ja que Mates es va limitar a contestar que a Balears la llengua mai havia estat motiu de divisió i que respectava les polítiques lingüístiques de cada govern.

Ara bé, va postil·lar el mandatari de les Illes, «si podem trobar fórmules de col·laboració, les trobarem des del respecte», informa "Levante". (25/9/2003). Ω

Més sobre el bilingüisme

Les sucursals del PePé als Països Catalans, fidels a la ideologia oficial mesetària de tall més reaccionari, sempre han fet bandera del mite bilingüista, entès com aquell fenomen extraordinari segons el qual, a la nostra terra, hom pot parlar dues llengües alhora d'una forma tan natural i espontània que "carece de parangón en el mundo", com va dir una tal Victòria Camps al diari El País fa algun temps. Un mite, tanmateix, que la realitat i l'experiència s'encarrega cada dia de demostrar —i els sociolingüistes competents de confirmar— que és quelcom tan fal·laç com impossible. Fal·laç perquè no hi ha cap poble en el món que tenguí dues llengües alhora per temps indefinit, pe tal com quan en un mateix territori hi conviuen dues llengües, una s'acaba imposant socialment, tard o d'hora, a l'altra. El model òptim per a qualsevol llengua és, doncs, el monolingüístic. I això és bàsic: a cada territori, a cada poble, li correspon una sola llengua.

Certament, l'Estat Espanyol, a través de tots els seus poderosos instruments mediàtics, i comptant amb la complicitat innegable dels indígenes ideològicament afins, (aquí en deim botiflers o botifarres), ens venen tot temps el bilingüisme com un enriquiment lingüístic personal i, sobretot, social. Per a les persones de llengua primera castellana, una llengua estesa arreu del planeta i amb un Estat fort al darrera, el bilingüisme és un ornament sense cap utilitat pràctica, a més d'una aventura força ridícula, de la qual be se'n guarden (en aquest sentit, és freqüent que diguin, ben significativament: "¿Y yo, para que tengo que hablar catalán? ¿No és este un país bilingüe?". I en aquest fet clau rau precisament una evidència d'una importància ideològica extraordinària: és aquell que només sap una llengua —o només en vol parlar una— qui domina lingüísticament a qui en sap dues. Aquesta és la crua realitat. El que ha anat fent l'ens que té per seu Madrid en els darrers tres segles, mitjançant lleis que imposaven —i imposen— el castellà i prohibien —i encara restringeixen— l'ús del català, ha estat anar a preparar el terrenys per aconseguir l'objectiu final, que no és altre que l'anorreament de la llengua catalana en el seu propi i únic territori i l'assimilació lingüística cultural definitiva del poble català.

El bilingüisme, per tant, no és més que una etapa transitòria en el camí que condueix a la llengua minoritzada a la seva substitució lingüística per la llengua del poder, per la llengua imposada, primer per dret de conquesta i després per unes polítiques lingüístiques discriminatòries i etnocides que fan que als qui venen de fora no els calgui aprendre ni usar la primera. I aquesta etapa transitòria, aquest procés, no té per que ser gaire llarg, car en el curt espai de temps que presuposa la vida d'una persona la societat pot passar de ser monolingüe en una llengua a ser ho en una altra com ha quedat demostrat a la Catalunya Nord.

En definitiva, ateses les circumstàncies sociolingüístiques actuals, amb la llengua castellana legalment intocable i socialment consolidada, no és possible atènyer l'hegemonia de la llengua catalana, ço és, la seva normalització o sobirania lingüística plena. I aquest és, sobretot, el greu problema polític. Ja ho apuntà en el seu moment Pilar Rahola amb les següents paraules: "Espanya, aquesta Espanya que s'omple la boca de presència i prestigi, només es concep contra els pobles. Mai no serà ni un sentiment compartit ni una democràcia possible. D'aquí venen les deus dels problemes". Idò això. Ω

ANDREU SALOM I MIR

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. X LLIBRE (Les lluites del segle XXI)

Diada de Mallorca 2003: Sebastià Serra (PSM), Maria Antònia Munar (UM), Antoni Mir (OCB) i Ferran Lupescu (nacionalista d'esquerra) recomanen Literatura mallorquina i compromís polític

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Aina Moll, la filla del gran lingüista i gramàtic va ser l'encarregada de recollir la distinció atorgada pel Consell Insular de Mallorca. Distinció que li va ser lliurada per Maria Antònia Munar

Dia deu de setembre de 2003, en el marc de la Diada de Mallorca, juntament amb el president de l'OCB, Antoni Mir, el professor de la UIB i històric dirigent del PSM Sebastià Serra, i el poeta i investigador Ferran Lupescu, Maria Antònia Munar, presidenta del Consell de Mallorca, presentà el meu llibre Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart (Edicions Cort, Ciutat de Mallorca, 2003).

Com informava Diari de Balears en primera pàgina, la Diada d'enguany ha estat dedicada a la defensa del català. Dia tretze de setembre de 2003, un dia després de l'acte oficial de la Diada de Mallorca, l'únic diari en català de les Illes escrivia: "La presidenta Maria Antònia Munar féu ahir una encesa defensa de la llengua pròpia en el discurs que pronuncià a la Misericòrdia a l'acte central de la Diada de Mallorca. (...) Durant la celebració s'honorà la memòria de Francesc de Borja Moll. A la imatge, Aina Moll, filla del filòleg, agraeix l'homenatge devora Munar". I, en la pàgina cinc, destacava l'acte de nomenament de Francesc de Borja Moll com a fill adoptiu de Mallorca. L'encarregat de glosar la figura del gran lingüista va ser el doctor Josep Antoni Grimalt que, com escriven els periodistes, "...aprofità per demanar als governants que assumeixin la seva responsabilitat, deixin de banda possibles 'demagògies' i també 'prejudicis' i que 'facin complir les disposicions legals existents per defensar la llengua'. De la mateixa manera, també els instà que si 'la consciència els impedeix complir aquest fi no posin traves als que se senten cridats a servir la causa'. Fins i tot advertí que 'tard o d'hora la història us jutjarà'".

Aina Moll, la filla del gran lingüista i gramàtic va ser l'encarregada de recollir la distinció atorgada pel Consell Insular de Mallorca. Distinció que li va ser lliurada per Maria Antònia Munar.

Però tornem a la presentació de Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart. Record que les diverses intervencions dels participants s'anaren produint, com és normal, dins la "lògica" d'aquesta mena de presentacions. Antoni Mir ressaltà el paper essencial de Josep M. Llompart en la tasca del nostre redreçament nacional social alhora que recordava els seus anys al capdavant de l'OCB; també demanà a les institucions més implicació en la

D'esquerra a dreta: Ferran Lupescu, Miquel López Crespí, Maria Antònia Munar i el dirigent del PSM Sebastià Serra.

normalització lingüística. Sebastià Serra féu una anàlisi molt correcta del contingut del llibre i parlà de la importància d'aquesta mena d'assaigs per l'ajut inestimable que representen per als historiadors futurs. El poeta i investigador Ferran Lupescu volgué situar l'obra de l'autor en el marc general de la nostra literatura i es referí a les lluites de diversos corrents oficialistes en aquests darrers anys per barrar el pas a la consolidació d'una autèntica literatura nacional-popular catalana. Ferran Lupescu ja havia escrit el pròleg a Literatura mallorquina i compromís polític; un pròleg molt documentat on fa un magnífic i punyent repàs al que ha estat el nefast control de determinats elements retardataris en el bastiment i consolidació de la nostra cultura d'ençà la restauració borbònica i els pactes entre la pretesa oposició i el franquisme recíclat.

Com molt bé explica el prologuista, situant prou certerament l'obscura època que ha tocat viure a l'escriptor català d'esquerres, aquest neoformalisme filonoucentista amb incrustacions postmodernes ho empastifa tot. En la pàgina tretze del llibre afirma: "Un neoformalisme bastit amb voluntat elitista i sobre uns principis típicament carques: és la branca literàrio-cultural d'aqueixa ideologia dretana-postindustrial-involucionista amb què s'identifiquen tots els partits del règim i amb què hom ha homogeneïtzat l'ano-

mia del nostre poble mitjançant un forçament de la societat altament traumàtic. N'ix un producte banalitzador, literàriament eixorc i infraestructuralment exclouent, quan no persecutori, que es consum en el seu buit, es gira d'esquena al país real, provoca un divorci greu entre l'escriptor i el seu poble i contribueix a desprestigi la nostra cultura i la nostra llengua, en projectar-ne una imatge, obscenament falsa, d'artifici oficialista pretesament sobreprotegit contra una altra cultura que fóra la realment viva, popular, espontània, jove i moderna, exclusivament expressada, és clar, en espanyol, francès o italià, segons el fragment de mapa que toqués a cada catalanet".

El bloqueig contra els autors considerats "dissolvents" continuava més ferm que mai. Cap escletxa de llibertat. Cap bri d'objectivitat

Els llibres de determinats autors considerats "dissolvents" per aquesta tribu postmoderna són sistemàticament silenciats pel comissariat neoucentista. És per això que, amb una presentació en el Consell Insular de Mallorca i en el marc de la Diada, provàvem de rompre aquest bloqueig inquisitorial i aconseguir que el nostre poble s'assabentàs de la publicació d'aquesta obra. A hores d'ara, i en el termini d'uns dos o tres anys, ja eren més de quinze les obres meves silencian-

des pels mitjans de comunicació amb comissaris dretans i neofornalistes en les pàgines de cultura. La tàctica, per una vegada, semblà que funcionava.

Diari de Mallorca, en crònica de Lourdes Duran de dia onze de setembre de 2003, i sota el titular "El Consell rinde homenage a López Crespí: Maria Antònia Munar presentó 'Literatura mallorquina i compromís polític'", un volum de memòries del autor sobre la literatura de la isla desde su óptica de escritor antifranquista", escrivia: "Acompañado por Encarna Viñas, viuda de Josep M. Llompart, Bonet de ses Pipes, de Mònica Pastor, viuda de Guillem d'Efak; Joan Moll, Cecili Buele y Bernat Pujol, entre otros, el escritor Miquel López Crespí presentó institucionalmente Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart. El autor estuvo apadrinado, en un acto celebrado ayer en el salón de plenos del Consell de Mallorca, por su presidenta, Maria Antònia Munar; Sebastià Serra, Antoni Mir i el poeta Ferran Lupescu".

M'havia costat una mica decidir-me a presentar el llibre en aquestes circumstàncies. Però, com ja he explicat, no hi havia forma d'aconseguir que determinats diaris i mitjans de comunicació se'n fessin ressò de la publicació per part d'Edicions Cort de Ciutat. Mesos després de la seva edició, les pàgines de cultura de diversos mitjans de comuni-

cació no havien fet la més mínima menció, ni que fos a tall simplement informatiu, de la seva sortida al mercat. Quina "objectivitat" i "professionalitat" en el tractament de la nostra cultura!

M'adonava que les campanyes de silenciament patrocinades per certs sectors del poder i pels reaccionaris de sempre que malden per controlar la nostra cultura continuaven essent efectives. El bloqueig contra els autors considerats "dissolvents" continuava més ferm que mai. Cap escaleta de llibertat. Cap bri d'objectivitat. Cap ajut envers els intel·lectuals que, d'ençà fa més de tres dècades, lluitam activament pel nostre redreçament nacional i social. Pertot arreu pàgines i més pàgines promocionant escriptors enriquits en el servei al règim. Cada dia estam assistint a la promoció i enlairament d'"intel·lectuals" de dubtosa condició, la majoria de dretes, especialistes en la demonització contínua de l'obra i la persona de, per posar alguns exemples paradigmàtics, Joan Fuster, Gabriel Alomar, Andreu Nin, Gonçal Castelló, Josep M. Llopart, Pere Quart, Salvador Espriu o Vicent Andrés Estellés. Alhora que es promociona l'escriptor no conflictiu, el servil, el dretà, també al seu costat constata com aquest suplement s'omplen de pretesos "estudis seriosos" referents a qualsevol escriptor espanyol de poca categoria. Per cap ni banda cap notícia de la vida i obra dels nostres, cap informació d'aquelles novel·les, poemaris, obres de teatre, llibres de memòries o d'història considerats "inferiors" per aquest barroer comissariat d'anar per casa.

De tota aquesta problemàtica en parl precisament en Literatura mallorquina i compromís polític. Concretament en els capítols "Escriptors mallorquins a Barcelona: per la unitat territorial i cultural dels Països Catalans" (pàgs. 153-158), "En defensa dels escriptors catalans" (pàgs. 159-162) i en "Els problemes de l'escriptor català" (pàgs. 181-190).

En el capítol "Els problemes de l'escriptor català" de Literatura mallorquina i compromís polític fem una anàlisi del problema de la necessària professionalització de l'escriptor català i, a tall informatiu, es parla dels primers articles i primeres reunions d'escriptors mallorquins que l'any 1969 i 1974 fèiem a Mallorca; articles parlant de la problemàtica dels nostres autors que sortien publicats al diari Última Hora, Diario de Mallorca; les trobades i rodes de premsa en els baixos de la Llibreria Tous que a començaments dels setanta dirigia Antoni Serra. Són els anys en els quals faig feina amb Frederic Suau en aquell agosarat experiment de lluita cultural que va ser la Llibreria L'Ull de Vidre i, igualment, de l'edició dels meus primers reculls de narracions a l'Editorial Turmeda. De tot això n'he parlat en els llibres L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970 (Lleonard Editor, Ciutat de Mallorca, 1994), Cultura i antifranquisme (Edicions de 1984, Barcelona, 2000) i No era això: memòria política de la transició (Edicions El Jonc). Igualment s'hi parla de l'esquarterament de Catalunya, de l'aïllament de l'autor català en "cledes" aïllades les unes de les altres, aïllament

fomentat des de totes les instàncies del poder (abans franquistes; avui autonomistes).

La nostra literatura no té la presència pública que li pertoca: la major part és usurpada per la literatura espanyola, que, damunt, segueix avui una deriva cada cop més dretana. Hi ha poc espai per als nostres autors

Unes setmanes abans de concretar la presentació amb la presidenta del Consell de Mallorca i amb els amics Sebastià Serra, Antoni Mir i Ferran Lupescu, recordava tota aquesta concreta problemàtica de l'escriptor català. A part de les nombroses campanyes rebentistes en contra meua, els silenciaments concrets damunt la meua obra, els atacs que, en el moment més inesperat surten per ací per allà per provar d'anihilar l'esperit de resistència dels nostres escriptors i de qui signa aquest escrit en particular, pensava també en tants i tants bons amics, grans escriptors, homes i dones compromesos amb la nostra terra i que són diàriament estigmatitzats (si no silenciats) pel comissariat de tots conegut. Aquesta és una situació quasi insostenible per a un autor que, com qualsevol escriptor, vol donar a conèixer la seva obra al potencial públic lector dels Països Catalans.

La nostra literatura no té la presència pública que li pertoca: la major part és usurpada per la literatura espanyola, que, damunt, segueix avui una deriva cada cop més dretana. Hi ha poc espai per als

nostres autors. Són relativament pocs els reconeguts, i entre aquests n'hi ha de ben valuosos, és clar. Però la mala fe dels comissaris neonoucentistes i postmoderns es fa evident només que reflexionem una mica. Mentre enlairen i promocionen mediocritats de tot tipus talment es tracta de vendre sabó o un producte de depilació, servils de tota mena i condició, "intel·lectuals" recomanats pels grans grups de pressió mediàtica i econòmics, fan que desapareguin dels diaris, ràdio i televisió els millors dels nostres autors. Molts noms dels quals surten en els capítols que he ressenyat un poc més amunt.

Mirava els prestatges amb els poemaris, novel·les, llibres d'assaig i teatre, llibres d'història local (en definitiva la feina de tota una vida dedicada a la literatura) silenciats pel mandarinet. Recordava recitals de poesia dels quals no sortí ni una retxa en els mitjans de comunicació, les conferències que "mai no varen existir", les presentacions a les quals prohibiren acudir als col·laboradors del diari, aquells premis literaris que tampoc varen merèixer que se'n parlés en les seccions de cultura alhora que qualsevol ximpleria, qualsevol premiet d'un amic era situat a les màximes alçades imaginables. I el fet concret que denunciem, aquest control sobre els autors considerats "dissolvents", no ens passava solament a nosaltres: el llistat de "represaliats" per neonoucentisme i postmoderns és interminable i són molts pocs els que se salven de la cremadissa general. Ω

ELS "PERQUÈ?"

DE FRANK DUBÉ

Perquè, amb l'ensenyament de franc a les escoles des de fa més de 20 anys, segueixen triomfant "més que mai!" la vulgaritat i la mediocritat?

Perquè seguim esperant a "Godoy"?

Perquè seguim confiant amb els USA per a la defensa d'occident si, a l'any 1945 amb una bomba varen liquidar 150.000 persones i al 2003 amb 150.000 bombes amb prou feines van fer 1.200 baixes?

Perquè seguim dient: "Homosexuals i lesbianes"?

Perquè els mal cardats són més propensos a captar el brutit dels seus veïns?

Perquè el Papa, que és "polaco" no vol dir mai "Bon Nadal"?

Perquè es dona per fet i beneït que Déu va fer els Pirineus per separar Espanya de França?

Perquè no es donen d'una puta vegada les circumstàncies perquè la gent no resusciti allò de: "...de fora vingueren i de casa ens tregueren".

Perquè la meua mare que era donadora de sang a la Guerra Civil, la regalava en directe al Front Republicà per salvar la vida a molts soldats que actualment tenen els seus fills forrats de calers com a accionistes d'S.M.A.S.S.A.?

Perquè cinc Poders civils (a més de INFINITAT de ONG's civils i religioses) recaptin diners, via impostos per afavorir els marginats i cada dia se'n veuen més pels carrers?

Qui dona el Títol-Diploma de "Territoris ocupats"? la ONU, els USA, la U.E., el Vaticà, Francesc Macià, la UNESCO, la OLP, Mahoma, Sabino Arana, Otegui, els Reis, Rajoy, Felipe González, Franco, les ONG, Besteiro, Mª Teresa Campos, Javier Nart, Arzalluz, F. Savater, Inés de Castro, Bartolomé de las Casas (Bartomeu Casaus) o EL POBLE?

Perquè conscientment es pensa SEMPRE que el més dèbil té SEMPRE la raó?

Què té a veure la Democràcia amb l'Hotel Glam i la llibertat d'expressió amb el Pocholo?

Perquè solen coincidir a els mateixos Hotels, Restaurants, cases de putes i Bancs Suïssos els de Tele 5 (oficialment amiguets i defensors dels dèbils) i els d'Antena 3 (amiguets i defensors del poderosos)?

Què tenen a veure els impostos i tributs amb la solidaritat?

Perquè quasi tots els Ajuntaments es deleixen tant per ampliar voreres, fer zones de vianants i plantar arbres al bell mig de les ciutats, mentre es carreguen tot el verd que tenen a les afores?

Perquè els "progres", igual que els "pijos", apaivaguen el dolor de la seva ineptitud, impotència i acovardiment amb píldores de \$\$\$\$\$\$?

Perquè es fa estudiar "Ciències de la Informació a persones que després han d'entrevistar a través dels mitjans a pilots i personal "rosa"?

Perquè deixen sortir tanta gent de l'armari, si aviat no s'hi cabrà a fora?

Perquè no ens especifiquen on és la frontera entre la "sostenibilitat" i el creixement-desenvolupament?

Perquè no existeix una estudi estadístic del tant per %

d'antics emigrants que s'han fet milionaris?

Perquè es té la sensació de que han de venir del planeta UMO a ensenyar-nos com es fan i es crieu els fills?

Perquè no paren de menar-nos la gerra amb la cançoneta de que "hem de créixer" (àd-huc ho diuen els "progres") si no tenim prou aigua ni terrenys urbanitzables?

Perquè, oficialment, contaminen més 30 cotxes aparcats que un Bus solitari circulant sense parar?

Perquè es fan diferències entre CIUTADANS (persones) i CONDUCTORS (cafres, borratxos, contaminadors, assassins...)?

Perquè hi ha tanta gent que no para de malparlar dels telèfons mòbils, quan és l'únic artilugi que fa que puguem veure gent caminant sola i rient alegrement pels carrers amb la mà a l'orella fent cassolleta?

Perquè els llepaculs dels mitjans de difusió especialistes en Moda, no demanen perdó de genolls a en Carles Muñoz i Espinalt que el 1972 era l'ÚNIC al món! que portava la contrària a la sapastrada de modistes de París i consols de veu atiplada nostrats, que no paraven de repetir: "el pantalón femenino ha muerto. La mujer volverá a la femeneidad;...a la falda" i bajanades per l'estil?

Perquè el sr. Asnarsabatero Gonzàlesuares no veuen lo que "un tonto del culo": "ACARICIAR y VIOLAR sólo se diferencian en que la otra parte NO QUIERE" (Eskri-kaskos!!)

Barcelona Juny-Juliol 2003

Estic disposat a donar una conferència en directe explicitant cada un dels "Perquè" amb públic en nom de la Revista "EL RAVAL"

Article publicat a la Revista "ARTE URBANO" El Raval, Barcelona setembre de 2003. Ω

S'ARENAL DE MALLORCA

Fa 15 dies que n'Encarna Caro i la seva filla Úrsula han obert la botiga de marcs i motlures Toca Madera al carrer dels Trencadors, 14 de s'Arenal. Tel. 971 442 491

Fa un any que n'Ador Aznar i na Maria Vico han obert la immobiliària i peritatge Finques son Verí al carrer Terral, 1 de s'Arenal. Tel. 971 442 011

Fa 13 anys que na família Bauçà-Garcia des Pil·lari regenta el Restaurant can Juanito al carrer del Gran i General Consell, davant el Club Nàutic de s'Arenal. Despatxen plats combinats, peix, pizzes... a la carta. Tel. 971 442 558

Fa mig any que n'Antoni Navarro de Ciutat i na Josepa Campoi de sant Boi del Llobregat regenten la Cafeteria Hamburgueseria Gaby al carrer Terral, 28 de s'Arenal. Despatxen menús a 7 € també tenen carta. N'Antoni és el president dels col·legi d'Àrbitres d'Empresa de les Balears. A Mallorca hi ha 14 equips d'11 i una quarantena de futbol 7. Tel. 971 441 372

Són na Rosa Olmo amb el seu net Joan Carles. La família Olmo regenta l'Hostal Verimar i el souvenir J.M. a l'Avinguda Europa de s'Arenal. Tel. 971 443 380

CONCENTRACIÓ AL BORN DE CIUTAT CONTRA LA GUERRA

Unes 500 persones, convocades per la Plataforma contra la Guerra de l'Iraq se concentraren al Born de Ciutat. Hi va haver tallers, parlaments i ràbia per la misèria que aquesta guerra ha duit al poble iraquí.

Na Magdalena González i en Lluís Jiménez Vilallonga dialogant amb en Cecili Buele el vespre de la concentració. El matrimoni Jiménez González són membres del Forum Musicar, un centre de divulgació i dinamització per a l'ensenyament musical a les Balears i Pitüses. Tel. 607 753 674

La família Bonilla de s'Indicena anaren a la concentració contra la guerra de l'Iraq. Tel. 971 430 986

ANIMALS ABANDONATS

Toti les conegudes campanyes de divulgació que s'han dut a terme per a evitar l'abandonament d'animals, com ara "Amic no em deixis" o "Ell mai no ho faria, no l'abandonis", a hores d'ara encara s'abandonen animals. Aquests abandonaments comporten conseqüències que afecten el mateix animal (patiment, desconcert), terceres persones (accidents de trànsit, ensurts a excursionis-

tes), la fauna domèstica (danys a la ramaderia) i el medi natural (hibridacions amb espècies salvatges, transmissió de malalties).

Com podem saber si un animal està abandonat?

Si no du cap identificació de l'origen o del propietari ni va acompanyat de cap persona.

Què hem de fer si trobem un animal abandonat?

Si es tracta d'un animal de com-

panyia (gossos i gats) hem d'avisar l'Ajuntament. Els ajuntaments són els responsables de recollir els animals abandonats. Per això han de disposar d'instal·lacions adequades o concertar la realització del servei de recollida d'animals abandonats amb gossers municipals o comarcals, associacions de protecció i defensa dels animals, col·laboradores del Departament de Medi Ambient, o amb entitats supramunicipals.

Quan l'ajuntament o l'entitat

que correspongui es fa càrrec d'un animal el reté fins que és reclamat pel seu amo, cedit o sacrificat.

Què hem de fer si hem perdut un animal?

Trucar com més aviat millor al nostre Ajuntament.

Contactar amb els Veterinaris de la zona o amb l'Arxiu d'Identificació d'Animals de Companyia.

El termini per recuperar un animal sense identificació és de 8 dies.

Si l'animal anava identificat l'ajuntament que el reculli avisarà al seu amo i hi ha 10 dies per recuperar-lo. Caldrà, però, abonar les despeses que hagi originat el seu manteniment.

Si han transcorregut els 10 dies o el propietari no ha pagat les despeses de manteniment l'animal es considera abandonat.

RECORDEU:

Tots els animals de companyia (gossos i gats) han d'anar identificats, mitjançant un tatuatge a la pell o una identificació electrònica o qualsevol altre mitjà que pugui determinar l'administració.

Els centres de recollida d'animals abandonats, un cop transcorregut el termini legal per a recuperar-los, poden sacrificar-los o donar-los en adopció, esterilitzats prèviament. Ω

TOCAR MADERA
MARCS I MOTLLURES
Emmarcació de Llàmines, Fotos, Puzzles, Relotges, Miralls, Brodats
RESTAURACIÓ DE MOBLES
ARTICLES DE REGAL
Carrer dels Trencadors, 14 Baixa (davant el cinema)
Tel i Fax: 971 442 491
S'Arenal de Mallorca

Gabi
Cafeteria Hamburgueseria
Antonio Navarro
HAMBURGUESES - "PERRITOS CALENTS"
ENTREPANES CALENTS - PLATS COMBINATS
C/ Terral, 40 s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 441 372

Per un 12 d'octubre en llibertat

12 d'octubre; Res a celebrar, Resistim els feixismes

Barcelona. Arribat el mes d'octubre, un any més es fa necessari dir no a la celebració del 12 d'octubre com a 'Día de la Hispanidad' o 'Día de la Raza'. El 12 d'octubre no hi ha res a celebrar. I per aquest motiu a la ciutat de Barcelona ens hem aplegat diferents col·lectius de sensibilitat i tradició diverses, i des de l'antifeixisme, l'anti-repressió, l'anticapitalisme, l'anticolonialisme i l'anti-imperialisme, també des del treball de barri i el treball popular de base, i el treball de solidaritat amb els pobles d'Amèrica Llatina i d'arreu del món, tots aquests moviments socials organitzem unes jornades de contracelebració i de resistència pel cap de setmana de l'11 i el 12 d'octubre. Tot, amb l'objectiu de seguir resistint el feixisme i les noves formes de feixisme i violència institucional, que es fan paleses avui sobretot sota la fórmula de criminalització dels moviments socials i del vincle d'aquests moviments amb l'anomenat 'terrorisme'. I mentre es sotmet els moviments socials a una política de persecució i de repressió constant, paral·lelament es manté des dels governs total complicitat i impunitat vers els grups feixistes, racistes i xenòfobs que s'organitzen a la nostra ciutat, a Catalunya, a l'Estat espanyol, a Europa i arreu. Aquests grups feixistes han fet d'aquesta data un referent, cosa que ha provocat la reacció ciutadana en contra de l'exhibició de plantejaments racistes i xenòfobs provocant detencions, judicis i repressió d'aquells qui se n'han manifestat en contra. I per això enguany encara ens cal, davant detencions i judicis injustos, demanar l'absolució dels detinguts i detingudes el 12 d'octubre de 1999. També ens manifestem en contra d'aquest doble discurs del poder polític i econòmic que, emparant-se en el discurs de la multiculturalitat i la cultura de la pau,

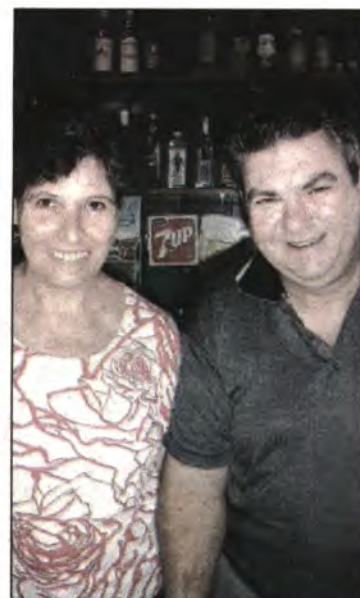
manté polítiques en contra seva, com la ja citada Llei d'Estrangeria i la permanent retallada de drets i llibertats. Són les persones migrants precisament les qui pateixen amb més intensitat aquesta retallada, l'assetjament policial i l'esclavatge laboral. Mentrestant el poder potencia grans esdeveniments en els que l'especulació i el negoci prevalen per sobre dels drets i llibertats de tot-hom, com és el Fòrum 2004. Per tot això volem aplegar en aquest 12 d'octubre les lluites i resistències dels diferents pobles del món per la humanitat i en contra del poder del diner. Celebrar i recolzar les lluites dels pobles indígenes i no indígenes d'Amèrica i de la resta del món en contra de la concentració del poder econòmic, polític, social i també mediàtic i en contra del pensament únic. Sumar les nostres lluites en defensa de les llibertats i del territori, i en contra de la dictadura del capital, que posa en pràctica una guerra global permanent contra els pobles i les persones a tot el planeta. Aquelles entitats i organitzacions que vulguedonar suport al manifest i us vulguedadherir a la Campanya contra el 12 d'octubre, feu-nos arribar la vostra adhesió a través del correu electrònic: ellokal@pangea.org. Hem determinat que les entitats que hi doneu suport feu una aportació econòmica voluntària. Podeu fer-ho al compte corrent de la Plataforma Cívica per un 12-O en Llibertat que és: 2100 1018 19 0200059577.

Plataforma Cívica per un 12-O en Llibertat 23/09/03

FIRA DE MARIA DE LA SALUT

En Günter Horst és el representant de Bio Flamm al carrer d'Antoni Maura, 1 de Maria. Ven cuines i forns de llenya molt especials. També unes estufes de llenya que van a uns radiadors per encalenticir la casa. Els trobareu al 971 515 313

Fa 8 anys que n'Àngela Ferriol i en Pep Paieres regenten el Bar son Monjo al carrer de Ramon Llull, 32 de Maria. El pare de na Maria va obrir aquest local l'any 1979. Tel. 971 525 074

En Bernat, n'Àlicia i na Guillermina són restauradors de mobles. Els trobarem a la Fira de Maria. Tel. 678 915 945

Fa mig any que en Simó i n'Esteve s'han associat per obrir la Fusteria Can Colomet al carrer de sa Rota des Pinar de Maria. Tel. 971 525 785

Botiguers i simpatitzants de la revista Sa Plaça feren bunyols els dies de sa Fira. Tel. 971 507 051

Fa 5 anys que en Damià Estrelles construeix piscines arreu de Mallorca. El preu mitjà és de 17.000 €. El trobareu al carrer Major, 124 de Maria. Tel. 609 312 547

QUISSENS
Perroquetria i estètica canina
venda d'animals de companyia
alimentació, complementos, etc...

C/ Dofí, 13
Tel. 971 166 077
07638 Colònia de Sant Jordi

bio flamm S.L. - Günter Horst
Cuines i forns de llenya
Radiadors encalenticits amb llenya

C/ Antoni Maura, 1. Tel. 971 515 164 i Fax: 971 525 781
Maria de la Salut
info@bioflamm-mallorca.com
<http://www.bioflamm-mallorca.com>

L'ONZE DE NOVEMBRE DE 1918 ERA PROCLAMADA A ESTRASBURG LA REPÚBLICA SOVIÈTICA D'ALSACIA

< Un fet històric que no vos explicaran mai a les escoles de Berlín i de París >

PER RAONS OBVIES, UNS I ALTRES, SE'N GUARDARAN COM DE CAURE.

L'onze de novembre de 1918 és celebrat a moltes nacions occidentals, llevat d'alguna excepció com la de l'estat espanyol, l'aniversari de la signatura de l'armistici que posà punt i final a la guerra de 1914-1918. Efectivament aquell dia, a les dotze del matí, callaven les armes d'alemanys i austríacs, per una banda i les d'anglesos i francesos, per altra, després de quatre anys d'incruents combats. Però l'onze de novembre d'aquell any històric, a Estrasburg capital de l'Alsàcia, fins aleshores alemanya, tingué lloc un succeït que l'any 2003 es guardaran prou de contar, als nins i nines de França com d'Alemanya, els mestres i les mestres que cobren llur paga de funcionaris de mans de Monsieur Raffin o de Herr Schröder. Nosaltres ens hem assabentat gràcies a un ben documentat article, de Didier Daenincks, publicat a Internet, des de París, el divendres 10 de novembre del 2000. "11 DE NOVEMBRE DE 1918: LA BANDERA ROJA ONEJA DAMUNT ESTRASBURG I L'ALSACIA PROCLAMA LA REPÚBLICA DELS SOVIETS..." Ara anem per parts.

El 1918 Alsàcia, i part de La Lorena, era - i segueix essent - una regió de cultura germànica que aleshores pertanyia jurídicament a l'estat alemany i que abans de 1871 havia fet part de l'estat francès. El mes d'octubre d'aquell mateix any l'exèrcit de l'Alemanya burgesa, aristocrata i imperialista, del Rei de Prússia i Emperador d'Alemanya, el Kaiser Guillem II d'Hohenzolern, estava pràcticament derrotat o almenys ferit i ben ferit de mort. No obstant això, un estol de generals ultres - el 2003, els diríem fatxes - com Ludendorff volen intentar una darrera moguda d'"heroisme bèl·lic" servint-se de la flota naval de la poderosa "Kriegsmarine", la marina de guerra teutona. La tropa, els mariners de segona classe, refusen partir cap al front. Molts d'ells, influenciats i adoctrinats per les teories de Marx i la pràxis de Lenin, han anat constituint, per aquí i per allà i a l'exemple dels bolxevics russos, Consells de soldats, obrers i camperols més coneguts pel nom rus de SOVIET. Exemple seu serà el cas de Kiel, a la regió bàltica, on els mariners s'han amotinat i constituït en Soviet. Els sindicats obrers els fan costat i destacaments d'insurrectes, banderes vermelles al davant, caminen cap a les ciutats veïnes per tal de captar la població a la seva causa. Una quinzena de milers d'Alsàcians i Lorenesos, de grat o malgrat, és obligada a incorporar-se a l'Armada del Kaiser i bon nombre d'ella participa als esdeveniments. Alguns prenen la decisió de sublevar les seves dues regions natives.

El 8 de novembre la població d'Estrasburg s'assabenta de que, a Baviera, ha tengué lloc la proclamació de la "República dels Consells". L'endemà, milers de manifestants, envaeixen la plaça Kleber per acollir els primers destacaments de soldats de marina venguts del Nord d'Alemanya. Desenes d'oficials passen per la vergonya i l'humiliació d'ésser degradats en públic. Un tren d'insurrectes queda embarrancat al pont de Kehl i un oficial comandant leal al govern imperial de Berlín manarà obrir foc. El soldat Fircau abatut. Els seus camarades prenen el control, a l'altra banda del Rin, de la ciutat besona d'Estrasburg i travessen el riu. La burgesia alemanya d'Estrasburg està espantada i esglaiada i no deixa de fer crides a les tropes franceses per que acabin amb els motins.

Un eslogan corre, de boca a boca, els barris burgesos d'Estrasburg: "Més aviat francesos que rojos". Un eslogan, aparentment distint, de la dreta espanyolista dels anys trenta, que preferia més "UNA ESPAÑA ROJA QUE NO UNA ESPAÑA ROTA"; però que en el fons, poc més o menys, venia a dir el mateix.

Els revolucionaris alsàcians es formen en consells de soldats d'Estrasburg i exigeixen del governador Von Rohden l'alliberació de detinguts, la llibertat de premsa i expressió, l'aixecament de la censura postal, el dret de manifestar. Les presons obren les seves portes. Els consells es fan els amos dels edificis públics. Estrasburg s'omple per tot arreu de banderes i més banderes rojes. Fins i tot una d'elles onerà dalt la fletxa del campanar de la històrica catedral.

Les forces socials, totes, intenten assegurar el control del moviment i s'integren dintre el Consell d'obers i soldats, presidit pel secretari del sindicat de jornalers, Rebbolz qui anuncia l'abdicació de Guillem II a Berlín i l'adveniment d'un poder popular. Les parets d'Estrasburg s'omplen de cartells: "NO TENIM RES EN COMÚ AMB ELS ESTATS CAPITALISTES, LA NOSTRA CONSIGNA ÉS NIALEMANYS NI FRANCESOS NI NEUTRALS" o sigui com ara (2003) els que reivindicam la sobirania i independència dels Països Catalans quan proclamam que NO SOM NI ESPANYOLS NI FRANCESOS, però amb un significat evidentment ben distint.

La bandera roja ha triomfat. Una trentena de comissions organitzen la vida de cada dia, transports, finances, alimentació, desmobilització, justícia.... Vagues radicals com la dels ferroviaris esclaten. Jacques Peirotes, el dirigent social demòcrata de la ciutat fa una crida al Grand Quarter General Francès i demana als generals que donin prioritat a la seva entrada a Estrasburg. Aquesta estava prevista pel dia 25 de novembre, però la seva crida és escoltada. Les tropes franceses caminen sense defallir i, el 22, penetren dins els arravals d'Estrasburg.

El 22 de novembre de 1918 l'exèrcit francès del General Gouraud "ALLIBERÀ" ESTRASBURG PERÒ NO DE L'USURPADOR EXÈRCIT IMPERIAL ALEMANY SEGONS LA PATRIOTERA ENSENYANÇA DE LES ESCOLES FRANCESSES SINO D'UN SOVIET DE SOLDATS, OBRERS I CAMPEROLS LA INTENCIÓ DELS QUALS OBVIAMENT ERA INSTALAR I CONSOLIDAR ALLÀ UN RÈGIM COMUNISTA LA QUAL COSA LA BURGESIA I LA GENT MODERADA I D'ORDRE NO PODIA ADMETRE DE CAP DE LES MANERES. El primer acte de l'exèrcit francès, el 22 de novembre a Estrasburg, fou d'ocupar el Palau de Justícia on tenia la seva seu el Soviet abans. El nou comandant militar francès ha fet saber que cap decret o disposició presa pel Consell serà tenguada en compte.

Com deiem al començament aquests fets amb els quals podem o no estar d'acord i simpatitzar o no amb els seus protagonistes, l'any 2003 segueixen olímpicament ignorats per la història oficial i oficialista tant a França com a Alemanya. F.O. Ω

Com deiem al començament aquests fets amb els quals podem o no estar d'acord i simpatitzar o no amb els seus protagonistes, l'any 2003 segueixen olímpicament ignorats per la història oficial i oficialista tant a França com a Alemanya. F.O. Ω

Com deiem al començament aquests fets amb els quals podem o no estar d'acord i simpatitzar o no amb els seus protagonistes, l'any 2003 segueixen olímpicament ignorats per la història oficial i oficialista tant a França com a Alemanya. F.O. Ω

SUBVENCIONS A LA FUNDACIÓ FRANCISCO FRANCO

Hi ha alguna cosa mal acabada, en la transició espanyola a la democràcia, quan el Congrés de diputats pot aprovar -això sí, només amb els vots del PP- la concessió d'una sucosa quantitat de diners en concepte de subvenció a la Fundació Francisco Franco. Alguna cosa no acaba de quadrar quan els "demòcrates" poden subvencionar una fundació per a l'enaltiment de la figura d'un antidemòcrata inqüestionable, d'un dictador que va usurpar les llibertats dels diferents pobles ibèrics durant quatre dècades, després d'una guerra sagnant (i sia'ns perdonada la redundància, perquè totes les guerres ho són, de sagnants).

Com que l'any passat, des d'aquesta mateixa tribuna, ja ens queixàvem del suport del Partit Popular a la Fundació Francisco Franco,enguany no insistirem en el tema i sí que, en canvi,

comentarem alguna cosa en relació als símptomes que ens mostra d'una manera claríssima.

El dictador Francisco Franco va morir al llit, mantenint la més alta representació de l'Estat, després d'haver-lo governat amb mà més o manco fèrria durant quaranta ominosos anys. El dictador representava tot allò més contrari a la democràcia. Enaltir la figura d'un dictador constitueix un acte antidemocràtic per definició. Que el franquisme es pogués mantenir durant quaranta anys senzillament venia a demostrar que la majoria del "poble espanyol" era franquista. Avui dia ningú no qüestiona l'existència d'un "franquisme sociològic", profundament antidemocràtic en els seus plantejaments, molt arrelat a la societat, ben present entre nosaltres.

El franquisme sociològic només era minoritari al Princi-

pat de Catalunya i a Euskal Herria. La gran majoria dels catalans dels Principat i dels bascos dels diferents territoris d'Euskal Herria eren contraris al franquisme, fossin conservadors o progressistes, de dretes o d'esquerres, creients o agnòstics... La majoria del "poble espanyol", en canvi, acabà assumint el franquisme i participant dels seus principis.

Recentment, José María Aznar, president del govern espanyol, ha dit que cal atacar no tant els mètodes del terrorisme com els seus objectius. D'una manera indirecta, deixa entreveure que allò que preocupa al govern de l'Estat no és si a Euskadi hi ha deu morts més o menys, sinó si aquesta part "inseparable" de l'Estat continuarà sota sobirania espanyola o no. Per això poden arribar a dir que és més "perillós" el nacionalisme català (totalment

pacífic, totalment contrari a l'ús de qualsevol tipus de violència) que no el nacionalisme basc (pacífic de manera molt majoritària, però violent en petites faccions).

D'aquesta manera es produeix una espècie de quadratura del cercle: els "demòcrates" presenten com a "democràtics" els mateixos objectius que estaven al capdamunt de tot de l'escala de valors del règim del general Franco. La dictadura, la negació de la democràcia, va néixer a Espanya, en gran part, per "salvaguardar la unitat de la pàtria". La dictadura perseguia l'objectiu d'impossibilitar l'existència política dels Països Catalans i d'Euskal Herria. Aquests eren els objectius de la dictadura franquista, compartits per més del noranta per cent dels "demòcrates" espanyols.

No tenc cap dubte que el primer objectiu de la Fundació

Francisco Franco, fins i tot per sobre de l'enaltiment del dictador genocida, és l'afermament de la suposada "unitat d'Espanya", un objectiu, atenent a la lògica aznariana, del tot il·legítim, perquè ha estat defensat, bàsicament, per no demòcrates. Per això, el grup parlamentari popular li arria euros a betzef, mentre els demòcrates es queixen que el franquisme sociològic ara estigui representat, de manera majoritària, al congrés dels diputats i al senat espanyols, plenament avalats per les urnes.

El règim de Franco era totalment il·legítim; però estic convençut que, si s'hagués presentat a unes eleccions, les hauria guanyades. I encara troben estrany que Euskal Herria i Catalunya vulguin construir estats propis! Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

ENTREVISTA AL RECTOR DE LA UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS, AVEL·LÍ BLASCO ESTEVE

Des del propassat 14 de maig, el doctor Avel·lí Blasco Esteve és el rector de la Universitat de les Illes Balears (UIB) en substitució de Llorenç Huguet. Doctor en Dret i Catedràtic de Dret Administratiu de la UIB des de l'any 1988, Blasco és especialista en dret públic, ordenació del territori i urbanisme, el dret autonòmic de les Illes Balears i el dret del turisme.

P.- La UIB acaba de fer 25 anys. Quin és l'estat actual la nostra universitat?

R.- S'ha convertit en madura, consolidada, en una gestació que evidentment dura més de nou mesos i podem dir que és un referent en el cercle de les universitats espanyoles en moltes activitats, per exemple en l'ús de les noves tecnologies.

P.- Quines són les principals xifres de la UIB?

R.- Tenim de l'ordre dels 15.500 alumnes, comptant els de postgrau (que són uns 1.500), més de mil professors i més de 400 treballadors no docents. Som una gran comunitat. Tenim 41 titulacions de grau i un espai físic, els diferents campus, que es van eixamplant perquè la UIB no està acabada de construir.

P.- Quins són els vostres objectius més immediats?

R.- N'hi ha que fan referència a les titulacions i d'altres que afecten els espais. És cert que el nostre mapa de titulacions està un poc desequilibrat i ens falten algunes carreres clàssiques, sobretot del bloc de les tècniques. Emperò en aquest moment s'està construint l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior que ens obligarà a reformar els plans d'estudis i a reduir-los a quatre anys (inclòs un de postgrau) o excepcionalment a tres més dos.

P.- S'ampliarà l'oferta educativa?

R.- En un moment que obligatòriament hem de realitzar aquesta adaptació no tendria sentit continuar creixent amb noves titulacions sense saber com queden les que estan ara. De fet sembla que algunes poden desaparèixer o refundre's. Per això per l'any que ve només hi ha una titulació nova: la diplomatura en Estudis Immobiliaris.

P.- I respecte als espais?

R.- Un objectiu del meu mandat és millorar el campus, fer-lo més acollidor externament i amb millors mitjans de treball tant per als professors com per als alumnes. Això passa, per exemple, per despatxos individuals per tots els professors, per climatitzar els espais, etcètera.

P.- Quina és la situació de la llengua catalana a la UIB i al món educatiu balear en general?

R.- Hem d'aspirar que els alumnes, quan acabin la secundària, sàpiguin les dues llengües oficials i el català com a llengua pròpia. Si el català està en desavantatge hem d'impulsar el català sense detriment del castellà. Aquí cada professor i cada alumne s'expressa com vol, però partint d'una línia d'impuls del català, que hem de normalitzar.

P.- Com valorau la formació que tenen els alumnes que comencen els estudis universitaris des de la secundària?

R.- Crec que el nivell és baix, pel que em diuen els professors de selectivitat i els de primer curs, amb problemes de base en determinades matèries com les matemàtiques o els idiomes. El que no tenc clar és si en el temps passat va anar millor. Tindim a sacralitzar, a caure en tòpics, però la veritat és que no tenc elements de comparació.

P.- Hi influeix el sistema econòmic de les Illes Balears, en què per a un jove sense formació és fàcil trobar feina?

R.- Efectivament, tant en el nombre d'estudiants com en el grau de fracàs escolar o en el d'abandonament dels estudis. Només un 23% dels joves en edat d'estudiar (entre 18 i 25 anys) ho fa a la nostra comunitat autònoma, quan la mitjana espanyola és del 44% i la Unió Europea recomana el 50%.

P.- Què s'hi hauria de fer?

R.- Me preocupa que la societat illenca, tant adults com al·lots, no valori tenir estudis universitaris i els joves acabin anant a treballar abans que a formar-se. Ens condemnen a ser una societat de gent no-qualificada i a tenir uns fills ocupats en tasques intermitges o baixes.

P.- S'ha plantejat alguna vegada rebaixar el llistó?

R.- No es pot fer mai això. Seria un greu error que no estem disposats a cometre perquè volem que els nostres siguin títols de prestigi.

P.- La UIB està fent un esforç destacable en la creació dels Centres Universitaris Municipals. Quin objectiu tenen?

R.- Volem que siguin centres de difusió de les tasques universitàries als pobles. Va ser una idea molt brillant de l'anterior rector que mai no he vist a cap de les moltes universitats que he tengut l'oportunitat de visitar. Els ajuntaments amb els quals hem pogut establir convenis disposen d'un centre on els alumnes es poden reunir, tenen sales d'ordinadors connectats a la xarxa de la UIB, s'hi poden fer consultes, automatricular-se... Són centres amb una potencialitat enorme, que es poden aprofitar

per a infinitat de propostes. Hem de tenir en compte que una universitat crea coneixements i transmet coneixement, per diverses vies. Moltes universitats s'hi han fixat i ens demanen informació per implantar-ho.

P.- Quants convenis hi ha en aquest moment?

R.- Ara en tenim 24 i des d'aquí vull aprofitar per oferir aquest servei als ajuntaments que no hi estan adherits, sempre tenint en compte que no basta posar el local, sinó que també cal cuidar-lo, mantenir-lo, potenciar-lo, destinar-hi una persona... i en això sí que hem detectat diferències entre els municipis.

P.- Una queixa freqüent dels estudiants de la part forana fa referència als horaris, que els obliguen a passar moltes hores al campus. Què pensau que es podria fer?

R.- Passa especialment en alguns estudis com Magisteri, que tenen horaris complexos. A vegades no tenim disponibilitat d'aules per oferir estudis de forma més compacta, però ja hem dit que la UIB encara s'està construint. El que tenim en projecte és crear una àrea de serveis per poder estar més còmode, més acollit i més entretingut durant les estades al campus.

P.- Sembla haver-se arribat a una certa saturació de la residència d'estudiants. Hi ha projectes d'ampliació?

R.- No sabem encara si ampliar-la o construir-ne una altra. També ens hem plantejat fer una residència dins Palma; l'equip anterior havia parlat de Sa Gerreria i el Govern passat ens va oferir la possibilitat de fer-la a Es Molinar. Hem de veure si mantenen l'oferta. Actualment ens manquen places i ja el curs passat alguns alumnes varen haver de cercar pisos, i no és gens fàcil.

P.- Segueix la UIB com a líder en ús de noves tecnologies?

R.- Un recent rànquing sobre les universitats espanyoles a internet ens situa en la novena posició de les 69 que hi ha a l'estat. És cert que abans que internet es desenvolupàs, nosaltres ja teníem intranet; i que va ser un encert dotar el campus amb una galeria de serveis que connecta tots els edificis amb fibra òptica. Això ens ha permès aplicar totes aquestes tecnologies a l'ensenyament i avui tenim el programa Campus Extens, amb 250 assignatures i 8.000 alumnes, que és l'enveja de les altres universitats. També tenim el Campus Virtual Compartit, amb altres vuit universitats, a través del qual ja s'ofereixen 42 assignatures de lliure configuració. És un ventall que es pot obrir més i que no té fi. Ω

Entrevista conjunta de l'Associació de Premsa Forana de Mallorca

UN PERILL ANOMENAT MARAGALL, EL GRAN EXEMPLE DE L'AUTOODI

(“Un perill anomenat Maragall” escriu el periodista i escriptor Víctor Alexandre a “El Punt”.28/9/2003)

Un Maragall president suposaria, a banda de la institucionalització de l'autoodi, la fi de tots els somnis catalans de llibertat, la conversió de Televisió de Catalunya en una emissora bilingüe i l'espanyolització definitiva de la nació catalana.

Dir, a hores d'ara, que Catalunya -amb el permís de la resta dels Països Catalans- és una de les capitals mundials de l'autoodi no és una novetat, és una obvietat. És la conseqüència lògica de tres segles de colonització política, social i cultural. No hi ha cap persona ni poble que resisteixi la frustració constant dels seus anhels ni a la humiliació sistemàtica de la seva personalitat. El cofoisme còmplice del govern català així com la passivitat de bona part de la ciutadania davant el procés de substitució de la llengua catalana en són la prova més trista i fefaent. Aquesta substitució, a més, és conseqüència d'un altre procés encara més greu: la progressiva incorporació de l'autoodi com a tret identitari nacional. Amb aquest objectiu treballen plegats Alejo Vidal-Quadras i Pasqual Maragall, per bé que el primer sembla força més sincer que el segon. Com a mínim no disfressa d'universalisme i modernitat l'odi que sent pel seu país i per la seva llengua. I Josep Piqué, pensarà algú? Piqué és d'aquelles persones que en el decurs de la vida sempre te les trobes a la banda més assolellada del carrer. Però és en el PSC on troben

cobertura psicològica bona part dels polítics i intel·lectuals catalans que abominen dels seus orígens i que experimenten un plaer morbós emmanillant Catalunya i lliurant-la captiva al seu botxí. No ens ha d'estranyar, per tant, el corrent de simpatia que existeix entre Pasqual Maragall, José Bono i Juan Carlos Rodríguez Ibarra ni el fet que Vidal-Quadras, ara fa quatre anys, demanés el vot per al primer. Al capdavant tots quatre són profundament espanyolistes. L'única diferència és que mentre Maragall no gosa confessar-s'ho, Bono, Ibarra i Vidal-Quadras en fan bandera. I, ves per on, tot això té poca importància comparat amb la possibilitat que Maragall pugui assolir la presidència del país. Algú pot imaginar, descartant Piqué, una situació més catastròfica des del punt de vista nacional? Un Maragall president suposaria, a banda de la institucionalització de l'autoodi, la fi de tots els somnis catalans de llibertat, la conversió de Televisió de Catalunya en una emissora bilingüe -ni més ni menys que com la sectària BTV- i l'espanyolització definitiva de la nació catalana. Més espanyol que els espanyols, Maragall ha

dit que si «Catalunya avança, els bascos estan salvats». I ha afegit: «Mentre Catalunya no digui clarament que no és el País Basc i que no vol el mateix, a Madrid hi ha la sensació que el que es faci a Euskadi per tal que això acabi és el que els catalans exigiran després. Potser amb el País Basc es pot fer una excepció perquè sempre ha estat així i no ha passat res. No es podrà resoldre el tema basc excepte si Catalunya s'hi avança i diu que vol una cosa diferent. Catalunya no vol marxar, vol estar en una Espanya diversa de pobles que volen anar junts. (...) La llibertat no s'obté tancant-se en si mateix, sinó situant-se amb els altres pobles d'Espanya i d'Europa entre els que condueixen el tren». És tota una declaració de principis, oi? De principis espanyols, és clar. Des de quan la independència suposa un tancament en un mateix? On està escrit -a part del vademècum nacionalista espanyol de Maragall i Montilla- que l'exercici de maduresa que comporta tota declaració d'independència, ja sigui individual o col·lectiva, és intrínsecament insà? No és altament sospitos que aquesta insània només afecti les nacions sense

estat, mai els estats? No són un club d'estats les Nacions Unides i la Unió Europea? És escandalós que l'autofòbia pugui arribar, com en aquest cas, als sibil·lins extrems de voler dinamitar les relacions entre Catalunya i el País Basc.

Quan Maragall diu que el govern espanyol no abordarà el conflicte basc fins que no tingui la garantia que Catalunya no té les mateixes aspiracions que els bascos, està introduint en els bascos la idea que els catalans som els culpables de l'atzucac en què es troben.

És a dir, que la pau i la recuperació dels drets nacionals del País Basc no depenen d'Espanya sinó de Catalunya. Maragall va més lluny, però. Com a bon col·laboracionista, respecta totes les altres llibertats menys la del seu país. Per això considera que «amb el País Basc es pot fer una excepció». Amb Catalunya, en canvi, cal tenir mà dura. Cal obligar-la a proclamar-se espanyola i a renunciar definitivament a l'autodeterminació. Aleshores els bascos «estaran salvats». Per què deu ser que al Fossar de les Moreres se sent una estranya remor quan hi passa en Maragall? Ω

LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

El fet que a Espanya governi el franquisme sociològic -no oblidem que Franco va morir al llit i sent cap de l'Estat, i que el PP vota al Congrés dels diputats, en solitari, subvencions a la fundació que porta el nom del dictador - posa en perill alguna de les llibertats fonamentals, en democràcia. Per posar un exemple, està greument en perill la separació de poders: l'executiu, el legislatiu i el judicial van tots a una, a aconseguir d'afermar els objectius del PP. Considerant que molts d'aquests objectius coincideixen amb els de la dictadura franquista -manteniment de la “unitat d'Espanya”, imposició del model cultural unificat castellanista, rebuig de la plurinacionalitat de l'Estat...-, seguint la lògica del propi José María Aznar, no haurien de poder ser defensats. Encara més: portant la lògica d'Aznar al límit, i d'acord amb la Llei de Partits, el PP hauria de ser il·legalitzat, perquè defensa objectius que han defensat fermament els no demòcrates durant quaranta inacabables anys. I encara dura!

Una de les llibertats fonamentals, en democràcia, és la llibertat d'expressió. Sense llibertat d'expressió no

hi ha democràcia possible, per molt que es puguin fer votacions per maquillar situacions de dictadura (en l'època franquista es feren algunes votacions, prou sonades, per cert).

Ara existeix una claríssima ofensiva en contra de la llibertat d'expressió. Per això no ens va sorprendre veure com, començant el Festival Internacional de Cinema de Donostia, dirigents del Partit Popular i diverses associacions afins a aquesta formació política, demanaven que no s'hi exhibís el film “La pelota vasca”, de Julio Medem. Fantàstic! Seria increïble, si no coneguéssim els tics del franquisme sociològic, imaginar que un partit polític que es diu “democràtic” s'atreveix a demanar l'aplicació directa de la censura pura i dura.

En conèixer l'esperpèntica notícia, em venia al cap una comparació immediata, gairebé inevitable, amb “Bowling for Columbine”, de Michael Moore. Moore fa un documental -“La pelota vasca” també ho és - sobre l'ús d'armes entre els americans, on deixa els seus compatriotes -una part impor-

tant dels seus compatriotes - com un autèntic drap brut. La crítica és àcida, de vegades fins i tot ferotge. Moore se'n fot, directament, de bona part dels “valors americans”, sense cap tipus d'empatx ni de contemplació. I ara ve la pregunta inevitable: hi va haver algú, als Estats Units, que demanàs que “Bowling for Columbine” fos retirada de les cartelleres? Algú va gosar discutir a Michael Moore el seu dret a exhibir el film? Ni de bon tros. Encara més, varen premiar la seua gosa-dia concedint-li un Oscar!

Assortadament, la demagògia del PP no ha pogut funcionar a la molt civilitzada ciutat de Sant Sebastià: tant el batle de la ciutat, Odón Elorza, com el director del Festival no dubtaren ni un sol moment que “La pelota vasca” hagués de ser exhibida. Julio Medem va ser rebut amb una gran ovació per part del públic assistent, àvid de llibertat d'expressió, àvid de democràcia, i temerós dels estralls que encara pot causar el franquisme sociològic, cada vegada més desacomplexat.

També varen tenir la contraparti-

da grups com “Basta Ya!” o la “Asociación de Víctimas del Terrorismo” en la digníssima actitud de dues persones extraordinàries: les filles d'Ernest Lluch, exministre de sanitat, assassinat per ETA. Les filles d'en Lluch varen donar ple suport a l'exhibició del film, i feren costat a l'amic de n'Ernest i de la seua família, n'Odón Elorza. Des del dolor, però des de la fermesa democràtica, davant els no demòcrates i els antidemòcrates, donaren la cara per la llibertat d'expressió. Aquella mateixa llibertat que feia servir son pare, sempre que ho trobava oportú, per dir allò que pensava i per fer allò que volia. El gest de les seues filles constitueix l'homenatge més bell que avui se li pot fer a n'Ernest Lluch.

Més valdria que els que s'omplen la boca de democràcia però que a la pràctica la rebutgen directament, en comptes d'amollar euros a palades a la Fundación Francisco Franco, apuntalassin i fessin créixer la Fundación Ernest Lluch. Tenen, emperò, l'ànima més a prop del Valle de los Caídos que no d'Olot. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

Lluçmajor tot ple de glòria

CLIMENT GARAU DE LLUÇMAJOR

Lluçmajor, oh Lluçmajor,
Com no t'he jo d'estimar,
Si aquesta terra em donà,
Un esperit de valor.
¿La meua inspiració,
aquí bé s'ha demostrada,
Amb lletra jo l'he sellada,
Amb veu de bon glosador.

Na assenyalaré escriptor,
I tampoc cap advocat,
Que un moment ha demostrat,
Amb vers la seva missió.
Es glosar és professió,
Que dicta l'enteniment,
Aquest gros procediment,
Ja mos ve de sa naixó.

Va ressaltar a Lluçmajor,
Un home molt distingit,
Per glosar fou preferit,
Es digué Toni Lleó.
De Mallorca i son redó,
Molt de ell, se va parlar,
Un coremé va tancar,
Amb sa primera cançó.

"Si aqueixa no la trec neta,
altra cançó no faré,
ha se sabre es coremer,
que amb sa tinta i és tinté,
amb sa ploma i es paper,
en el món vengué primer,
s'enteniment que sa lletra".

Lluçmajor te molt valor

A dins lo intel·lectual,
Ha obert un gran fanal,
El senyor Font i Obrador.
S'Història de Lluçmajor,
Ell ha molt bé definida.
En nou tomps l'ha resumida,
Amb fets de sa població.

Per tenir obert cervell,
I amb tot sentit de bondat,
Molt treball ha arxivat,
Dom Sebastià Cardell.
S'ha assemblet a un ramell,
Que escampa sa fina flor,
Del seu tan digne bon cor,
Segueixen el consell d'ell.

També va obrir camí,
Amb la seva intel·ligència,
I el seu do de preferència,
La senyora Aina Mir.
En pintura es dtingí,
La seguí el dissenyat,
És dona de do elevat,
L'admiració, aconseguí.

Lluçmajor, ell pot comptar,
Amb una gran extensió
Bona terra de conró,
De garriga i bell pinar,
D'abundós ametlerar,
Figueres i garroves,
Els padrins temps endarrers,
Uns jardins varen deixar.

Tres parts del gran Lluçmajor,

Los rega la blava mar,
Un temps no es considerà,
Lo immens del seu valor.
Però la situació,
un dia va canvià,
Quan el turisme arribà,
Transformà tot el factor.

La costa varen sembrar,
De molt vistosos hotels,
Tant moderns los feren ells,
Que treuen ulls per mirar.
Piscines per a nedar,
Modernes cafeteries,
Allà van les belles nines
Amb els mallorquins lligar.

Aquest turisme ha enriqueit,
podem dir, nostra Mallorca
El pla i també la costa,
Tot se troba ben servit.
Discoteques per la nit,
Allà se va a disfrutar,
Amb poc llum poden ballar,
Ho passen ben divertit.

Tampoc no hi sol mancar,
A Fires de Lluçmajor,
Un art de molt de valor,
Que és lo art artesà.
Allà hi podeu trobar,
El treball de ses mestresses,
Que amb les seves manetes,
Novetats varen crear.

Cap cosa és descuidarà
Per mostrar llur maestria,
A dins l'art de roba fina,
El pintar i el dissenyar.
Sa novetat mostrarà,
Sa manya llucmajorera,
Ha duita grossa quimera,
En tot, primer arribar.

Lluçmajor ha destacat,
Ja ve de molts anys enrrera,
Ha duita grossa quimera,
I n'ha tret bon resultat,
No descuida son mercat,
I amb les fires demostrar,
Que com ell cap no n'hi ha.
Amb tanta modernitat.

La gent molt s'alegrarà,
Amb Fires de Lluçmajor,
Per això de molt llunyor,
Cap a sa festa vendrà,
De tota cosa veurà,
Li serviran lo que vol,
Perquè no hi ha cap redol,
Que s'hi trobi res germà.

Es tan gran el nostre terme,
També tan modernitzat,
Que molta gent ha emparat,
Enc que sia forastera.
S'ha duita molta quimera,
Amb so voler treballar,
Nostre Lluçmajor pujar,
Com verda carabassera.

Molta de gent se confon,
A dins la nostra gran plaça,
Que be la desembaraça,
El gran bell cafè Colom.
Que ha entrat dins un nou món,
Amb sa reforma que han feta,
Ha pujat a alta meta,
Ho reconeix, tot contorn.

Sa digna autoritat,
Que ha tengut Lluçmajor,
El dos mil dos, fa honor,
Per la bé que l'han cuidat.
Ha estat com jardí sembrat,
De roses i jesamí,
Qui ha pogut viure-hi,
S'ha sentit ben conformat. Ω

[Amb motiu de la convocatòria a Barcelona de la manifestació per demanar la sortida de les forces d'ocupació de Palestina i d'Iraq, el Bloc d'esquerra català (BEC) ha fet públic aquest escrit que a continuació reproduïm]

BLOC d'ESQUERRA CATALÀ

bloc@esquerracatalana.org
www.esquerracatalana.org

Catalans i catalanes, com a mediterranis i europeus d'esquerreres hem de lluitar per la llibertat de Palestina, Kurdistan i Iraq, agredits tots tres per l'imperialisme.

Pel reconeixement de l'estat laic de Palestina i en contra dels seus ocupants, l'estat teocràtic d'Israel, el qual també el volem laic.

Pel reconeixement i unificació de l'estat laic de Kurdistan.

Per la retirada de les forces d'ocupació de l'Iraq. Per una organització democràtica, laica i respectuosa amb totes les creences a l'Iraq.

Per la superació de l'existència de l'enclau colonialista de Kuwait.

Per la sobirania dels pobles i les nacions; pel control dels seus

recursos naturals.

Per una Europa socialista i dels pobles, sobirana i solidària amb la resta de la Humanitat que faci front a la política imperialista dels EUA.

Per una Catalunya capdavantera en la lluita per un món més just i solidari.

Nosaltres, el Bloc d'Esquerra Català, ara i aquí, catalans i catalanes actuals, futurs ciutadans de Catalunya, però també tots aquells i aquelles que, tot i viure i treballar al nostre país, encara no han vist reconeguts els seus drets cívics i socials — vinguin d'on hagin vingut —, diem que estem per una esquerra actual que faci front a les nostres opressions: la social, la nacional i la que és la base d'aquestes dos, la sexe-econòmica: la patriarcal.

Per fer front a l'opressió social plantejem una esquerra que, lluny de primar els pactes

de nou amb el capital, s'enfronti a ell en quatre qüestions irresolubles per als expoliadors i necessàries per a superar les desigualtats econòmiques entre els humans:

1. Per la necessitat d'acabar o superar amb la propietat privada de les forces productives.
2. Per la necessitat d'acabar o superar l'explotació del treball pel capital
3. Per la necessitat de destruir o superar l'estat del capital i
4. Per la necessitat d'elaborar una teoria que, basada en les experiències del socialisme, de l'ecopacifisme i dels ideals llibertaris, sintetitzi tot això de manera irreconciliable amb el pensament únic dominant.

Per a fer front a l'opressió

nacional de l'imperialisme espanyol, el Bloc d'Esquerra Català planteja la conquesta, per la via de la mobilització i la intervenció electoral, de cadascun dels parlaments — subjectes de sobirania — que hi són als Països Catalans, la nostra nació. Guanyar aquests parlaments per a trencar les nostres dependències actuals amb l'estat espanyol i construir, ensems valencians, illencs i principatins, la Confederació Republicana dels Països Catalans dins d'una Europa Socialista i Confederal dels

Pobles, és l'objectiu del Bloc d'Esquerra Català. Ω

Barcelona, 27 setembre 2003

Catalans, catalanes. Sí, ho volem tot!
Visca Catalunya Lliure i per a tothom!
Per la Confederació Republicana dels Països Catalans!

BLOC d'ESQUERRA CATALÀ
www.esquerracatalana.org
bloc@esquerracatalana.org

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83
Alcohòlics Anònims

prou agressions
dels estats espanyol i frances
a la nostra llengua
Volem viure plenament EN CATALÀ
PLATA FOMA PER LA LLINGUA

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcon... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot

l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Es lloga pis al carrer del Corall, 13. Zona tranquil·la a s'Arenal. Moblat, 3 dormitoris, cuina menjador, bany, dutxa, gran sala amb foganya, 2 terrasses, jardí, garatge opcional, a 80 metres del bus i 200 de la platja. Tel. 696 751 319.

Venc àtic, Aragó-Via Cintura. 100 m2. + 60 terrassa, moblat, aire condicionat, fred i calor. Molt solejat, 3 dormitoris, 2 banys complets (un en suite) armaris emportats, cuina amb vitroceràmica i electrodomèstics, pocs veïnats, garatge, ascensors, climallit i persianes mallorquines d'alumini, Envelats. 33 milions de pessetes. Tel. 971 474 046.

A Alaró venc solar hort de 500 metres. Amb solls per animals, aigua, llum, i arbres fruiters. 8.500.000. Tel. 661 872 342.

Venc casa nova a estrenar a la vila de sant Joan. Tel. 615 514 409.

Inca. Particular ven planta baixa nova, 3 dormitoris. Carrer tranquil. 33.000.000 ptes. Tel. 666 212 404.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 4 3 8 3 0
http://paisoscatalans.org/tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404.

Al.lota de 21 anys, cerca feina pels caps de setmana. Experiència en bar/restaurant. Vehicle propi. Zona nord de Mallorca, pla i raiguer. Maria Magdalena. Tel. 651 779 659.

Afinació de pianos. Sol.licitar termini al 639 518 471.

Senyora mallorquina de 53 anys, no fumadora, seriosa i responsable, s'ofereix per tenir cura de nins o ancians a ca seva. Tel. 666 212 404.

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloveres. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrraga tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al.lots nacionalistes

mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

A noia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

Al.lota de 26 anys, s'ofereix per a fer feina a tintoreria amb experiència de 6 anys. Entre Palma i Inca. Tel. 971 870 532.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenyansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com/lluita

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu

servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobiclette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i viestes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment ulselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

Es ven en el terme municipal de Lloseta, casa senyorial d'uns 300 m2. amb varies habitacions, salons, cuina, soterrani amb celler, amples jardins amb arbres fruiters i palmeres. Solar de 1.200 m2 dels quals afectes de cadastre són 5 solars. Abstenir-se immobiliàries. Tel. 649 656 159.

Es ven amarrament 8x3 a Port Portals. Siutació escollera. Fàcil aparcament. Tel. 971 232 260 - 667 604 104.

Es ven nínxol nou al Bon Assossec. 1'88 m2. 3.000 €. Escripura i impostos a càrrec del comprador. Tel. 971 735 439.

Se regalen dos moixets, nascuts fa 2 mesos. Zona Pont d'Inca. Tel. 971 601 249 - 686 176 047.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

CUINA DELS PAÏSOS CATALANS

Arròs amb oros i bastos

Recepta dels restaurants populars barcelonics, de principis de segle, recollida per Ignasi Domènech (cuiner d'aquella època) al seu famós llibre "La Teca". El nom fa referència a dos "pals" dels naips espanyols

Ingredients:

Arròs, mongetes seques, naps, botifarra, magre de porc, julivert, safrà, aigua, sal i pebre.

Preparació:

Es remullen unes quantes mongetes seques (un grapat per cap), durant vint-i-quatre hores. Després, es posen a bullir en una olla, amb aigua freda abundant, a poc foc, junt amb una mica de nap, pelat i tallat a rodanxes (els oros), i uns quants trossos grossos de botifarra (els bastos) i de magre. Quan les mongetes siguin quasi cuites, s'hi tira l'arròs, el safrà, la sal i el pebre. Es deixa coure uns divuit minuts més i s'apaga el foc. S'hi tira una mica de julivert picat, es deixa reposar dos minuts i es serveix.

Sèmola amb gírgoles

Ingredients:

Cansalada, costella de porc salada, sobrassada, sèmola, gírgoles, tomàquet, all, aigua, oli i sal.

Preparació:

Es fregeix la cansalada, tallada a daus, i la costella de porc, en una cassola amb un raig d'oli i un pessic de sal. Quan el tall és ros, s'hi tira el tomàquet ratllat, unes dents d'all i les gírgoles, netes i trossegades. Es deixa ofegar una mica i s'hi afegeix aigua. Quan l'aigua bull, s'hi tira la sèmola i unes rodanxes de sobrassada. Quan la sèmola és cuita, es treu del foc i es serveix.

Macarrons al forn

Ingredients:

Carn rostida (xai, vedella...), macarrons, beixamel, mantega, formatge ratllat, oli, aigua i sal.

Preparació:

S'esfilagarsa, a pessics, la carn. En una olla amb aigua abundant (sis volums per un de pasta), un bon pessic de sal i un raig d'oli, es bullen els macarrons. Quan estiguin "al dente", es tira un bon raig d'aigua freda a l'olla i s'escorren de seguida. Es posen en una plata per anar al forn, i s'hi barreja la carn. Es cobreix de beixamel. S'hi escampa formatge ratllat i petits trossos de mantega i es gratina. Un cop gratinat, s'acaba d'escalfar al forn, a 120°C.

Macarrons a la cassola

Ingredients:

Una mica de carn variada (costella de porc, cansalada viada, guatlla, etc.), macarrons, ceba, tomàquet madur, bolets secs (ceps, cama-secs, etc.) sal, pebre negre, nou moscada, formatge per rallar (parmesà o maonès), oli i aigua.

Preparació:

En una cassola ampla i no gaire fonda, amb oli i un pessic de sal, es fregeix el tall, fins que sigui ros. Llavors, s'hi afegeix la ceba picada, que també es deixa fer rossa. Mentre, s'escalfa l'aigua per als macarrons. Quan la ceba sigui rossa, s'hi tira el tomàquet trinxat i es deixa coure lentament. Quan sigui ben cuit, s'hi tira l'aigua, els bolets (si tenien terra, se'ls tallen les cues per eliminar-la i es bufen bé), sal, pebre negre, una mica de nou moscada i, quan l'aigua bulli fort, els macarrons. Es va remenant de tant en tant, per a que no s'agafi la pasta, fins que els macarrons són cuits i el suc ha quedat bastant reduït. Llavors, es retira la cassola del foc, es cobreix la pasta amb formatge ratllat i es gratina. Quan el formatge té color, es serveix.

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

**Connecta amb el gran portal del món associatiu
i de voluntariat: www.xarxanet.org**

Connecta-t'hi!

Per a més informació,
Institut Català del Voluntariat
del Departament de Benestar i Família,
o a l'Oficina de Benestar i Família més propera.
incavol.benestar@gencat.net

012 atenció
ciutadana
0,55 Euros cada 3 minuts o fracció

F I R E S D E L L U C M A J O R

Na Carme Ortega de Cala Millor pinta damunt seda a l'Avinguda Joan Cervera Camps,7. Tel. 971 586 962

Na Margalida Penya i Moll fa floreres de copinyes a ca seva del Carrer Pere de Son Gall,12 de Llucmajor. Tel. 971 660 130

En Chano Díaz, na Virgínia Hernández i el seu fill Amanhuy regenten el Taller Alfà del Sol al camí de les Mercedes,31 de La Laguna a Tenerife. Han exposat la seva terrissa a la Fira de Llucmajor. Són de la raça amazigz que habitava les Illes Canàries, ocupada pels castellans l'any 1496. El genocidi cultural ha estat total. Els posaren noms castellans, però el nin torna a tenir nom guanche, Amanhuy. Queden uns 4.000 topònims i uns pocs noms d'animals en amazigz, llengua encara parlada al nord del Marroc i al nord d'Algèria. Desitjam molta sort als colonitzats de les altres illes en la seva recuperació nacional i cultural. Tel. 922 314 141

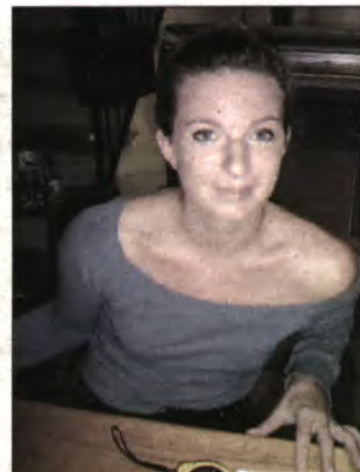
Na Maria Garcia i la seva filla Antònia són les madones de la Immobiliària Prats - Garcia a la Plaça d'Espanya,59-1 de Llucmajor. Compren i venen cases, finques etc. Patrocinen l'equip de bàsquet femení de Llucmajor. Tel. 971-120 724

En Josep Antoni Ferrer, assegut damunt una estornia fa obra de palma i espart. Corda cadires al seu taller del carrer can Sunyer,4 del Secar de la Real El seu padrí Miquel de Puigpunyent que era conrador ja feia obra del palma. Tel. 971 765 000

Fa 3 mesos que na Glòria Ferrer ha obert la botiga de moda home i dona POKER al carrer de sa Valls,99 de Llucmajor. Tel. 971 662 429

Fa 6 anys que na Clàudia Krausz d'Àustria va obrir el taller Publicitat s'Arenal al carrer de sa Font,9 de Llucmajor. Retolació de vinill, cartells, rètols etc. Tel. 971 664 400

Una representant de la Generalitat valenciana contesta en anglès a un agricultor

Una representant de la Generalitat valenciana contesta en anglès a un agricultor per parlar-li en valencià i li demana que parli «en cristian»

Totalment perplex es va quedar un directiu de la cooperativa de l'Alcúdia quan, després d'haver-se dirigit en valencià a una representant de la comissió enviada per la Conselleria d'Infraestructures i Transports per a procedir a les actes d'ocupació del projecte de la depuradora de l'Alcúdia, la dona li va respondre en anglès.

Davant aquesta circumstància, el ciutadà va preguntar estranyat pel motiu d'aquest tipus de resposta, afirmant la representant de la comissió que ell li parlava en valencià ella respondria en anglès i que, per tant, li exigia que li "parlés en cristià", segons recull la queixa presentada per l'Ajuntament de l'Alcúdia al conseller d'Infraestructures després de l'incident que es va produir el divendres en el saló de sessions de l'ajuntament, on es procedia a l'acte per a expropiar els terrenys on es construirà l'estació depuradora que promou la conselleria.

"Una representant de la Generalitat valenciana contesta en anglès a un agricultor" | Login/Crear Compte |

Sense comentaris. El problema és que aquesta Generalitat la hem votat la majoria dels valencians. O potser no?

www.campanyes.org/invalencian

Esta és la resposta que desde Valencianisme.com es planteja. Participeu, adhereu-vos, envieu els correus de protesta i sobretot doneu-li difusió.

I perquè en anglès?

A més, a més van de superiors.

Per normal general, al menys per on visc jo, els agricultors no tenen ni folia d'anglès. Què és pensa aquest "representant"?

No nem pas bé

Coi, ens han agafat amb el pas canviat. Fins ara teniem obligació de conèixer el castellà. Ara es veu que cal afegir l'anglès, però ningú ens ha avisat. Gràcies a la senyoreta que ens ha posat al corrent.

Per cert, suposo que la campanya li haurà escrit el text en anglès, ben acurat, curiós i...llarg. Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**